

W. E. JOHNS

BIGGLES A TAJNÁ ZÁKLADNA

RIOPRESS

Praha 1995

W. E. JOHNS

BIGGLES A TAJNÁ ZÁKLADNA

Původní titul: Biggles cuts it fine

Illustrations © Pavel Andrášek 1995

Translation © Jaroslav Boubín 1995

ISBN 80-85611-62-7

NĚCO O OSTROVECH

Commodore Raymond, šéf letecké policie Scotland Yardu, seděl za svým psacím stolem zavaleným papíry a vítal muže ze svého oddělení, které k sobě pozval na poradu.

„Posad'te se! Musím si s vámi popovídat o pár věcech. Nejde o žádný akutní případ, ale zapalte si, nějakou chvíli to může trvat.“ A postrčil před něj pouzdro s cigaretami.

Bigglesův zapalovač zacvakal. „Už se mi začínalo zdát, že se nějak dlouho nic neděje“, poznamenal s nádechem cynismu.

„To, co vám řeknu, považujte spíš za látku k přemýšlení“, spustil commodore. „Věc, o které chci s vámi mluvit, není prozatím nic jiného než pár otazníků, ale otazníků pořádně velkých. Jde vlastně o dva problémy a tak se pokusím vysvětlit vám, oč jde, ve dvou částech. Rychle pochopíte, jak věci do sebe zapadají, alespoň to předpokládám, i když fakta, která jsou známa, pro to příliš nesvědčí.“ Oklepnul si popel z cigarety a pokračoval.

„Ale nejdříve si musíme něco říci o ostrovech. Dozvěděl jsem se toho dost, v posledním týdnu jsem prošel celé stohy dokumentů a seznámil se s mnoha informacemi, které nashromáždila bezpečnostní služba Admirality. Romantiku či popularitu ostrovů necháme stranou a také prostého občana vynecháme. Jedná se o případ, kdy se dosud naprosto bezvýznamný kousek země náhle octl ve středu pozornosti. Nebudu hovořit ani

o velkých ostrovech, které jsou součástí světadílů. Jde o malé ostrůvky, které na mapě vypadají jako špendlíkové hlavičky, ale přesto nám mohou pěkně zamotat hlavu. Některé z těchto – až dosud prakticky neznámých – ostrůvků začly být náhle velmi důležité. Ne však v obecném smyslu slova. Staly se náhle velmi významné jen proto, že existují. Ještě se k nim vrátím.“ Commodore se obrátil na Bigglese.

„Ty určitě víš, že všechny tyhle opuštěné ostrovy, které bývají jen kulisou nejrůznějších příběhů, nejsou po oceánech roztroušeny jen ve fantazii spisovatelů. Opravdu existují a o řadě z nich kolují právem nejpodivnější pověsti. Samozřejmě ne o všech. Většina z nich se nijak nepodobá pozemskému ráji. Nevím samozřejmě, kolik jich je a pochybuji, že to vůbec někdo ví. Ale určitě je jich mnohem víc, než si většinou lidé myslí. Velmi mne překvapilo, když jsem se dozvěděl, že jen v Indickém oceáně je asi deset tisíc takových neobydlených ostrovů. Není ani možné zanést je všechny na mapu. Jeden puntík se jménem na mapě může ve skutečnosti představovat několik desítek či dokonce stovek ostrovů. Některé jsou velké, ale většinou jde o malé ostrůvky. Je jich tolik, že ani nebylo možné je všechny pojmenovat. Ale ty, které přece jen jméno dostaly, se většinou jmenují po zvířatech, ptácích, různých ovocných plodech anebo dostaly jména lodí a plavců, kteří je objevili. Mezi jmény ostrovů se najdou jména všech svatých, všech dnů v týdnu i všech měsíců v roce. Je to nekonečný seznam. Některé skupiny tvoří stovky, ba i tisíce ostrůvků. Některé jsou jen osamělým kouskem země, kam je odevšud tak daleko, že vlastně existují jen jako nepatrná tečka na mapě. Nikdo je nevidí,

nikdo se k nim nikdy nepřiblíží. Není pro to také žádný důvod. Donedávna byly zcela bezvýznamné. Byla to opuštěná místa, o která se nikdo nezajímal. Kdysi dávno byly objeveny, zaneseny do mapy a tím to skončilo. Protože jsme námořní velmoc, byla to většinou anglická loď, která je objevila třeba když hledala pitnou vodu. Kapitán pak na ostrově vztyčil jako první naši vlajku. Proto je tolik ostrovů naším majetkem.

Ale kapitáni velkých plachetnic udělali mnohdy i něco navíc. Protože dříve bývalo ztroskotávání lodí na denním pořádku, zakládali mořeplavci pro případ námořních katastrof právě na takových osamělých ostrovech zásobárny s potravinami a vyznačovali na mapách jejich umístění. Inspekční lodě královského námořnictva šly ještě o krok dál. Jejich námořníci na ostrovech sázeli ovocné stromy, seli i zeleninu a vysazovali slepice, kozy, ovce a králíky, aby tu případní ztroskotanci našli větší možnosti obživy než kdysi Robinson Crusoe. Mnoha námořníkům to zachránilo život – ztroskotanců bylo totiž daleko víc než jeden jediný Alexander Selkirk, jehož příběh, jak jistě víte, dal podnět ke vzniku postavy Robinson Crusoe.“

Commodore se usmál. „Brzy pochopíte, kam tím vším mířím. Ještě chci poznamenat, že některé z těchto ostrůvků byly objeveny teprve v našem století. Na některé nevstoupila lidská noha od časů dávných lovců velryb, jiné – jako ostrov Doughertyho – jednoduše zmizely, prostě nikdo je nemůže znovu najít. Jiné si zase hrají na schovávanou: dnes existují a zítra zmizí – jako na příklad ostrov Falcon. V roce 1885 ležel jeho nejvyšší bod ve výšce devadesát metrů nad mořskou hladinou, pak ho léta nikdo nemohl znovu najít a když se to v roce

1927 znovu podařilo, nebyl vyšší než třicet metrů. Ostrov Tosca v Indickém oceáně se prostě rozpadl a už neexistuje. S ostrovem Krakatau se stalo totéž, ale o to se postaral výbuch sopky, který bylo slyšet na pět tisíc kilometrů daleko. To všechno říkám jen proto, abych zdůraznil, že se nelze spoléhat jen na mapy a že ten či onen ostrov není vždy tam, kde by měl podle map být.“

„Budu s tím počítat“, pokývl Biggles.

„Nejvyšší bod mnohých ostrovů leží sotva metr nad mořskou hladinou,“ pokračoval commodore. „Na jiných jsou zase vysoké hory. Některé mají tak příkré a nepřístupné skalní stěny, že na ně dosud nemohla lidská noha vkročit. Jiné zas bičují tak prudké bouře, že se na nich dá přistát jen dvakrát do roka. Ostrov Pinguin ze skupiny Crozet není například víc než ostrá skála, která ční z moře do výšky tři sta metrů. Na jeden z ostrovů se také jednou i zapomnělo: Cipperton v Tichém oceáně. Dělal si na něj nárok Mexiko, které tam taky vysadilo setninu vojáků. Jak se to mohlo stát nikdo neví, ale prostě pak na ně zapomněli. Když tam za pár let přistála náhodou jakási loď, našli tu námořníci už jen kostry vojáků, kteří zemřeli hladem.“

Commodore se na chvíli odmlčel, ale pak se zhluboka nadechl a pokračoval. „Teprve když se podrobněji seznámíte s problematikou těchto ostrovů a ostrůvků, pochopíte, jak je to vše podivné, věřte mi. A já mám samozřejmě pádný důvod, proč se tím hlouběji zabývat. Nepozval jsem vás sem jenom na příjemnou besedu.“

„Už jednou jsme měli s těmi ostrovy co dělat,“ poznamenal Biggles. „A výsledkem bylo, že jsme se octli na ostrově Kerguelen.“

„Také si na to vzpomínám,“ odpověděl commodore. „Kerguelen je typický příklad takového ostrova – sto třicet kilometrů dlouhý, sedmdesát dva kilometry široký a není tu ani živáčka!“

Biggles pokrčil rameny. „Jenom blázen by se usídlil tam, kde je k nejbližšímu sousedu dva tisíce mil.“

„Tím si nebud' tak jistý“, odvětil commodore významně. „Ale pojďme dál. Kerguelen není jediný svého druhu, jenom je větší než většina neobydlených ostrovů. Ostrov Heard, který patří Anglii a také leží v rozlehlém Tichém oceáně, je čtyřicet kilometrů dlouhý a nějakých patnáct kilometrů široký. Právem se předpokládá, že je neobydlen. Uprostřed ostrova ční ještě pořád činná sopka do výše tisíc osm set metrů. Obklopují ji ledové srázy. Pokud je známo, byl ostrov naposled spatřen v roce 1919, když kolem něj projížděla loď „Wakefield“, která hledala trosečníky ze ztroskotané lodi „Warratah“. Ještě nepřístupnější je ostrov Sv. Pavla, kde se všude kouří ze země. Jak tento ostrov, tak i například Amsterodamské ostrovy jsou vlastně krátery polovyhaslých sopek. Ostrovy skupiny Crozet lámou všechny rekordy osamělosti. Leží tisíc šest set námořních mil od nejbližší země, v tomto případě od Mysu dobré naděje. Jsou to ostrovy nejrůznějšího typu, mezi nimi dvanáct malých, kterým se říká „Apoštolové“. O tyto ostrovy máme momentálně zvýšený zájem. Přestože leží v opuštěné části oceánu, nejsou zase tak daleko od tzv. „velkého kruhu“, to je námořní cesty mezi Jižní Afrikou a Austrálií.“

„Zřejmě máte na mysli eventuelní benzinové stanice někde v polovině oceánu pro lety na dlouhé vzdálenosti“, dohadoval se Biggles.

„Ano a ne,“ odpověděl commodore. „Je tu ještě jedna věc která, jak víte, vyvolala před několika lety všeobecnou honbu za ostrovy v blízkosti mezinárodních leteckých linek. Protože si některé státy dělaly nároky na tytéž ostrovy, vznikly z toho tehdy dokonce i politické konflikty. Pak se to nějak urovnalo a v případě několika ostrovů, jako je na příklad Canton, kde je velký záliv vhodný pro přistávání hydroplánů, došlo dokonce k dohodě o společném užívání. A právě tenhle ostrov a jemu podobné, stejně výhodně položené, jsem měl na mysli, když jsem začal mluvit o ostrovech pokladů. Protože leží v blízkosti budoucích leteckých tras přes oceán, mají mnohem větší cenu, než všechno to zlato a klenoty, které na nich v minulosti zakopali mořští piráti. Vezměte si takový Prasečí ostrov. V roce 1856 se tam usídlil jakýsi Jennings se svou ženou. A teď najednou, po letech zapomnění, jsou jejich potomci středem zájmu. Podobný případ je i Ostrov růží. V roce 1870 byl symbolicky prodán za jednu libru a dnes se jeho cena ani nedá vyjádřit penězi. V současné době je ovšem už jen velmi málo ostrovů v soukromém vlastnictví. Ale ať tak či onak, všechny ty malé i velké kousky země, roztroušené po všech sedmi mořích, mají dnes obrovskou cenu. Některé jsou od nás velmi daleko, ale nové komunikační prostředky překlenuly ty velké vzdálenosti.“

„To tedy znamená, že ty státy, které žádné ostrovy nemají, se musí smířit s nevýhodami, které z tohoto faktu vyplývají,“ poznamenal Biggles.

„Přesně tak,“ pokračoval commodore a významně vytáhl obočí. „A je docela možné, že některé z těchto zemí se v budoucnosti mohou pokusit používat i ostrovy,

které jim nepatří a to tak, aby se na to nepřišlo. Takže vzniká otázka: pokud už k tomu někde dochází, jak na to můžeme přijít?“

„Aha,“ zabručel Biggles. „Pomalů začínám chápat, oč jde.“

„To je důvod, proč jsem vás dnes k sobě pozval,“ řekl commodore. „Ale abychom se dostali k pravému jádru problému, vysvětlím vám celou věc ještě z jiné strany.“ Udusil zbytek cigarety a protáhl se.

„Víme,“ začal zvolna, „a na tom, jak jsme se to dozvěděli, teď nezáleží, že za železnou oponou zřídili před nějakým časem speciální školy, ve kterých se věnuje zvláštní pozornost speciálním oborům jako je práce s radarem, problematika dálkově řízených střel a podobně. Protože na frekventanty těchto škol se kladou mimořádně vysoké nároky, můžeme usuzovat, že jde o výcvik vojáků se zvláštním posláním. Prozatím se nám sice nepodařilo zjistit, o jaké poslání jde, ale celá řada událostí v poslední době naznačuje, co by se za tím mohlo skrývat. To se alespoň domnívají příslušníci speciálních skupin, které na tomto problému pracují. Ti přišli na stopu ponorkám pro dálkové plavby, které měly tyto vyškolené odborníky na palubě. Ty se však někdy vrátily do mateřského přístavu bez nich. Můžeme se tedy domnívat, že tito lidé byli někde vysazeni na pevninu. Sotva to bylo asi někde na kontinentě nebo na nějakém obydleném ostrově, na to by se asi brzo přišlo. Je docela dobře možné, že jde o zcela náhodné úkryty, odkud by nebylo nic těžkého narušovat naši komunikační síť. Může jít nejen o místa, kde by je nikdo nehledal, ale i o místa velmi obtížně přístupná. Dovedete si představit, jak nezměrné škody by tihle lidé mohli západním mocnostem způsobit? A jak obtížné, ne-

li ve většině případech nemožné, by bylo vzhledem k nepřístupnosti těchto ostrovů chtít je likvidovat jakoukoli vojenskou operací?

„Je to nepříjemné pomyšlení, ale taková je realita. Vezměte si jen na příklad takový ostrov jako je anglický Marion, který se zvedá kolmo z moře do výšky jednoho kilometru, nebo Ostrov prince Edwarda, jehož téměř 40 km dlouhé pobřeží tvoří jen strmé skály – hrstka mužů by dokázala přeměnit taková místa v nedobytné pevnosti. Oba tyto ostrovy, ale ovšem i mnoho jiných leží nepříjemně blízko našich komunikačních sítí. Nechci samozřejmě tvrdit, že všude mohou operovat letadla, ale žijeme v době prudkého rozvoje techniky a už dnes v době záhadných dálkových střel.“

„K odstartování letadla za pomoci speciálních raket není ani třeba velké plochy,“ doplnil Biggles commodora zamyšleně. „Ale letadlo se koneckonců ani nemusí vrátit na základnu. Po splnění úkolu může přistát na nejbližší pevnině.“

„To je pravda. A ostatně ani k instalaci radiové či radarové stanice, která je ve spojení s dálkovými ponorkami, není třeba mnoho místa.“ Commodore se zaklonil v židli a sepal prsty obou rukou. „Tak, teď tedy víte, s jakým problémem máme co dělat!“

„Ale ještě jste vlastně o našem problému nehovořil,“ řekl Biggles trochu provokačně.

„Je samozřejmé, že lidé, kteří jsou zodpovědní za obranu západních států, nemohou klidně spát dokud existuje taková hrozba. Musí naprosto jasně vědět, jak se věci mají.“

„Zřejmě tedy jde o to zjistit, zda se na těchto ostrovech neusadili nežádoucí hosté.“

„Správně. Nemůžeme zůstat v nejistotě a jenom doufat, že to dobře dopadne. Necht' nás ochraňuje Bůh, ale jestli ty nepříjemnosti jednou začnou, bude už pozdě chtít proti tomu něco podniknout.“

„Není to ale spíše záležitost hochů od námořnictva?“ zeptal se Biggles.

„Jistě je. Ale námořnictvo by muselo mít o pár stovek lodí víc, když by se do takové akce chtělo pustit. Pomyslete jen, co by to stálo času. I značně velká flotila by možná potřebovala dlouhá léta, než by se jí podařilo prohledat všechny podezřelé ostrovy.“

„Ale i letecký průzkum zabere spoustu času,“ začal uvažovat Biggles nahlas.

„Letadlo je pořád ještě daleko rychlejší než ta nejrychlejší loď. Ale to neznamená, že bychom měli dělat letecký průzkum všech ostrůvků v oceánech,“ vysvětloval rychle commodore. „To by také bylo prakticky nemožné. Měli bychom nejdříve prozkoumat ostrovy, které leží v blízkosti strategických bodů. Tím myslím ostrovy, které by pro eventuelní nepřátelskou mocnost mohly mít zvláštní význam. K nim patří na příklad ostrovy v jižní části Indického oceánu, o kterých jsem mluvil. Nenajdeme-li tam nic nepodezřelého, napětí značně poklesne. Pak můžeme doufat, že naše obavy se ukáží jako neopodstatněné. Ale kdybychom na některém ostrově objevili cokoli, co signalizuje nebezpečí, museli bychom vzápětí nasadit všechny použitelné lodi a vhodná letadla a celou oblast důkladně prozkoumat. Jestliže najdem jednu jedinou nepřátelskou základnu, musíme předpokládat, že je jich ve skutečnosti daleko víc. Jinými slovy – v první fázi půjde o počáteční průzkum těch

nejodlehlejších ostrovů, kde by se eventuální nepřítel mohl s největší pravděpodobností usadit.“

„Řekněte mi ale,“ povzdychl si Biggles, „co vlastně lidé, kteří tenhle plán vymysleli, soudí o možnostech letadla? Přece si nemohou myslet, že se dá přistát na ledovci nebo na aktivní sopce či dokonce na kusu skály, tisíce mil od ostatního světa?“

„Samozřejmě že ne.“

„A když necháme stranou rychlost, jakou výhodu má tedy letadlo před lodí?“

„Tuto,“ vysvětloval commodore. „Lod' blížící se k podezřelému ostrovu by byla vždy objevena a to už i na velkou vzdálenost. Posádka základny by měla dost času zamaskovat všechna zařízení. S tím se jistě počítá, takže musíme předpokládat, že prostředků k zamaskování bude dost. Letadlo naproti tomu, které se náhle objeví ve vzduchu, je však může takřka dopadnout při činu. Nečekáme, že objevíme střílny nebo přímo vojenská zařízení, ale jiné známky přítomnosti lidí, například kouř. Proti lodi mluví i to, že z její paluby je vidět jen omezený kus pevniny, zatímco z letadla se jedním pohledem přehlédne celá situace. Z paluby letadla lze také udělat snímky pro odborníky, kteří se vyznají ve všech tricích maskování. Ostatně žádný z těch ostrovů nebyl nikdy ze vzduchu fotografován. Je nejvyšší čas, aby se to napravilo. Opravdu pochybuji o tom, že v těchto končinách vůbec kdy proletělo letadlo...“

Biggles se natáhl pro cigaretu a zamyšleně ji mnul v prstech. „To vypadá na největší akci v rámci hledání jehly v kupce sena, jaká se kdy dělala. Svět se zbláznil.“

„Vidíš snad nějakou jinou možnost?“

„Ne.“

„Nikdo jiný také s nějakým jiným řešením nepřišel z toho prostého důvodu, že neexistuje.“

„Absolutně s vámi souhlasím,“ řekl Biggles. „Člověk nemusí mít příliš fantazie, aby mu bylo jasné, jaké nebezpečí se na těchto ostrovech může skrývat. Ale existují vůbec nějaké důkazy, které vaše domněnky a obavy potvrzují?“

„Bohužel ne. Víme jen, že se najistých místech školí specialisté, které pak někde vysazují ponorky na pevninu. V jistém smyslu slova můžeme mluvit o štěstí, že ani jedna ze zemí za železnou oponou nevlastní ostrov, který by nám svou polohou dělal starosti. Takové ostrovy patří prakticky všechny už tak dlouho západním mocnostem, že nějaké spory o územní práva vůbec nepřicházejí v úvahu.“

Biggles se sarkasticky pousmál. „Jaký je ale vlastně rozdíl v tom, jestli někdo najde cizí ozbrojené síly ve vlastní zahradě nebo na území západních mocností? Tady platí vždycky zásada, že mrtví nemluví.“

„Taková je prostě momentální situace,“ řekl commodore klidným tónem. „Opravdu, to, co jsem vám právě vylíčil, jakoby spadlo z čistého nebe. Je docela dobře možné, že nám budou klást za vinu, že jsme už dříve nic nepodnikli na ochranu vlastního území. Ale naše země má tolik starostí s Koreou, Afrikou a celou řadou dalších zemí, že prostě nemůže vydržovat další vojenské jednotky, které by hlídaly každý drobeček země mezi jižním a severním pólem.“

Biggles přikývl. „Ano, ano, vím to. A co tedy ode mne chcete?“

„Teď, když je všude klid, mohl by ses v těch končinách trochu porozhlédnout a některé z těch

ostrůvků blíže prozkoumat. Nijak to nespěchá. Jednej podle vlastní úvahy. Admiralita je ochotna poslat do téhle oblasti několik fregat pro případ, že by nastaly problémy.“

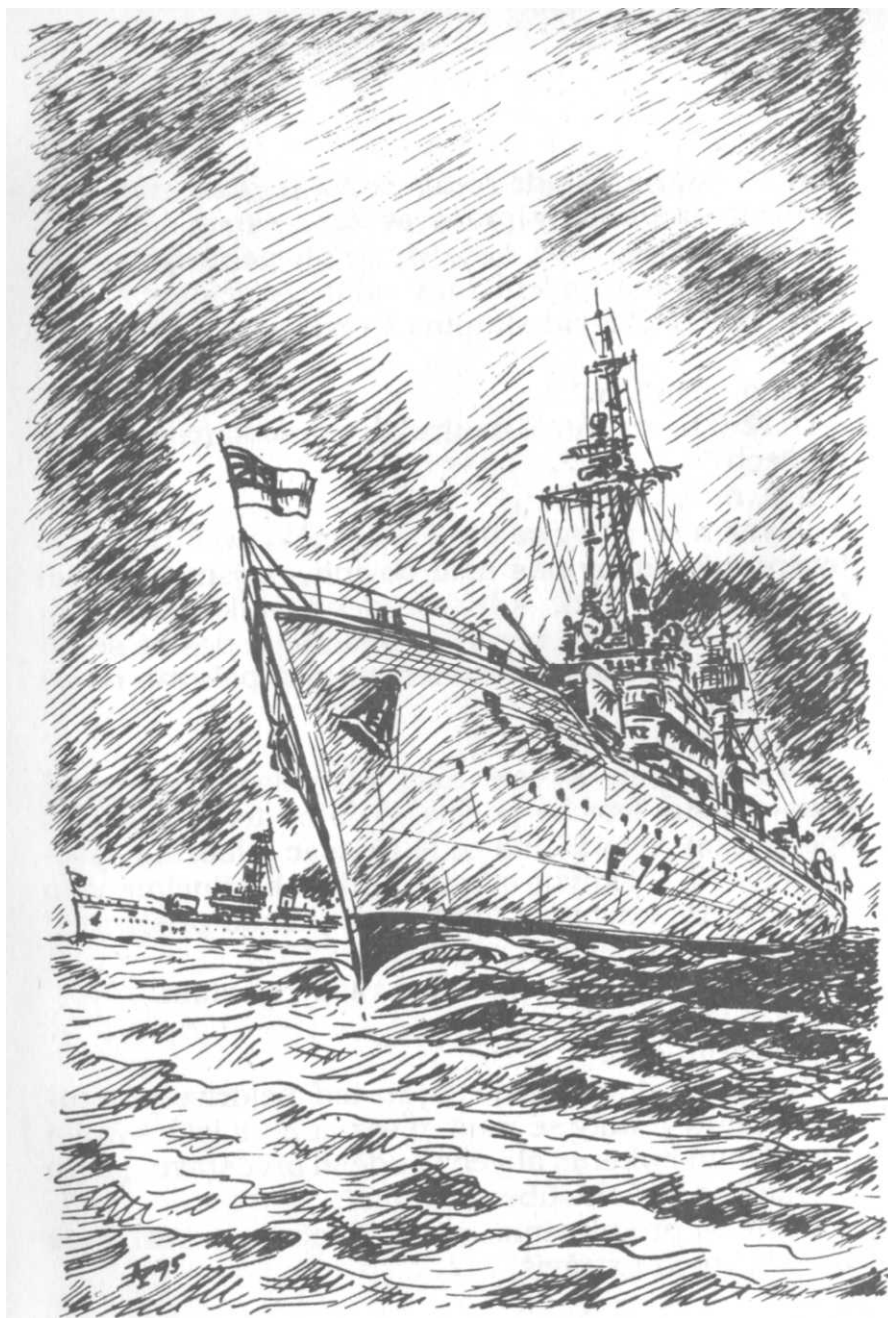
„To je od nich opravdu pěkné, když si uvědomíme, že za ně vlastně děláme jejich práci,“ poznamenal Biggles kousavě. Zvedl se a přistoupil k velké mapě světa, která pokrývala celou stěnu místnosti.

„Mám tomu rozumět tak, že se ti do toho nechce?“

„Přece nemůžete čekat, že někdo, kdo má zdravý rozum, se s nadšením pohne do letů tisíce mil nad mořem a to s vědomím, že nikde v blízkosti není záchranná služba. I ten nejlepší motor může někdy vynechat.“

„Budeš si muset poradit sám. V minulosti se ti přece také už podařilo zorganizovat si vlastní záchrannou službu.“

„To je sice pravda, ale zdaleka to ještě neznamená, že bych měl jásat nad představou, že nejen můj, ale i život ostatních bude zcela závislý na tom, zda bude stroj dlouhé hodiny pracovat bez nejmenší závady. Cítím se daleko lépe, když vím, že je poblíž přátelská pevnina. Mimochodem, tady vidím, že některé z těchto ostrovů – například skupina Crozet – patří Francouzům.“

Admiralita je ochotna poslat do okolí několik fregat...

„Ano, je to tak.“

„A vědí naši přátelé na druhé straně kanálu o těchto plánech?“

„Ne, nevědí nic.“

„Myslím si, že by se jim o tom mělo něco říci. Bylo by trapné, kdyby nás měli obvinít, že jsme narušili jejich území. Teď, když studená válka každému pořádně brnká na nervy, je snadnější dostat se na nesprávnou stranu vězeňské zdi než pak zas na tu správnou.“

„Máš nějaký návrh?“

„Přizval bych k celé akci Marcela Brissaca od Francouzské letecké policie. Bylo by to jednak vůči spojencům zdvořilé, navíc je Brissac odborník vysokých kvalit. A i kdyby odmítl, bude tak přinejmenším informován, kdyby na to všechno jednou přišla řeč.“

„Proti tomu nemám námitek.“

„Dobrá.“ Biggles se vrátil od mapy ke stolu.

„To je všechno?“

„Prozatím ano.“

„Tak jsme domluveni. Půjdu teď nejdříve prostudovat mapy a taky se musím seznámit s leteckými a námořními linkami, abych si udělal představu, jak to v těchto končinách vůbec vypadá.“

„Ještě si promluvíme, až to všechno, o čem jsme mluvili, trochu ztrávíš.“

Biggles se zasmál. „No, bylo toho dost, aby z toho každého pilota pořádně rozbolelo břicho. Ale uvidíme, co se dá dělat. Pojd'te, chlapi!“

TOULKY PLNÉ PŘEKVAPENÍ

Týdny, které plynuly po rozhovoru v pracovně commodora, patřily k těm nejnudnějším, jaké kdy účastníci výpravy prožili. Biggles mlčel, ale jak se čas odvíjel, začaly se ozývat stále častěji nespokojené hlasy.

Ginger říkal těmhle dlouhým týdňům čas otrocké práce; létání bylo omezeno na takové minimum, že to ani nepovažoval za možné. Byl by se s tím snad přece jen smířil, kdyby alespoň něco objevili. Pokud však šlo o výsledky pátrání, mohli klidně všichni zůstat doma. Ginger stále doufal, že se něco stane, co je donutí k nějaké akci. To by byla vítaná změna po bezvýsledných, dlouhé hodiny trvajících letech nad studenými, osamělými oceány při hledání nepatrných teček pevniny na jih od čtyřicáté rovnoběžky a vždy za strašných povětrnostních podmínek. Lévalo se většinou v mlze, v kruté zimě, často i ve sněhových bouřích, což vyžadovalo obrovské vypětí lidského organismu. Vědomí možné poruchy stroje se všemi nevyhnutelnými následky nepřidávalo samozřejmě napjatým nervům na klidu. Výprava měla základnu v jižní Africe a krátkou dobu také v západní části Austrálie. Letadly válečného námořnictva, vybavenými speciálními nádržemi paliva na dlouhé lety, pročesávali muži každý den oceán, jehož šedá pustina byla jen zřídka narušena velrybářskou lodí nebo plujícím ledovcem. A stále hledali ostrovy, o kterých hovořil commodore. Ale Biggles byl pořád ještě přesvědčen, že tyhle ostrovy byly stvořeny jen proto, aby na jejich útesech ztroskotávaly lodě. Z údajů, které jim

poskytl Oceánografický institut také vyplývalo, že v těchto končinách opravdu ztroskotalo obrovské množství lodí. Když se dozvěděli, že v jednom poměrně malém úseku ztroskotaly hned tři lodi – „Strathmore“, „Adventure“ a „Prince of Wales“ – začli muži této oblasti říkat „hřbitov lodí.“

Bylo by nudné popisovat do podrobností každý jednotlivý let. Někdy pilot nemohl hledaný ostrov vůbec najít. Letadlo se často uchylovalo od stanoveného kursu, jen aby si pátrači mohli z kratší vzdálenosti prohlédnout něco, co považovali za možný ostrůvek. Často se však z neurčité masy vyklubal obrovský kus ledovce, odlomený z ledové skály nedalekého jižního pólu. Biggles byl přesvědčen, že tyto obrovské ledovcové úlomky jsou oněmi ztracenými ostrovy, o kterých kapitáni lodí podávali čas od času hlášení.

Přistáli pouze třikrát. Většinou bylo totiž počasí tak špatné a vlny na moři tak vysoké, že každý pokus o přistání by byla hotová sebevražda. Poprvé se snesli na prosbu Marcela Brissaca na francouzském ostrově Sv. Pavla. Marcel se někde dozvěděl, že tady pár bretoňských rybářů chtělo kdysi založit malou továrnu na krabí konzervy. Z map věděli, že ostrov je vlastně kráterem vyhaslé sopky. Část úbočí kráteru se odlomila a vytvořila tak vjezd do přírodního přístavu, kde byla hladina hladká jak sklo. Našli místo, kde továrnička stála, boudu z vlnitého plechu, v okolí pár hrobů, ale jinak ani živáčka. Biggles nechtěl zůstat dlouho. Voda v kráteru byla příliš hluboká, než aby tu hydroplán mohl kotvit a navíc kolem letadla kroužily ve vodě obrovské ryby, které se o něj zajímaly víc než bylo Bigglesovi milé.

Druhé přistání bylo dost riskantní. Letěli velmi nízko nad Amsterodamským ostrovem, když zahlédli vlajku, jak se třepotá ve větru. Na palubě zavládlo vzrušení. Ale brzy se ukázalo, že je to cár košile upevněný na veslu, které tam před drahnou dobou musel zarazit nějaký trosečník. Po něm však už nenašli ani stopu. Zrezavělé zbytky nějaké lodi, pravděpodobně „Meridianu“, propůjčovaly tomuto místu pochmurný vzhled.

K třetímu přistání došlo na ostrově Kerguelen, který už znali z dřívějšíka. Zůstali zde přes noc, aby měl Marcel dost času nasbírat potřebné údaje a doplnit tak fotografický průzkum ze vzduchu. Ale ani zde nebylo ani stopy po nějakých obyvatelích.

Na ostrově Heard byla právě v činnosti sopka – obletěli ho proto velkým obloukem. Ani na Ostrově prince Edwarda, ani na nedalekém Marionu, které patřily Anglii, nenašli nic. Ani na jednom z těchto ostrovů nebyla písčná pláž. Jen černé, příkré skály tu čnely stovky metrů kolmo z moře a vypadaly naprosto nepřístupně. Už dvakrát se vydali hledat ostrovy skupiny Crozet, ale tato oblast byla vždy zahalena do tak husté mlhy, že se pokaždé museli vrátit aniž by zahlédli sebemenší kousek země. Protože některé skály tu dosahovaly výše až tisíc pět set metrů, nechtěl Biggles riskovat let v malé výšce.

„Všechno je to k ničemu,“ prohlásil Bertie. Biggles s ním naprosto souhlasil a slíbil, že jakmile najdou ostrovy Crozet, nabere kurs směrem domů a podají hlášení o celé této neúspěšné akci. Ostrovy Crozet tvořily největší skupinu ve zkoumané oblasti a Biggles se nechtěl vrátit aniž by je propátral. Ale už tón, jakým o tom mluvil,

hovořil jasně o tom, že stejně jako ostatní členové výpravy nevěří, že by tam mohli něco objevit. Tyto ostrovy rozestě po celém oceánu se jevíly jako naprosto opuštěné a to podporovalo jejich názor. Ginger jednou poznamenal, že podle jeho mínění by se nikdo, kdo má všech pět pohromadě, nemohl přece přihlásit do služby za podmínek, které se rovnají pohřbení za živa. Biggles to suše komentoval poznámkou, že většina zemí nečeká na dobrovolníky. Prostě tam mužstvo nakomandují.

Po několika dnech čekání se počasí konečně trochu zlepšilo a tak mohli s oběma letadly odstartovat k poslednímu průzkumnému letu. Alespoň si mysleli, že bude poslední. Už od začátku celé akce létali vždy současně oběma letadly a to ze zcela jednoduchého důvodu. Pokud by bylo jedno z letadel donuceno přistát ať už z jakéhokoli důvodu, mohlo by druhé letadlo přispěchat posádce na pomoc a vzít ji na palubu. A i kdyby nemohlo přistát, věděla by posádka přinejmenším, co se stalo a kde je hledat. Bylo jim jasné, že to není velká jistota, ale všechno bylo lepší než nic a přítomnost druhého letadla přece jen skýtala jakous takous morální podporu. Všichni ovšem věděli, že šance na nouzové přistání jsou mizivé.

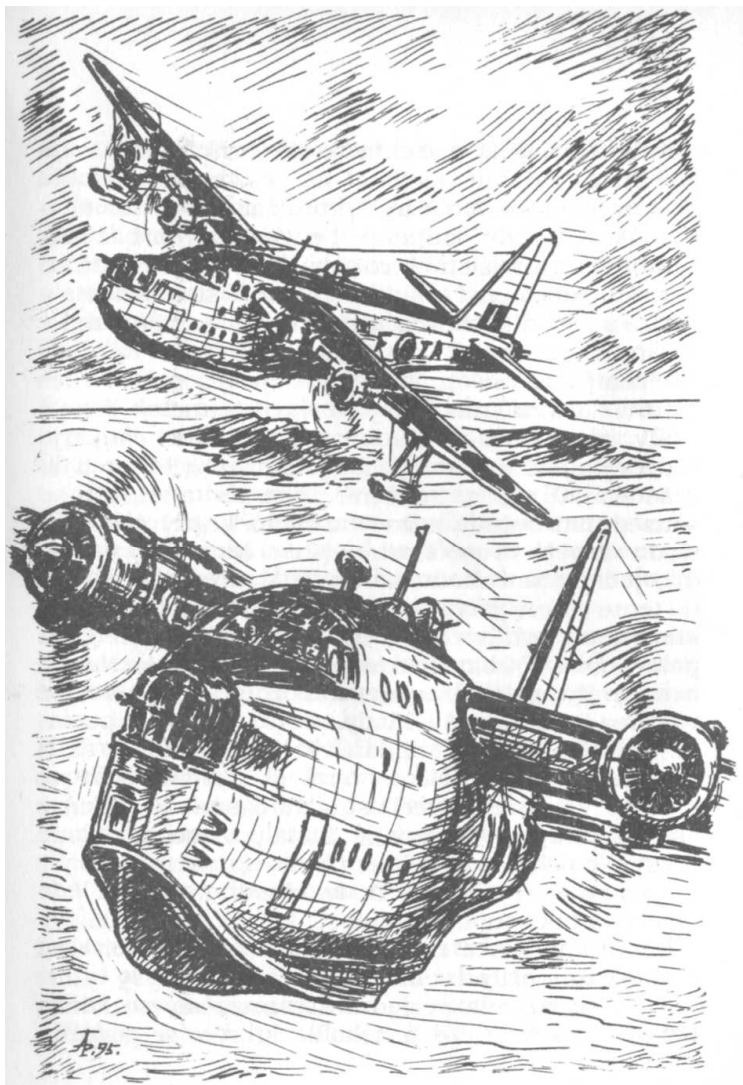
R.A.F. jim dala k dispozici dva čtyřmotorové hydroplány typu Sunderlands. Byly to dobré stroje a mohly bez problému letět při plné zátěži i při poruše jednoho motoru. Ale na těchto průzkumných letech byly zatíženy jen lehce, takže by byly mohly v letu pokračovat i při výpadku dvou motorů. To posádky přece jen trochu uklidňovalo. Jinak jim všem bylo jasné, že při nouzovém přistání někde v rozlehlém oceánu by byla jen malá šance, že je někdo najde. Věděli také, že Sunderlands je

pro tento druh průzkumných letů příliš velké. Ale jiné typy letadel, které by vyhovovaly všem požadavkům, nebyly k dispozici.

Během všech průzkumných letů nad jižní částí Indického oceánu spatřili mimo malých pobřežních plavidel jen dvě velké lodě. Jednu nákladní, která mířila ke čtyřicáté páté rovnoběžce, tedy pravděpodobně do jižní Austrálie nebo Tasmánie. Druhá vypadala jako velrybářská loď.

Jedno letadlo pilotoval Biggles a za druhého pilota a navigátora měl Gingera. Druhé letadlo řídil Algy a posádka spolu s ním tvořili Bertie a Marcel Brissac. Ten tehdy skutečně přijal Bigglesovo pozvání k celé akci a také tu hájil francouzské zájmy.

Bylo jasné počasí a ostrovy Crozet bylo vidět už z velké dálky. Biggles si začal počínat tak, jak mu radil commodore: ve výšce čtyř tisíc metrů vypnul motory a klouzavým letem se snesl takřka neslyšně k zemi. Tak měl větší šanci dopadnout eventuelní vetřelce.

RAF jim dala k dispozici dva čtyřmotorové hydroaviony...

Jak se oba letouny blížily, ostrovy se zvětšovaly a pobřeží bylo stále zřetelnější. Ginger si v hlavě ještě jednou rychle promítl všechny informace, které před odletem o této oblasti nasbírali. Nebylo toho mnoho. Ostrovy objevil v roce 1772 francouzský mořeplavec Marion de Fresne, kterého později zabili domorodci z Nového Zélandu. Od té doby se daly lodě, které v těhle končinách přistály, spočítat na prstech jedné ruky. Většinou šlo o lovce velryb, kteří také lovili tuleně a tučňáky. Poslední loď se podle záznamů přiblížila k jednomu ze zdejších ostrovů v roce 1901. Nikde tu nenašla sebemenší známku života. Ostrovy dostaly jméno po kronikáři Crozetovi z expedice de Fresneho.

Ginger už mohl na dálku jednotlivé ostrovy rozeznat: Possession, který byl největší, pak Prasečí ostrov, dále Pinguin, který tvoří tři sta metrů vysoké skály, na něž dosud nikdo nevkročil; další ostrov je sopečný a jmenuje se Východ. Jeho vrcholky čnějí do výše 1.500 m; a konečně Dvanáct apoštolů se sousedními dvěma ostrovy, z nichž každý má řadu skalních věží. Prasečí ostrov přišel ke svému jménu díky jedné pozoruhodné události. V roce 1834 vysadil na tento ostrov jistý kapitán Distance několik prasat, která se za krátkou dobu velice rozmnožila. Ale když pak v roce 1874 navštívil ostrov jakýsi kapitán Nares, nenašel tu ani jedno prase. Později se zjistilo, že všechna prasata pošla hlady, protože všechnu potravu sežrali králíci. Záhadou však zůstalo, jak se ti dostali na ostrov. Nikdo nevěděl. Takové podivné příběhy se na ostrovech stávaly často. Na jeden z ostrovů skupiny Society se dostaly z obchodní lodě krysy. Neměly zde žádné nepřátele a tak se

rozmnožily s nevídanou rychlostí. Žraly všechno, co jen kde uviděly a tak zoufalý usídlenec, kterému zlikvidovaly celou úrodu, dovezl na ostrov pár koček. I ty se velmi rychle rozmnožily a velmi rychle všechny krysy vyhubily. Když zmizela poslední krysa, začaly se kočky navzájem požírat. Těch několik, kterým se podařilo bratrovražednou válku přežít, se naučilo chytat ryby, aby vůbec přežily.

Všeobecně se mělo za to, že na ostrově Possession jsou uloženy zásoby potravin pro trosečníky, jejichž počet tu dosáhl nezáviděníhodného rekordu. Ti, kteří přežili katastrofu lodě „Strathmore“, zde strávili sedm měsíců než je náhodně objevila velrybářská loď. Posádka lodě „Adventure“ musela na záchranu čekat osmnáct měsíců. Trosečníci z „Prince of Wales“ tu živořili dva roky se skrovným jídelníčkem z toho, co vyplavilo moře a dík vejším mořských racků. Ted', když se Ginger blížil k jevišti všech těchto smutných událostí, doufal jen, že se sám nestane Robinsonem moderní doby. Koneckonců se Robinsonovi nevedlo tak zle, pomyslel si. Mohl se alespoň procházet po písčné pláži. Ale ani na jednom z těch ostrovů, které jsme dosud uviděli, žádné pláže nebyly.

Když přelétávali nad šedivým, nevlídným ostrovem Possession, zahlédl Ginger malý mráček. Měl dojem, že je to spíše kouř než mlžný opar. „Támhle jsem něco zahlédl. Vypadá to jako kouř,“ upozornil.

„Ano, ano,“ odpověděl Biggles. „Jsou to přece jen sopečné ostrovy,“ dodal na vysvětlenou.

Ale najednou zahlédli pod sebou, jak mezi pahorky klopýtá osamělá postava. Muž zřejmě přihodil do ohně něco hořlavého, protože v zápětí se vyvalil hustý dým.

„V každém případě tam někdo je,“ řekl Biggles.

„Co chceš dělat?“

„Nejdřív se musíme podívat, jestli bychom tu někde mohli přistát. Zavolej Algyho a řekni mu, ať zůstane poblíž, my to tu zatím blíže prozkoumáme.“

Ginger odešel k vysílačce. Když se vrátil, letěl už Biggles nad závětrnou stranou ostrova. Věčné vlnobití moře podemlelo strmé, skalnaté pobřeží, všude byly vidět odlomené bloky skal. Tu a tam se blýskal malý záliv, ale nikde žádné alespoň trochu bezpečné místo na přistání. Přitom bylo moře na této straně ostrova daleko klidnější než na opačné straně, přes kterou letěli zprvu. Tam byly vysoké, zpěněné vlny vysoko do skal.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Ginger Bigglese s jistou obavou.

„Přistanu“, odpověděl Biggles.

„Mám ale dojem, že to pod námi moc dobře nevypadá.“

„Mně se to také moc nelíbí, ale nemáme jinou možnost. Vžij se do kůže toho ubožáka tam dole. Nemůže to být nikdo jiný než trosečník z nějaké lodi. Jak by asi bylo tobě, kdyby tě záchrana, téměř už na dosah, ponechala svému osudu?“

„Asi bych skočil do moře a utopil se,“ řekl Ginger upřímně.

„Tak vidíš. A proto musíme za každou cenu přistát.“ Pak oba zmlkli.

Biggles letěl dál podél pobřeží, stočil letoun proti větru, ubral plyn a začal pomalu klesat. Ginger věděl, že hledá vhodné místo pro přistání. Biggles náhle zvolal: „Drž se pevně! Asi to s námi bude trochu házet!“ Ginger ucítil, jak se kýl letadla zařízl do vody. Gejzír vody

zahalil celé letadlo. To ještě párkrát poskočilo a zakymácelo se na vlnách, nakonec se však přece jen o něco klidněji začalo houpat na příboji, i když i ten stačil na to, aby se Gingerovi obracel žaludek na ruby.

„Jestli tu ještě chvíli zůstanem, nemohu zaručit, že obsah mého žaludku zůstane uvnitř,“ řekl se značným přemáháním, zatímco se letadlo těžce tlouklo mezi vlnami.

„Nijak nemám v úmyslu tu zůstat,“ řekl Biggles. Opatrně s letadlem manévroval, až se mu podařilo najít klidnější vodní plochu za zřícenou skalou, která vytvořila jakýsi přírodní vlnolam.

„To už vypadá lépe,“ řekl Ginger. „A co teď?“

„Počkáme, až k nám ten muž dorazí. Myslím, že to nebude trvat dlouho.“

„Ty nechceš vystoupit na pevninu?“

„Jen když to bude nevyhnutelné. Tohle není místo na dlouhé návštěvy. Pochybuji také, že by se na tomhle typu dna vůbec uchytila kotva. A uvázat letadlo ke skalám považuji za příliš riskantní. Mohlo by se poškodit křídlo.“

„A jak chceš toho člověka dostat na palubu?“

„Musíme použít nafukovací člun. Neměl by to být žádný velký problém, pokud tu ovšem není nějaké silné proudění.“ Biggles se zasmál. „A i kdyby to vypadalo hodně špatně, neměj strach, nějak tě vždycky už dostanu na palubu!“

„Za to ti budu opravdu strašně zavázán,“ zavrčel Ginger ironicky.

Nebylo snadné dostat nafukovací člun na vodu. Když se to Gingerovi konečně podařilo, objevila se za skálou postava zarostlého otrhance, který šel směrem k

nim. „Doufám, že si teď nezláme vaz po tom všem, co jsme pro něj udělali,“ bručel Ginger.

„Kdybys tu na dlouho uvízl na ostrově a měl za společnost jen tuleně, taky bys odtud pospíchal,“ poznamenal Biggles. „Tak si pospěš!“

Ginger sestoupil do člunu a chopil se vesel. Letadlo bylo vzdáleno asi třicet metrů od nejbližších skalisek a ani nebylo třeba velkého veslařského umění dostat se na břeh. Když se pak Ginger uchytil o skálu, uviděl, jak k němu klopýtá trosečník s divokým výrazem v tváři a vyrazí nesrozumitelné výkřiky. Gingerovi napadlo, že by ani nebylo nic divného, kdyby se tady muž zbláznil. „Jen klid,“ zavolal na něj.

Muž neodpověděl a když konečně dosáhl skály, které se Ginger přidržoval, skočil do člunu s tak zoufalou odvahou, že se málem převrátili.

„Ach, ach...“ hekal muž, který byl zřejmě na pokraji zhroucení.

„Zeptej se, jestli je tu na ostrově sám,“ zavolal Biggles z letadla.

Ginger se otočil k neznámému. „Ano, jsem tu sám,“ odvětil trosečník typickým námořním žargonem.

Člun dosáhl letadla jen s potížemi. Ve dveřích kabiny ale už stál Biggles a pomáhal jim na palubu.

„Pospěšte si,“ pobízel je. „Zanáší nás to ke skalám blíž než je mi milé.“

Konečně se trosečník i Ginger vyšplhali do letadla. Ginger vtáhl člun dovnitř, zajistil dveře a všiml si, že jejich nový pasažér se sesul na podlahu a sevřel hlavu do dlaní.

„Tak se trochu seber a odpověz mi na pár otázek,“ řekl Biggles trošku zostra. „Víš určitě, že na ostrově není nikdo jiný?“

Muž zvedl hlavu a Ginger si teprve teď všiml, v jakém je stavu. Vyhublý obličej, hluboko propadlé oči, tvář zarostlá vousy a dlouhé divoce rozčuchané vlasy, které mu zpola zakrývaly tvář, takže ani nebylo možno odhadnout, jak je stár.

„Byl jsem tu docela sám, generále,“ odpověděl rozechvělým hlasem.

„A jak dlouho jsi tu vlastně byl?“

„To nevím, pane. Zapomněl jsem to. Někteří z mé skupiny se snad dostali na vedlejší ostrov. Sám jsem tam nikdy nebyl, ale prý je tam někde docela dobré místo pro přistávání a kotvení lodí.“

„A jak to víš, když jsi tam nikdy nebyl?“ zeptal se Boggles podezíravě.

„Slyšel jsem to od partáka.“

„A kdo byl ten parták?“

„Willy. Byl to Němec. Ten to chudák nepřežil. Sám jsem ho pohřbil.“

Biggles krátce pohlédl na Gingera. „Nechci tu už zůstat ani o minutu déle. Až se odlepíme, dej mu něco teplého napít a pár sušenek. Zaletíme nejdřív na Prasečí ostrov. Zavolej Algyho, ať se nás drží až se odtud odlepíme,“ a rychle se odebral do pilotní kabiny.

Start byl dost krkolomný. Ginger a trosečník leželi na podlaze a drželi se, čeho se právě dalo. Letadlo zběsile poskakovalo po bouřlivých vlnách, ale konečně se přece jen ztěžka vzneslo nad moře. Jakmile se let poněkud ustálil, podal Ginger trosečníku termosku s teplou kávou a sušenky. Pak se dal k radiostanici, aby uvědomil

Algyho. Když se pak vrátil a usedl vedle Bigglese v pilotní kabině, ležel už Prasečí ostrov pod nimi.

Biggles se s letadlem snesl níž a dvakrát nad ostrovem zakroužil. Když nikde nic pozoruhodného nepozoroval, zamířil k místu, kde se mohlo dobře přistát. O něm zřejmě také trosečník hovořil.

„Přistaneme a nejdřív si poslechnem příběh toho chláпка,“ obrátil se Biggles na Gingera. „Teď nemá cenu vracet se na základnu. Třeba bychom pak zjistili, že se sem musíme znovu vrátit. Mimoto nevíme, jak dlouho tohle mimořádně dobré počasí vydrží. Možná, že bychom pak museli čekat měsíc či déle, než bychom zase měli šanci tyhle inspekční lety dokončit. A jestli je náš chlápek z nějaké lodi, možná jsou ti ostatní někde v blízkosti. A to všechno se můžeme dozvědět teď hned, když už jsme jednou tady. Zavolej Algymu, ať také přistane.“

„O.K.,“ souhlasil Ginger.

Neuplynulo ani deset minut a obě letadla se mírně houpala na klidné tmavé vodě „Zátoky osvobození“ Prasečího ostrova.

ALF ROBINSON

Dali trosečníkovi to nejlepší, co se jim podařilo dát ze zásob na palubě dohromady. Ten se také rychle zotavoval z šoku. Ještě se ale zcela nesžil s myšlenkou, že byl zachráněn a to vysvětlovalo jeho chování. Biggles se svými druhy s podivením zjistili, že jeho tělesná kondice je docela dobrá, i když byl velmi vyhladovělý. Muž byl však velmi rozechvělý a nervózní, zřejmě důsledek dlouhé samoty.

Posádka druhého letadla použila svého nafukovacího člunu, aby se dostala k Bigglesovi na palubu, seznámila se s trosečníkem a spolu s ostatními si poslechla jeho historku. Ginger uvařil pro všechny kávu.

Když Biggles získal dojem, že muž se už dostatečně posílil a vzpamatoval, vyzvalho, aby jim vyličil svůj osud.

Mladík nejprve řekl, že je Angličan, i když to už poznali z řeči. Byla to skoro ironie osudu, že se jmenoval Robinson, Alf Robinson. Všichni se tomu zasmáli. Pocházel z předměstí Londýna Wappingu. Už v době, kdy si jako dítě hrával v londýnském přístavu, chtěl se stát námořníkem. Ted' mu bylo osmnáct a tato cesta, která tak nešťastně skončila, byla jeho první. A prý také poslední, jak rozhodně prohlásil. Prý má moře dost až do konce života. Pro to měl Ginger naprosté pochopení.

Pozdější ztroskotanec se nalodil jako obyčejný plavčík na nákladní loď „Kittiwake“, která měla nosnost 1400 tun a velel jí kapitán Legget. Loď vezla náklad strojího zařízení z Londýna do Kapského města. V jižní Africe se jim nepodařilo sehnat náklad na zpáteční cestu

do Londýna a proto kapitán vzal smíšený náklad pro přístav Hobart v Tasmanii a doufal, že se mu tam podaří loď plně naložit nějakou zakázkou až do Anglie. To vše se událo v lednu a z toho Biggles s ostatními poznali, že Robinson strávil na ostrově Possession jedenáct měsíců.

Šest dní po vyplutí z Kapského města se na lodi, o které Robinson zásadně mluvil jako o starých neckách, porouchal – a to už po několikáté – motor. Hlavní strojník byl přesvědčen, že dokáže poruchu sám odstranit a tak kapitán nežádal o pomoc. Strojník motor skutečně opravil, ale sotva začli v plavbě pokračovat, octla se loď uprostřed silné bouře.

Robinson pak řekl, že dost dobře neví, co se pak stalo. Pamatoval si jen, jak kdosi říká, že motory znovu vysadily a bouře je zahнала daleko na jih. „Většinu času jsme byli v husté mlze a myslím, že vůbec nikdo nevěděl, kde vlastně jsme,“ řekl.

Jedno si však pamatoval zcela jasně: když jednou sešel o půlnoci do podpalubí, uslyšel náhle silné praštění a ucítil silný náraz. Ztratil rovnováhu, upadl a když se s námahou znovu postavil, stál po krk ve vodě. Nějak se pak dostal na palubu, ale to už byla loď silně nakloněná a rychle se potápěla. Byla neproniknutelná tma, mlha a krutá zima. „Myslím, že Kittiwake najela na ledovec, který jí zcela odřízl dno,“ vyprávěl Robinson.

„Nastal nevýslovný zmatek,“ pokračoval. Zaslechl kapitána, jak volá, aby se každý postaral sám o sebe. Nebyly spuštěny ani záchranné čluny, na to už nebyl čas. Mladík našel jeden z nich na zádi lodi, ale spouštěcí kladky se zasekly a s člunem se nedalo hnout. Mezitím se loď položila na bok a jemu se podařilo nožem přerézat lana a dostat člun na vodu.

„Měl jsem strašnou kliku,“ vyprávěl dál Robinson vzrušeně. „Víte,“ dodal vzrušeně naivním tónem, „já totiž vůbec neumím plavat!“

Sotva se dostal do člunu, zmizela loď v hlubinách.

Víc o lodi nemohl Robinson říci. Slyšel prý chvíli ještě někoho volat, ale nevěděl, jestli ten člověk je v nějakém člunu nebo ve vodě. Nemohl ani nic dělat, protože v člunu nebyla vesla. „Zřejmě vypadla, když se loď naklonila na bok,“ dohadoval se. „Tak jsem najednou seděl ve člunu docela sám, kolem dokola vysoké vlny, bouře zuřila dál. To byla noc! Ta zima! Byl jsem prokřehlý na kost. To se ani nedá slovy vylicít!“

„To si umím představit,“ ozval se Bertie s pochopením.

Mladíkův člun byl tři dny a tři noci hnán větrem, Robinson nedělal nic jiného než vyléval vodu a civěl na šedivou plochu moře. Třetího dne večer člun na něco najel. Robinson si nejdříve myslel, že to byla ledová kra. Ale ať už to bylo cokoli, dno člunu se prorazilo a člun se začal potápět. Nezbylo nic jiného než vyskočit do mrazivé vody. Po chvílce ho však vlny vyplavily na skálu. Teprve druhý den, když se rozjasnilo, uviděl, že se dostal na úpatí příkré skály. Marně hledal nějakou schůdnější cestičku a tak mu nezbylo, než šplhat po příkré skalní stěně. Dodnes prý nechápe, jak se mu to vlastně podařilo. Snad ho hnala myšlenka, že je lepší riskovat pád ze skály a rychlou smrt, než pomalé umírání na pobřeží. Když se pak konečně vydrápal na vrchol skály, zjistil, že malý ostrov, na který ho vyvrhlo moře, je to nejstudenější, nejmokřejší a nejošklivější místo na světě. „Bylo to tu jen o maličko lepší, než kdybych se byl

dostal přímo na ledovec. Srdce se mi málem zastavilo, když jsem zjistil, kam mne to osud zavál.“

Vyprávěl pak, jak chodil sem a tam, aby se trochu zahřál. Pořád ještě doufal, že najde někoho z posádky, kdo se snad také dostal na ostrov. Místo toho však objevil tabulku s nápisem: Zásoba potravin v jeskyni 1,5 km východním směrem. Místo se pozná podle navršených kamenů. H.M.S. Pelican 1899. (H.M.S. His Majesty Ship – loď jejího veličenstva). „To mně zvedlo náladu,“ pokračoval trosečník. „Ten starý dobrý Pelikán,“ řekl jsem si, „...měli ti spíše říkat Svatý Mikuláš. A začal jsem utíkat, to jistě chápete. A skutečně, brzy jsem narazil na malou pyramidu z kamene a za ní objevil jeskyni. Část zásob už nevypadala příliš vábně, to nebylo po tolika letech nic divného. Ale nemohl jsem si vybírat. Byly tam svíčky, sirky, háčky na ryby, udice, pití, sušenky. Všechno bylo bezvadně zabaleno v plechovkách s vyznačeným obsahem, dokonce tam byly i doutníky a tabák. Tak to jsem na tom dobře, řekl jsem si. Na námořníky je vždycky spoleh.

Nebylo to nic příjemného, být stále sám. Když jsem si vzpomněl na kamarády z lodi, bylo mi velice těžko. Ze skály bylo vidět na ostatní ostrovy. Pořád jsem ještě doufal, že se někdo z lodi snad na nich zachránil. Přes den jsem zabíjel čas hledáním naplaveného dřeva na topení, rybařil jsem a stále vyhlížel na obzoru loď. Bydlel jsem v jeskyni se zásobami, tam jsem se cítil bezpečněji. Noci byly nejhorší, dlouhé, jakoby bez konce.“

Až dosud bylo vyprávění Robinsona zajímavé, ale Biggles a ostatní se nic překvapujícího nedozvěděli. Ani to neočekávali a tak s překvapením zbystřili pozornost, když Robinson vyprávěl dál.

Asi čtyři, pět měsíců po jeho zázračné záchraně na ostrově zahlédl mladík jednoho jasného rána ke své velké radosti loď, vlastně ponorku. Objevila se u skal nejvzdálenějšího cípu ostrova. Mladíka zachvátil strach, že odpluje dřív, než k ní doběhne. Proto se dal do běhu a utíkal tak rychle jak jen mohl na vrcholek, kde měl pro tuto příležitost připravenou hromadu dřeva na signální oheň. Skákal z kamene na kámen, ale spěch se mu nevyplatil. Uklouzl, upadl hlavou na ostrý kámen a ztratil vědomí. Mimoto si nějak pochroumal kotník, sám nevěděl, co se mu vlastně stalo.

Musel tam mezi kamením ležet dost dlouho, protože když se probral, byla už tma. Byl tak promrzlý, že se mohl sotva pohnout. Teprve po chvíli ho ostrá bolest upozornila, že si poranil kotník. Robinson pak obšírně vyprávěl o zoufalství, které se ho pak zmocnilo, když tam tak bezmocně ležel a přemítal, zda tam ponorka stále ještě je. Když se úplně rozednilo, nebylo po lodi ani stopy. Zůstal ležet na zemi a plakal prý jako dítě.

S velkou bolestí v kotníku se mu pak s velkou námahou podařilo vrátit se do jeskyně. Tam zůstal pak dlouho ležet, ani nevěděl, jak dlouho. Když se bolest v kotníku trochu zmírnila, vyrobil si ze dvou kusů dřeva primitivní berle a vydal se zase trochu ven. Když se od jeskyně trochu vzdálil, spatřil náhle ke svému úžasu na úpatí skály sedět muže, který upřeně hleděl na moře. Zavolal na něj. Muž se ohlédl a začal k němu šplhat vzhůru. Trvalo mu to velmi dlouho. Když se přiblížil na dosah, viděl Robinson, že muž je zřejmě těžce nemocný. A tak se seznámil s Willym. Ve vzpomínce na toto podivné setkání se mladík odmlčel.

„Nu a kdo vlastně byl tenhle Willy?“ zeptal se Biggles netrpělivě a snažil se skrýt vzrušení. „Byl to nefalšovaný Němec, ale mluvil dobře anglicky,“ vysvětloval Robinson. „Měl tuberkulosu, nezbývalo mu už mnoho života a on to věděl. Ve srovnání s ním jsem na tom se zdravím nebyl tak špatně. Staral jsem se o něj, jak nejlépe jsem jen mohl, ale nedalo se vlastně už nic dělat. Vydržel ještě šest týdnů, pak bohužel zemřel. Pořádný hrob jsem v těch skalách vykopat nemohl, ale navršil jsem na něj alespoň pořádnou hromadu kamení, aby se k němu nedostali rackové. Ti velcí albatrosové jsou hotoví d'ábli. Kdyby jen trochu mohli, sežrali by nás byli zaživa. Jeden čas to vypadalo, že se z toho Willy dostane, ale naděje trvala velmi krátce. Byl už příliš slab. Zemřel jako dobrý člověk. Když zavřel oči, odříkal jsem nad ním všechny modlitby, na které jsem si dokázal vzpomenout.“ Robinsonovy oči zvlhly při této vzpomínce dojetím.

„Ale kdo to vlastně byl?“ naléhal Biggles.

Robinsonův hlas ztvrdnul. „Nebudete tomu věřit, ale přesto je to pravda. Jeho druhové ho vysadili na ostrov, aby tam zemřel!“

„To snad není pravda!“ vyhrkl Ginger nevěřícně.

Robinson zvedl ruku. „Říkal jsem, že tomu nebudete věřit!“

Biggles nasucho polknul. „A proč to proboha udělali?“

„To bylo tak: Willy byl jedním z posádky ponorky. Měli před sebou dlouhou cestu a obávali se, že když zůstane Willy na lodi, všichni se od něj nakazí. Proto ho vysadili. Dali mu také trochu potravin.“

„Ach, jaké přátelské gesto!“ řekl Biggles ironicky.

„Řekli mu, že se pro něj později vrátí, až se uzdraví, ale Willy znal pravdu.“

„Byla to tedy německá ponorka?“ zeptal se Biggles.

„Ne, ne,“ potřásl Robinson odmítavě hlavou. „Willy několikrát opakoval, že Němci by něco takového nikdy neudělali. Byla to ruská loď.“

„Takhle to tedy bylo,“ řekl Biggles zamyšleně. „Ale jak se Willy dostal na ruskou ponorku?“

„Také jsem se ho na to ptal,“ pokračoval Robinson. „Řekl mi všechno, protože ho rozlítlo, jak s ním naložili. Pocházel z té části Německa, kterou po válce obsadili Rusové. Za války sloužil u ponorek Kriegsmarine – německého válečného námořnictva. Byl to velký odborník, o ponorkách věděl vše. Rusové se to nějak dozvěděli a nabídli mu místo, prý velmi dobře placené. A to byla taky ta ponorka, kterou jsem tehdy ráno u ostrova zahlédl. S Willym jsme o tom mluvili dlouhé hodiny. Vždyť jinak ani nebylo o čem jiném hovořit.“

„A řekl ti Willy také, jaké měla ta ponorka posláni?“

„Řekl mi všechno, co věděl. Bylo to tajné posláni, ale Willy neměl ve své situaci sebemenší zájem něco skrývat. Měl Rusů už plné zuby. Myslím si, že by si ale byli rozmyslili vysadit ho na ostrov, kdyby věděli o mé existenci. Když pak Willy zemřel, dlouho jsem o všem přemýšlel. Myslím, že jsem měl veliké štěstí, že mne neobjevili.“

„Taky si to myslím,“ řekl Biggles vážně. „Ale pokračuj!“

„Z počátku se prý nedělo nic neobvyklého, řekl mi Willy. Navštívili několik ostrovů a dělali na nich běžný průzkum. Pak si to namířili k nejjižnějšímu cípu jižní Ameriky a také tady mezi ostrovy čenichali. To už se

Willymu přestávalo líbit. Samé ostrovy prý, víc než tisíc. Na některých byly zasněžené hory. Byla strašná zima a často padal ledový déšť. Pak dopluli do zátoky, kde se za první světové války skrýval německý křižník po bitvě o Falklandské ostrovy. Willy vyprávěl, že spolu důstojníci na ponorce často dlouhé hodiny hovořili, ale nerozuměl jim. Byl jediný Němec na palubě a všichni mluvili rusky. Rusky nerozuměl, znal jen povely k obsluze stroje. Pochopil ale, že mnoho mužů na palubě ponorky nepatří k posádce. Ti tu a tam vystupovali na pevninu. Willy ale nemohl přijít na to, co tam vlastně dělají, zabývali se vždy nějakým vyměřováním. Willy v té době prý už dávno věděl, že tu není něco v pořádku. Jakmile například zachytili radiový signál z jiné lodi, okamžitě se potopili pod hladinu a čekali tam tak dlouho, dokud signály neustaly. V té době začlo být Willymu hůře. Řekl mi, že o tom z počátku s nikým nemluvil a věřil, že to nějak do návratu domů vydrží. Bylo mu jasné, že jinak by neměl velkou naději se vrátit. Jednoho rána k nim prý připlula ruská velrybářská loď, která určitě musela znát jejich pozici. Ponorka doplnila zásoby nafty a pitné vody a odjela pak směrem k ostrovům, kde jste mne našli. Jak mi Willy řekl, byl to tento ostrov, na kterém teď sedíme.“

„Prasečí ostrov!“

„Willy neznal jméno ostrova. Ani já ne. Když tu ponorka kotvila, zjistil lodní lékař, že Willy vykašlává krev. Musel se nechat vyšetřit a lékař mu sdělil, že je velmi vážně nemocen. Musel na marodku a nesměl ji opustit. Byl v přísné karanténě. Tehdy se zřejmě rozhodli, že ho ponechají jeho osudu, protože mu krátce na to řekli, že musí opustit loď. Měli strach, že by je v té podmořské konzervě všechny nakazil. Ale neřekli mu to

úplně nešetrně, hrubě... prý je pro něj pobyt v ponorce, kde je pořád vydýchaný vzduch, velmi nezdravý. Ale Willy nebyl padlý na hlavu. Už dávno pochopil, že jim i jinak nesedí. To, co věděl a uměl, jim předal. Už ho nepotřebovali. Bylo jim úplně jedno, co se s ním stane, báli se jen, aby se nedostal zpátky mezi lidi a vyprávěl, co viděl. Tady ho prostě vysadili a ponorka odjela. Co mohl Willy dělat? Posadil se tedy na břeh a čekal na smrt. Ale pak jsem ho uviděl já. Ale řekněte sami, cožpak je možné se takhle zachovat k člověku?“

„Na něco takového se nedá ani pomyslet,“ řekl Biggles.

„Kapitán ještě Willymu řekl, že pro něj později přijedou. Chápete tu drzou lež? Willy věděl, že nemá sebemenší naději. Vysadit někoho na takovém místě! Kdyby ho byli rovnou zastřelili, bylo by to lidštější.“ Robinson si povzdychl. „Ubožák. Ale byl to dobrý chlap. Jsem rád, že jsem s ním mohl zůstat až do jeho konce.“

„Viděl jsi pak ještě jednou tu ponorku?“

„Ne. Ani jsem to neočekával.“

„Poslyš,“ řekl Biggles, „říkal ti Willy něco o tom, že by někoho někde vysazovali na pevninu?“

„Ne, nikdy. Samozřejmě se to mohlo stát v době, kdy ležel na marodce. Pak by to vědět nemohl. Měl přísnou karanténu a nesměl opustit kajutu.“

„To je pravda,“ souhlasil Biggles.

Do rozhovoru se vmísil Ginger. „Víte co nechápu... proč ho nenechali tady na Prasečím ostrově a dopravili na Possession.“

„Zajímavá myšlenka. Že mne to hned nenapadlo.“

„Jistě to mělo nějaký důvod, tím si můžeš být jist.“
Podíval se na hodinky. „Pro dnešek už toho máme dost.
Vrátíme se.“

„A potom?“ zeptal se Ginger.

Biggles zaváhal. „Ještě nevím. Možná se vrátím do Londýna a promluvíím o všem s commodorem. Je to dlouhá historie a stálo by moc času, kdybych o ní chtěl podat písemnou zprávu. Taky se mi nechce jednat na vlastní pěst, už proto, že se jedná o ostrovy, které patří jiné zemi.“

PŘENECHTE TO BIGGLESOVI!

Tři dny potom, co zachránil Robinsona, odebral se Biggles do budovy Scotland Yardu, aby tam navštívil svého šéfa. Už předem ho telegraficky upozornil, v kterou dobu se asi objeví a tak ho commodore už očekával.

Když se tehdy vraceli z Prasečího ostrova, rozhodl se Biggles definitivně, že se vrátí do Londýna. Po setkání s trosečníkem považoval za nutné commodora informovat o všem, co se dozvěděli. Původní domněnky se potvrdily a situace, která tím vznikla, byla příliš vážná, než aby si mohl dovolit udělat nějaké rozhodnutí na vlastní pěst.

Na letišti v Kapském městě, kam pak dorazili, stálo právě letadlo typu Comet společnosti B.O.A.C. připraveno k odletu do Londýna. Dal mu přednost, než aby letěl svým letadlem sám. Dlouhé předchozí lety ho pořádně unavily a také to před ostatními nijak neskrýval. Takže pro změnu teď přenechal pilotování někomu jinému a hodlal si během dlouhého letu trochu odpočinout. Robinson odmítl letět letadlem a tak se o jeho dopravu nemuseli starat. Nikam nespěchal a přes všechna svá dřívější prohlášení chtěl raději cestovat lodí. Šel se informovat do přístavu a vrátil se s dobrou zprávou, že našel uhelnou loď, která se za týden vrací do Londýna a jejíž kapitán je ochoten ho vzít sebou. Biggles mu dal na cestu nějaké peníze a při loučení mu kladl na srdce, aby se nikomu nezmiňoval ani o ponorce, ani o

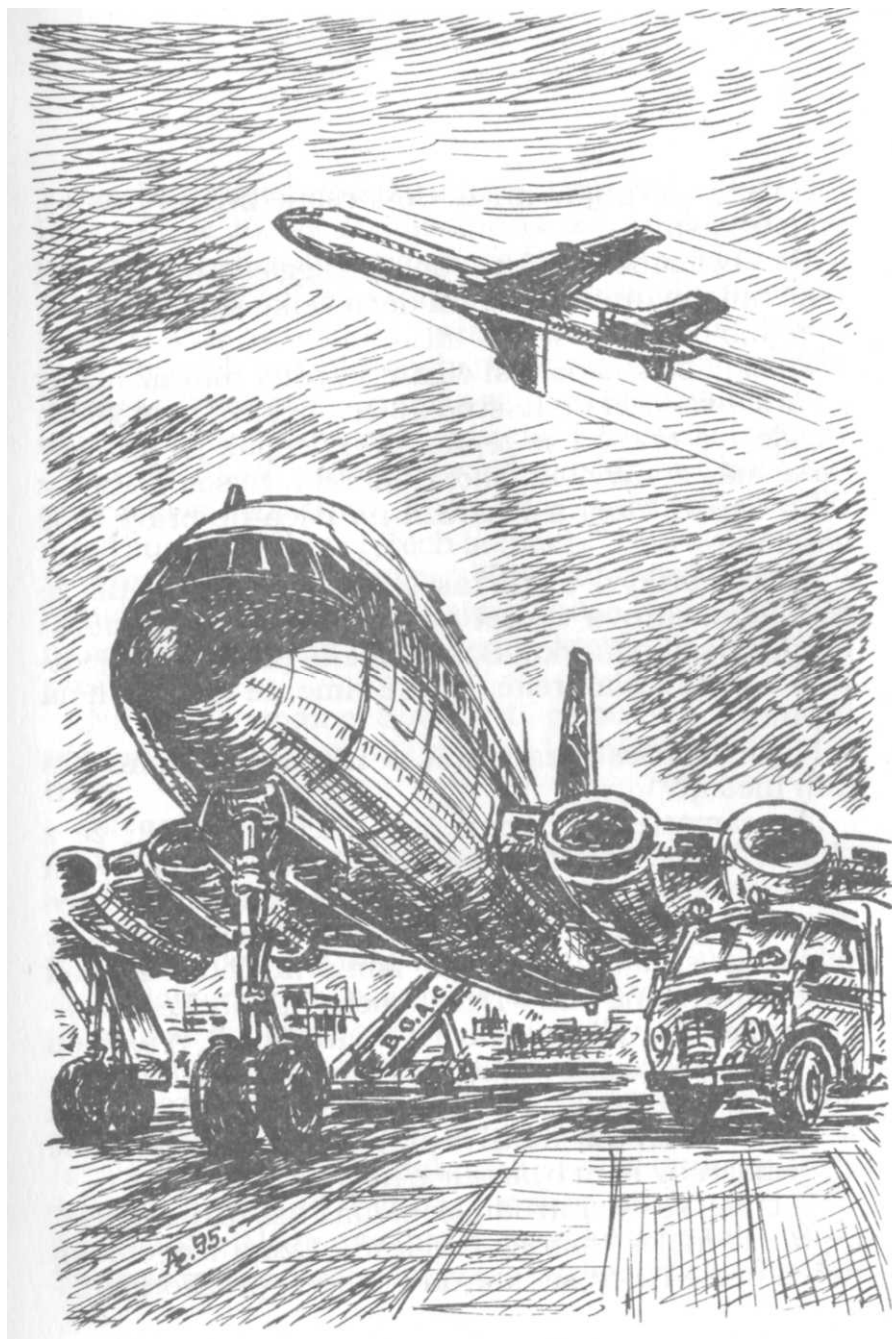
Němci, s kterým se za tak pozoruhodných okolností setkal na osamělém ostrově. Později ho mrzelo, že mu vůbec neřekl, aby nic o svých dobrodružstvích nevyprávěl. Ale možná, že by se pak byl mladík Bigglese zase vyptával, proč ho o to žádá. Koneckonců, pomyslel si Biggles nakonec, absolutní mlčení snad ani není třeba.

Ostatním Biggles navrhl, aby si pár dní odpočinuli, nečekali nečinně na jeho návrat, ale důkladně zatím prozkoumali Prasečí ostrov, pokud jim to počasí dovolí a pokusili se zjistit, zda ostrov v poslední době někdo nenavštívil. A když už poletí tímhle směrem, mohou prozkoumat i ostatní ostrovy v okolí. Jednou se to tak jako tak musí udělat a tak budou jen šetřit časem. Uložil jim to hlavně proto, že přece jen bylo možné, že se někteří Robinsonovi druzi zachránili na některém z ostrovů kolem Prasečího ostrova. Počítal, že se v Londýně nezdrží dlouho a co nejrychleji se zase vrátí. Domníval se, že několikahodinový rozhovor s commodorem postačí.

„Tak co, jak to vypadá?“ zeptal se commodore bez okolků a dlouhých úvodů hned, jak Biggles vešel do kanceláře.

„Vypadá to tak, že ten, koho napadlo, že na neobydlených ostrovech cosi podnikají naši nepřátelé, by měl být povýšen,“ řekl Biggles vážně. „Nespletl se!“

„Byl to major Charles z Bezpečnostní služby.“ Biggles pokývl. „Myslel jsem si to.“

... na letišti v Kapském Městě stálo letadlo COMET...

„Posaď se, přijde hned. Je strašně zvědavý na to, co jste zjistili.“

„Má být proč zvědavý,“ opáčil Biggles, „a bude mít také mnoho důvodů, aby si dělal velké starosti, až se všechno dozví.“

Posadil se a zapálil si cigaretu, ale v tom už major Charles vcházel do místnosti. Nedočkově pohlédl na Bigglese a rovnou se zeptal: „Tak, copak jsi přinesl? Jaké máš zprávy? Raymond mi řekl, že ses vrátil a z toho usuzuji, že ses asi narazil na něco ne právě moc veselého.“

Biggles přikývl. „Je to tak. Zatím jsme jen zjistili, že se kolem ostrovů Crozet a v úžině Magelhaan potulovala ruská ponorka. Bohužel je to prozatím to jediné, co víme zcela určitě. A také víme, že vystoupili na pevninu.“

Major Charles se zamyslel. „V úžině Magelhaan? Co tam hledají?“

„To samozřejmě nevíme. Ale chci upozornit, že z oblasti úžiny lze lehce dosáhnout naší základny na Falklandských ostrovech. Kdyby vypukla válka a něco se stalo například s Panamským průplavem, nastala by velmi zlá situace. Americká námořní flotila by pak zůstala uzavřená buď v Tichém nebo Atlantickém oceánu, podle toho, kde by právě v té chvíli pluli. A jedinou možností, jak se pak dostat z jednoho oceánu do druhého, by bylo objet celou jižní Ameriku – a to je zajížďka tisíce mil. Takže existence nepřátelské základny v úžině Magelhaan by nám byla velice nepříjemná.“

Na chvíli se všichni odmlčeli. „Jak ses to dozvěděl?“ zeptal se major Charles Bigglese. „Úžina Magelhaan neleží přece na trase, kterou jste měli prozkoumat!“

„Osobně jsme tam také opravdu nebyli,“ odpověděl Biggles. „Je to tak říkajíc zpráva z druhé ruky, ale

nemám vůbec žádné pochyby o tom, že je to pravdivá zpráva.“ A vylíčil celou příhodu s trosečníkem i jeho příběh. „Znovu opakuji, jsem naprosto přesvědčen, že ten mladík mluvil pravdu,“ zdůraznil ještě jednou Biggles. „Považoval jsem pak za nutné informovat vás o všem osobně dřív, než budu dál něco podnikat.“

Dlouho nikdo z nich nepromluvil. Major Charles si pohrával s cigaretou. „To, o čem jsme teď mluvili, musí zůstat v těchto čtyřech stěnách,“ řekl zvolna. „Je to komplikovaná situace. Když to úřední cestou nahlásím vyšším instancím, může vláda poslat nanejvýš protestní nótu zemi, která se dopustila přestupku.“

„Nu a jak známe Sověty, ti celou věc naprosto popřou a prohlásí za náš výmysl,“ konstatoval Biggles trpce.

„Samozřejmě!“

„Taková diplomatická nóta by Rusy jen upozornila, že o celé věci víme,“ poznamenal commodore. „Myslím, že bude lepší, když se budeme prozatím tvářit jako když o tom nemáme ani tušení, alespoň do té doby dokud nebudeme mít naprostou jistotu.“ Obrátil se k Bigglesovi.

„Co ty o tom soudíš?“

„Nejrozumnější se mi zdá, abych se co nejrychleji vrátil a pátrali jsme dál,“ odpověděl Biggles. „Kdyby to snad později vypadalo tak, že se nám situace vymyká z rukou, bylo by ovšem nutné přejít do protiútoků. Ale nemyslím, že je už situace tak vážná. Spíše se mi zdá, že to tam prozatím jen prozkoumávají a hledají vhodná místa. Zatím víme zcela určitě, že přistáli u Prasečího ostrova. Na ten zaměříme svou pozornost. Moji lidé tam v tuhle chvíli už jsou. Jestliže nic nenajdeme, můžeme soudit, že nepřátelské plány dosud příliš nepokročily.“

„To se mi zdá rozumné,“ odpověděl major Charles.
„Mluvil jsi o protiútok. Cos tím myslel?“

„Nu, mohli bychom jim trochu zkomplikovat život tím, že bychom se jim trochu pletli do cesty...“

„To by vyvolalo problémy.“

„A s kým?“

„S Rusy a jejich satelity.“

„Však oni si dají pozor. Kdyby se ozvali, přiznali by svou přítomnost v těchto končinách. Ale neměl jsem na mysli nějakou oficiální akci.“

Major Charles se zatvářil ustaraně. „Nesmíme zapomínat, že nejde o naše území – alespoň prozatím ne. Crozety patří Francii.“

„S tím bych si starosti nedělal,“ mínil Biggles.
„Spolupracuje s námi Marcel Brissac z Francouzské bezpečnostní služby.“

„A co úžina Magelhaan? Ta patří Chile!“ Biggles pokrčil rameny. „Stejně tak dobře můžete říci: a co Spojené státy? Ty by se přece také dostaly do potíží, kdyby se nám tyhle plány nepodařilo překazit. Já bych se o tom s nikým nebavil. Jak tu informaci pustíme z rukou, můžete si být jisti, že se to pár důležitých lidí za železnou oponou dozví. Tím ale nechci říci, že bychom měli celou záležitost ututlat. To by pro nás bylo nebezpečné. Rusové si nesmí myslet, že si všude mohou dělat co chtějí, to by nám mohlo přijít draho. Když uvidí, že nám jejich činnost není neznámá, dost možná, že všeho nechají a celá aféra uhasne jak svíce. To by vůbec bylo nejlepší řešení.“

Major Charles potřásl hlavou. „Vůbec se mi nelíbí myšlenka, že bys měl vstoupit na chilské území.“

„Mně také ne. Ale snad to ani nebude nutné. Neumím si ale představit, že potenciální nepřítel buduje základny, ze kterých může narušovat spojenecké komunikace nejružnějšího druhu a vy jen trpně přihlížíte. Kdyby tomu tak ale přece jen bylo, tak jsem jen zbytečně ztrácel čas.“

Major Charles se zahleděl na commodora. „A co si o tom myslíte vy?“

„A proč bychom vlastně my sami nemohli na těch ostrovech vybudovat základny?“

Důstojník bezpečnostní služby rozhodně potřásl hlavou. „Kdepak, pomyslete jen na ty náklady! Ani teď nemáme dost finančních prostředků!“

„To by také byl jen vítr do plachet sovětským plánům, totiž finančně zruinovat západní Evropu,“ poznamenal Biggles.

„Dobrá, můžeme tedy věc obrátit a nechat Rusy investovat a utrácet,“ prohlásil commodore. „Pak celou věc zveřejníme a budeme žádat, aby ostrovy okamžitě opustili.“

„A co když pak odmítnou?“ řekl Biggles. „Chtít je vyhnat násilím by znamenalo novou válku. Ale mohli bychom do těch míst třeba poslat naše námořnictvo, aby se pocvičilo v kladení min kolem těch kritických ostrovů. To by snad jejich ponorky udrželo v uctivé vzdálenosti.“

„Kdybychom to udělali, museli bychom varovat všechny obchodní lodě. A Rusové by hned pochopili, že něco víme,“ řekl major Charles. „A hned by se přestěhovali na jiné ostrovy.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Jak myslíte. Konečně já jsem tu jen od toho, abych poslouchal vaše rozkazy.“ A zapálil si další cigaretu.

„Možná, že by bylo nejlepší, nedávat Bigglesovi žádné rozkazy,“ řekl commodore. „Řekl bych, nechme to na něm, on už si s tím nějak poradí.“

„Jak myslíte,“ rozesmál se Biggles. „Něco na tom je. Když mi nedáte žádné rozkazy, nemohu je také ignorovat, že? To si pak nemusím dělat žádné starosti!“

Ale major Charles se zatvářil tak, že tomu Biggles hned přestal věřit.

„Oficiálně o tom jako nemusíte nic vědět,“ pokračoval Biggles. „Konečně přes prsty mne můžete klepnout vždycky, když se vám bude zdát, že jsem zašel příliš daleko. Ale možná se to všechno vyřeší v úplné tichosti. Navrhují, abych se vrátil a s ostatními se pokusil zjistit, jak daleko jsou se svými plány. Nemám v hlavě prozatím žádný přesný plán, jak to všechno provedu, ale k tomu se brzy dostanu. Kdybych zjistil, že celá věc začíná být nad naše síly, spojím se s vámi. Ale jak už jsem řekl, myslím, že prozatím není rozsah jejich činnosti nijak velký. Zřejmě dělali teprve prvotní průzkum. Nedá se ale pochybovat o tom, že tu v budoucnosti budou chtít instalovat nějaké zařízení. Robinson, kterého jsme zachránili, byl toho názoru, že ponorka odtud odplula jednou provždy. Já si ale myslím, že se buď ona nebo jiná loď zas vrátí se zařízením na vybudování základny či stanice.“

Commodore pohlédl na majora Charlese. „Můžeme se tedy na tom dohodnout?“

„Myslím, že je to dost riskantní, ale žádné lepší řešení mne nenapadá,“ řekl major. „Rád bych jen věděl, co si Bigglesworth představuje pod slovy ,trochu se jim plést do cesty?‘“

„Na to vám prozatím nemohu přesně odpovědět, sám nevím, v jaké situaci se octnu a co v ní udělám,“ řekl Biggles odmítavě. „To budete muset přenechat mému rozhodnutí.“

„Jen nedělej žádné divočiny!“

„Bude to jen tak divoké, jak si to okolnosti vyžádají,“ řekl Biggles krátce. „Nesmíme zapomínat na to, že je pořád ještě válka. Někdo tomu říká studená válka, ale ti, co s tím mají co do činění, vědí už dávno, že jediný rozdíl mezi studenou a horkou válkou je jen v označení. Rychlost vystřelené kulky je v obou případech stejná.“

„Asi budeš mít pravdu,“ musel uznat major Charles.

„Jestli je to všechno,“ řekl Biggles, „tak se rozloučím. Chtěl bych ještě dnes večer odletět zpátky.“

„Nemám už co bych řekl,“ odpověděl major Charles.

„Ani já ne,“ připojil se commodore.

Biggles se zvedl. „Půjdu si tedy ještě pár věci obstarat a pak rychle zpět za svými lidmi.“

Byl už u dveří, když ho commodore ještě jednou oslovil. Tón jeho hlasu byl takový, že Biggles údivem vytáhl obočí.

„Tomu Robinsonovi jsi měl přísně nakázat, aby držel jazyk za zuby,“ řekl ostře.

Biggles se znovu vrátil ke stolu. „To jsem také udělal. Abych byl úplně přesný – řekl jsem mu, ať nikde nemluví ani o ponorce ani o Němci, kterého ruská ponorka vysadila.“

„Ale jak to vypadá, přece jen si pustil pusu pěkně na špacír. A hezky rychle,“ řekl commodore nahněvaně.

„Jak to?“

„Jihoafrické noviny Cape Argus přinesly celý jeho příběh. Tady mám ten výstřížek. Už to mám od rána na stole. Noviny přišly zřejmě tímtož letadlem, kterým jsi přiletěl i ty.“

„A co tam tedy píší?“ zeptal se Biggles s trochou obavy v hlase.

„Nic moc vlastně. Ale už jen ten titul může způsobit poplach: Trosečník na ostrovech Crozet zachráněn letadlem. Přečti si to!“ a podal mu výstřížek přes stůl.

Článek byl krátký, byl s ním hned hotov. Robinson toho mnoho nenapovídal, ale přece jen reportérovi řekl, že je trosečník z lodi Kittikawe a že ho zachránci objevili na ostrovech Crozet. Biggles to nepovažoval za nic důležitého. Mladík se ale bohužel zmínil i o tom, že ho zachránila posádka hydroplánu. Jinak v článku nebylo ani slovo o ponorce nebo Němci Willym. Po pravdě řečeno dodržel Robinson slovo.

„Škoda, je to moje vina,“ přiznal Biggles. „Měl jsem mu nařídit, aby o tom vůbec nemluvil. Ale obával jsem se, že bude chtít vědět, proč o tom má mlčet. Samozřejmě, že jsem mu nemohl nic říci o našem poslání. Byl jsem rád, že se na nic neptal. Na jeho otázky bych byl mohl těžko odpovídat. Měl jsem myslet na to, že se lidé budou vyptávat, kde Kittiwake ztroskotala a co se stalo s posádkou. Robinson o tom s někým mluvil zřejmě hned po tom, co jsme se rozešli, snad to byl někdo z lodi, s kterou se vrací domů do Londýna. Kapské město je ostrovům Crozet nejbližší a tak je jen logické, že tomu místní plátky věnovaly pozornost.“

„Proto ale bohužel právě lidé, před kterými jsme to chtěli utajit, teď tedy už vědí, že jsme na ostrovech byli,“ řekl commodore zamyšleně.

„A co je ještě horší,“ poznamenal major Charles, „někdo z posádky, kdo si pamatuje na nemocného Němce, si může klást otázku, zda se s ním Robinson nesetkal co všechno si řekli. Rusové si konečně mohou také myslet, že letadlo, které zachránilo Robinsona, zachránilo i Němce a vzalo ho na palubu. Tenhle problém je jistě nenechá v klidu. Dovedu si představit, jak jejich agenti budou Robinsona sledovat, aby se dozvěděli, jak to bylo. Také se budou chtít dozvědět podrobnosti o letadle. Jestli padne tvoje jméno...“ Major významně klesl hlasem jakoby chtěl naznačit, že k tomu není třeba nic dodávat.

„Vyhledám Robinsona hned jak se vrátím,“ řekl Biggles a snažil se nedat najevo znepokojení a pocit, že udělal velkou chybu. „Snad ho ještě v Kapském městě zastihnu a budu moci varovat. Loď Lady Alice, s kterou se má vracet, má vyplout teprve za týden.“

„Především mu, prosím tě, řekni, ať je velmi opatrný!“

„Ale on stejně pořádně nepochopí, oč vlastně jde,“ řekl Biggles. „Ale snad bych mohl přece jen něco udělat hned teď. Pošlu Algymu telegram a požádám ho, aby Robinsona vyhledal a varoval ho před stykem s neznámými lidmi. Tak se ztratí daleko méně času. Algy určitě hned pochopí, oč se mi jedná.“

Biggles se znovu obrátil ke dveřím. „Tak tedy na viděnou! Ale dříve to nebude, než s tou věcí trochu pohnu!“

Za chvíli už stál venku před budovou.

UDÁLOSTI DOSTÁVAJÍ SPÁD

Při zpáteční cestě na jih linkou B.O.A.C. přemítal Biggles o nepříjemné publicitě kolem Robinsona. Problémy a potíže, které v souvislosti s tím mohly vzniknout, ho v téhle chvíli zaměstnávaly víc než jeho vlastní úkol. Čím víc tušil možné následky, tím více starostí si dělal. Do odjezdu Robinsonovy lodi zbývaly tři dny. Vyčítal si, že Robinsonovi nezakázal, aby vůbec nic nevyprávěl. Cítil, jak se ho zmocňuje veliký neklid. Uvědomoval si, v jakém nebezpečí by se Robinson ocitl, kdyby mu na stopu přišli nepřátelští agenti. Doufal jen, že Algy správně pochopil smysl telegramu a Robinsona včas varoval.

Celá věc ho zaměstnávala tak intenzivně, že sotva přiletěli na místo, skočil do taxíku a rovnou se nechal dovézt do přístavu, kde kotvila loď „Lady Alice“. S ulehčením vydechl, když špinavou uhelnou loď uviděl. Požádal řidiče, aby na něj počkal a utíkal k můstku, kde stáli v rozhovoru dva námořníci. Jednoho z nich odhadl na kapitána lodi.

„Rád bych mluvil s jedním mužem vaší posádky,“ řekl Biggles. „Jmenuje se Robinson.“

Bigglesovi neušlo, že se na něj oba velmi pátravě zadívali. Kapitán konečně řekl: „Tak vy byste chtěl mluvit s Robinsonem?“

„Ano, chtěl.“

„Já taky!“

Ted' zase Biggles zdvihl udiveně obočí. „Co tím chcete říci?“

„Přesně to, co jsem řekl,“ odpověděl kapitán dost hrubým tónem.

„Chcete snad říci, že tu není?“

„Přesně tak. A vůbec kdo vlastně jste? Zase jeden z těch zvědavých novinářů?“

Biggles vytáhl odznak pracovníků Scotland Yardu a atmosféra se okamžitě znatelně zlepšila. „Potřebuji s Robinsonem mluvit,“ opakoval. „Mohl byste mi konečně říci, co s ním je?“

„To nevím. A vůbec vám toho o něm nemohu mnoho říci,“ začal kapitán. „Ten chlap za mnou prostě před několika dny přišel se svým smutným příběhem o tom, jak ztroskotal na ostrovech Crozet. Chtěl, abych ho najal do posádky, aby se konečně dostal domů. A já ho tedy vzal.“

„Ano, to všechno už také vím,“ poznamenal Biggles.

„Minulý týden, myslím, že to bylo v úterý, za mnou přišel s tím, že je bez peněz. Chtěl zálohu pět liber. Nevím, za kolika lidmi ještě šel se stejnou historkou – já byl tak naivní, že jsem mu ty peníze dal.“

„Ale na tom přece nic není.“

„Jenomže já ho pak už vůbec neviděl. Robinson se prostě vypařil.“

Biggles se kousl do rtu, věděl dobře, co tahle zpráva znamená. „To mne mrzí,“ řekl tiše. „Robinson není špatný chlap. Nevrátil se na loď zřejmě proto, že z nějakého důvodu nemohl. Obávám se, že se mu něco stalo. Ani jste o něm pak už neslyšel?“

„Jednou večer ho prý někdo viděl v jedné krčmě v přístavu. Popíjel tam s nějakou partou, ale prý to určitě nebyli námořníci. Víc opravdu nevím. A já ho sám opravdu neviděl.“

„A kdo tedy?“

Kapitán ukázal dýmkou na svého společníka. „Tuhle kamarád.“

Biggles se k němu obrátil. „Kdy to bylo?“

„Muselo to být ve středu večer, tak kolem půl desáté. Zašel jsem si na pivo.“

„Odpust'te, že vám kladu tolik otázek, ale je to důležité,“ omlouval se Biggles. „Mohli byste mi trochu podrobněji popsat tu společnost, ve které jste Robinsona viděl?“

„Moc jsem si jich nevšímal,“ odpověděl muž. „Pokud se pamatuji byli dva a bylo na nich vidět, že to nejsou námořníci. Bylo taky divné, jak se až moc přátelsky točili kolem obyčejného námořníka. Už podle toho, jak vypadali, se do té přístavní krčmy vůbec nehodili. Mám dojem, že to byli podvodníci. Oba měli tmavý oblek, bylo jim tak kolem čtyřicítky. Jeden byl dost obtloustlý, druhý dlouhý a hubený, se silně vystouplými lícními kostmi. Jako kdyby dlouho hladověl.“

„Mohli jste zaslechnout, o čem se spolu bavili?“

„To ne. Když jsem vešel, velmi živě se bavili. Ale jak mne uviděli, hned sklapli. Měl jsem dojem, že jim Robinson řekl, že jsem ze stejné lodě.“

„Takhle to tedy bylo,“ řekl Biggles zamyšleně. „Moc vám děkuju za všechny informace. Kdyby se Robinson objevil, uvědomte, prosím, policejní stanici.“

„Pokud s námi chce vyplout, musí si pospíšet,“ řekl kapitán. „Čekáme jen na příliv a hned pak zvednem kotvy.“

Biggles kývl. „Nemyslím si, že ho ještě uvidíte. Ale ještě jednou vám děkuji.“

Silně zneklidněn se vrátil k taxíku. Dal se pak odvézt do hotelu na letišti, kde byli ubytováni ostatní. Doufal, že je tam všechny najde.

Nepochyboval vůbec o tom, že se Robinson dostal do nesnází. Nechápal jen, proč Algy nejednal podle pokynů v telegramu. Ale Algy s Robinsonem asi vůbec nemluvil, jinak by ten člověk byl blázen, aby šel hned po takovém varování popíjet s neznámými lidmi. Ale na druhé straně zas, uvažoval Biggles, kdyby se bylo Algymu nepodařilo Robinsona najít, jistě by byl zašel za kapitánem a ptal se na něj. Algy však kapitána nenavštívil, ten by se byl o tom jistě zmínil. Algy na telegram neodpověděl, ale Biggles ho o to ani nežádal ani s tím nepočítal. Algy ani nemohl vědět, kdy se bude Biggles vracet.

S hlavou plnou starostí zaplatil řidiči taxíku, vzal si své zavazadlo a rychle se odebral do hotelové haly. Doufal, že budou všichni doma. Ale napadlo ho, že na něj vlastně měli čekat už na letišti, všichni věděli, kdy letadlo z Londýna přilétá. V hale se rovnou vydal k recepci.

„Jsou, prosím, mí kolegové v pokojích?“ zeptal se recepční, která ho dobře znala.

„Ne, nejsou,“ potřásla odmítavě hlavou.

„Nechali mi tu alespoň nějakou zprávu?“

Recepční pohlédla do přihrádky pod klíčem Bigglesova pokoje. „Ne, nic tu není.“

Bigglese se zmocnil silný neklid. „Kdy jste je viděla naposledy?“

„Teď, když se mne ptáte, uvědomuji si, že jsem je v posledních dvou třech dnech vůbec neviděla,“ řekla recepční. „Počkejte, už si vzpomínám. Ve čtvrtek chtěli,

abych je velmi brzy ráno vzbudila a to jsem je viděla naposled.“

„A dosud se tedy ještě nevrátili?“

„Neviděla jsem je. Ale určitě se ještě nevrátili, protože tu leží telegram pro pana Laceyho. Ten došel, když už byli pryč.“

„Mohl bych ho vidět?“

Dívka mu telegram podala.

Biggles ho otevřel. Přesně, co očekával: byl to telegram, který sám odesílal. Algy ho tedy vůbec nedostal do rukou. To vysvětlovalo události kolem Robinsona.

„Když dovolíte, nechám si tu zavazadlo, musím si ještě něco zařídit,“ řekl Biggles dívce a vyšel spěšně z hotelu.

Mezitím se setmělo. Unaven po dlouhé cestě a pln nepokoje zavolal Biggles taxík a dal se odvézt na letiště námořnictva. Jeho letadlo Sunderland se houpalo na vodě u mola. Uviděl poblíž mechanika, kterého dobře znal a zeptal se, zda ví, kdy druhý Sunderland odletěl.

„Pokud se pamatuji je to už pár dní. Odstartovali tehdy hodně brzo ráno.“

To potvrzovalo, co říkala i recepční v hotelu. Ale Biggles už i tak věděl dost. Letadlo opustilo námořní základnu a dosud se nevrátilo. Něco se muselo stát. Byl přesvědčen, že Algy by nikde nezůstával přes noc, pokud by ho k tomu nedonutily nějaké zvláštní okolnosti. Nemohl tedy ani očekávat, že by se dnes večer vrátili.

Biggles se zamyšleně zahleděl přes tmavou vodu zálivu. Ted' nemohl nic dělat, musel počkat do rána. Nemělo by žádný smysl chtít v noci hledat ztracené letadlo. Ale přece jen chtěl alespoň něco podniknout.

Když se vracel k taxíku, dostal nápad. Nechal se zavézt na hlavní policejní stanici a zašel za vrchním komisařem. Představil se, ukázal své doklady a zeptal se, zda v posledním týdnu nenašli nějakého zraněného nebo snad dokonce mrtvého muže někde na ulici. Samozřejmě měl na mysli Robinsona, na jehož osud stále myslel.

„Opravdu jsme někoho našli,“ řekl komisař. „Vypadal jako námořník, ale neměl u sebe žádné doklady.“

„Mrtev?“

„Ne, ale moc mu nechybělo.“

„Jak vypadal?“

„Hubený, tak kolem dvacítky. Bylo na něm vidět, že toho hodně prodělal.“

„Kde jste ho našli?“

„V přístavu.“

„A co se mu stalo?“

„Někdo ho strašně uhodil do hlavy a pak hodil do vody. Měl ale velké štěstí. Jeden z hlídačů přístavu byl právě poblíž, vyléval vodu ze svého člunu když uslyšel, jak něco silně plesklo o vodu. Zdálo se mu to podezřelé. Hned tedy s člunem zajel směrem k místu, odkud se ozval ten zvuk. Stačil muže zachránit dříve než klesl pod hladinu. Ještě není při vědomí, lékaři mluví o zlomenině lebeční. Přejde-li k sobě, dozvíme se snad víc.“

„Kde leží ten muž?“

„Ve všeobecné nemocnici.“

„Mohl bych ho vidět?“

„Myslíte, že ho znáte?“

„Ano.“

„Půjdu s vámi.“

„Děkuji, to budu rád.“

Policejním vozem se dostali do nemocnice a už za několik okamžiků uviděl Biggles mrtvolně bledý obličej muže, kterého zachránili na ostrově Possession. Byl oholen a měl ostříhané vlasy, ale jinak to byl tentýž hubený obličej s lehce rozpláclym nosem.

Biggles se s obavou podíval na komisaře. „To je muž, kterého jsem měl na mysli,“ řekl. A ošetřovatelky, která je doprovázela, se zeptal: „Jak to s ním vypadá?“

„Moc dobře ne, ale doktor si myslí, že má jistou šanci se z toho dostat.“

„Dobrá. Děkuji vám, sestro.“ Biggles se obrátil na komisaře. „To je vše, co jsem potřeboval vědět.“

Když vyšli z pokoje nemocného, řekl: „Jmenuje se Robinson, Alf Robinson. Pochází z londýnské čtvrti Wapping. Je to námořník a má za sebou hodně utrpení. Měl se vrátit do Anglie na „Lady Alice“, ale ta už zřejmě vyplula.“

„Ale kdo mu takhle rozbil hlavu a proč?“

„Jen mezi námi, komisaři... s největší pravděpodobností pár agentů ruské tajné služby. Ten chudák o tom sice nemá ani ponětí, ale ví prostě víc, než je mu zdrávo.“

„Oč tu vlastně jde?“

„Je mi moc líto, ale zatím vám o tom nemohu a ani nesmím nic říci,“ řekl Biggles omluvně. „Celou věc označil Londýn za státní tajemství nejvyššího stupně.“

„A proto jste také tady?“

„Ano. Ale teď bych vás rád o něco požádal. Zítra a pozítří tu pravděpodobně nebudu. Jakmile se vrátím, hned se s vámi spojím. Byl bych vám vděčen, kdybyste dal na Robinsona trochu pozor a hlavně o něm s nikým

nehovořil. Kdyby se ti darebáci, kteří ho tak zřídili, dozvěděli, že ještě žije, můžete si být jist, že by se pokusili znovu ho dostat na onen svět a asi tentokrát ještě důkladněji. Jestli se Robinson vůbec probere z bezvědomí, řekněte mu, ať drží absolutně jazyk za zuby!“

„Postarám se o to,“ slíbil komisař. „Nebudete mít nic proti tomu, abych si s ním trochu popovídal, až přijde k sobě?“

Biggles zaváhal. Ale pak přece jen přikývl. „Ne. Ale S nikým o tom, prosím nemluvte.“

„Možná by nám totiž mohl dát popis těch darebáků.“

„Nerad bych však, abyste proti nim něco podnikli. Prozatím ne.“

„A proč ne?“

„Abyste je posadili za mříže, museli byste je nejprve z něčeho obvinít. A kdybyste je obvinili, bude do toho Robinson znovu zatažen.“

„Ale když ty bandity zadržíme, nebudou mu moci pak ublížit.“

„Oni možná ne, ale jiní ano. V každém případě se pokuste vypátrat, kdo to byl. Jestli se vám to podaří, sledujte ty lidi do té doby, než budeme moci proti nim zasáhnout.“

„Dobře, jsme domluveni.“

„Doufám, že se nám podaří celou tu věc brzy dořešit,“ řekl Biggles a začal se loučit. „Komisaři, velmi vám děkuji za vaši pomoc a spolupráci. Skutečně jste mi pomohl. Cítím za Robinsona jistou odpovědnost. A už jsem se začal bát, že je příliš pozdě.“

„Mohu vás někde vysadit?“

„Nebude-li vás to obtěžovat, tak u hotelu na letišti.“

„Výborně, tak jedem.“

Před hotelem se Biggles s komisařem rozloučil. Už se cítil trochu lépe, ale zdaleka se ještě nezbavil všech starostí. V hotelové recepci si vyzvedl zavazadlo a recepčního požádal, aby ho ráno vzbudil přesně v pět hodin. S hlavou stále ještě plnou starostí odešel do svého pokoje. To neslibovalo klidnou noc. Ani v pokoji nenašel od Algyho ani od nikoho jiného nějakou zprávu, vlastně to ani nečekal. Kdyby to někdo z nich chtěl udělat, nechali by ji v recepci. Algy zřejmě počítal s tím, že se tentýž den vrátí, jinak by určitě nechali v recepci alespoň pár řádek.

Biggles se posadil do pohodlného křesla, zapálil si cigaretu a zavřel oči. Chtěl si všechno v hlavě trochu srovnat, však toho na přemýšlení bylo dost. Ale nikdo na světě mu nemohl odpovědět na otázku, co se stalo s letadlem. Možností bylo mnoho, na některé si Biggles ani netroufal pomyslet. Mohl teď udělat jen jediné: pořádně si přes noc odpočinout a ráno se s druhým Sunderlandem vydat hledat zmizelé letadlo.

GINGER ODCHÁZÍ NA PEVNINU

Když Biggles odletěl do Anglie, jeho muži si dva dny odpočinuli a pak se dali do plnění úkolů, které od něj dostali. Zdály se jim velmi jednoduché a proto ani nepovažovali za nutné dělat nějaké složité plány. Poletí prostě k ostrovům Crozet a budou pátrat po jakýchkoli známkách života. Stále budou počítat s možností, že by tam ještě někde mohli být trosečníci, kteří přežili katastrofu Kittiwake. A když to počasí dovolí, prozkoumají ještě podrobněji Prasečí ostrov. Jak tehdy Němec Willy, kterého Rusové vysadili z ponorky, Robinsonovi vykládal, zůstala tam ponorka delší dobu. Když počasí vydrží, neměl by to být problém přistát v Zátoce osvobození.

Let byl pro všechny rutinní záležitost, takových už absolvovali mnoho. Rozhodovali se jen, zda poletí jedním či oběma letadly. Po krátké poradě se rozhodli jen pro jedno. Všem jim bylo lépe pohromadě a pro použití druhého letadla neměli vlastně ani důvod. Koneckonců tím ušetří i spoustu benzinu a jedno letadlo zůstane navíc na základně jako rezerva. Oba stroje už měly za sebou tisíce kilometrů bez větší údržby. A s početnější posádkou bude také snadnější letadlo uhlídat, bude-li třeba vystoupit na pevninu. Hlavně tahle okolnost přispěla k tomu, že se rozhodli letět jen jedním letadlem.

Ve čtvrtek, dva dny po Bigglesově odletu do Londýna, Algy časné ráno odstartoval a nabral kurs směrem k opuštěným ostrovům v Tichém oceánu. Bylo neobyčejně klidné počasí, ač se vydali nad nejbouřlivější

část oceánu a nálada na palubě byla výborná. Bylo jasno a chladno, téměř žádný vítr. Moře pod nimi bylo klidné. S tak dobrým počasím se nedalo dlouho počítat a bylo proto třeba ho rychle využít. Algy, který převzal vedení, si vybral opravdu dobrý den.

Během letu bedlivě pátrali po nějakém plavidle na rozlehlé vodní hladině pod sebou, ale kromě několika velryb a dvou ledovců nic neupoutalo jejich pozornost. Brzy se začaly na obzoru rýsovat ostrovy, cíl letu.

Stále se muselo počítat s tím, že se počasí může náhle změnit. Proto Algy zamířil rovnou k Prasečímu ostrovu. Přistání v Zátocě osvobození, pokud se povětrnostní podmínky nezmění, by se mělo podařit bez problémů. Přistání na bouřlivém moři bylo riskantní a Algy se mu chtěl za každou cenu vyhnout. Inspekční lety nad ostatními ostrovy se daly provést kdykoli, byla-li jen trochu solidní viditelnost. Ostatní také souhlasili s tím, že s průzkumem začnou na Prasečím ostrově a splní tak nejdůležitější část svého programu.

Protože nikoho ani nenapadlo, že by mohlo dojít k nepředvídaným nesnázím, ani se muži nedomlouvali o případných opatřeních. Jediná dohoda se týkala opět počasí: kdyby se mělo náhle zhoršit, vystřelí Algy světlici, aby varoval skupinu operující na ostrově. To bylo vše.

Nemluvili spolu o tom, ale popravdě žádný z nich neočekával, že by na některém z ostrovů našli nějakou živou bytost. Průzkum považovali za běžnou, rutinní záležitost, kterou je prostě třeba podle programu splnit, ale o níž není třeba ztrácet slov. Po tolika letech, které skončily bez jakékoli události a nálezu, byl jejich postoj zcela pochopitelný. Ale ve světle událostí, ke kterým pak

došlo, se ukázalo, že tenhle přístup byl neodpustitelnou lehkomyšlností. Protože jako vždy nezahlédli ani tentokrát žádné plavidlo, měli pocit, že mají celý oceán pro sebe.

Algy přistál bez problémů se Sunderlandem v Zátocě osvobození a popojel s ním ke břehu, kde byla hladina zcela klidná. Tam také spustil kotvu. Ještě před vystoupením se muži posilnili šálkem čaje z termosky a několika sušenkami.

Algy nepovažoval za nutné, aby vystoupili na pevninu všichni. Dva muži by na to měli stačit. Sám chtěl zůstat na palubě letadla. Bertie dostal za úkol přepravit Gintera a Marcela v nafukovacím člunu na pevninu a tam pak na ně na břehu čekat. Marcel stál velmi o to, aby k průzkumu byl vybrán právě on. Koneckonců patřily ostrovy Crozet Francii, považoval se proto právem za nejpopovolanějšího. Samozřejmě, že mu ostatní vyhověli. Vysadili pak člun na vodu. Bertie v silné, prošívané větrovce na ochranu proti chladu a větru zamířil s člunem ke skalnatému výběžku, kde se Ginger s Marcelem lehce dostali na břeh. Celé pobřeží bylo skalnaté, vytvarované přírodou do drobných zálivů, kde se dalo s člunem snadno přistát. Všechny skály byly sopečného původu, ostatně jako vlastně všechny ostrovy skupiny Crozet. Uvnitř zálivu, který měl tvar podkovy, bylo zřetelně vidět, jak kdysi v dávnověku proudila láva ze sopky dolů v širokých plochých vlnách. Ty po nárazu na vodu ztuhly a vytvořily široké, nízké stupně, které vedly nahoru jako schodiště pro obry. Na první pohled se zdálo, že je musela vytvořit lidská ruka. Když muži vystoupili z člunu, oba si toho všimli.

Bertie si po jejich odchodu krátil čas malou procházkou po zálivu. Počítal, že se oba brzo vrátí. Chtěl si jen protáhnout trochu nohy. Zaujalo ho tulení mládě, které si hrálo na útesu. Ale za chvíli se objevila matka, varovně vycenila zuby a zmizela s mládětem v bezpečí.

Také Ginger se nechtěl na ostrově dlouho zdržet, zvláště když se rozhlédl z vyššího pahorku. Tak zoufale opuštěné místo snad ještě nikdy neviděl. Široko daleko nebyl jeden jediný strom – takhle to asi vypadá na konci světa. Rostl tu jen tu a tam mech a v prohlubních mezi skalami chomáčky tvrdé trávy. Nad hluboce vykrojeným pobřežím kroužila hejna racků, která si ale návštěvníků vůbec nevšímala. Všude se povalovala ptačí vejce a prázdné skořápky. Ginger zahlédl na skalisku, omývaném, vysokými vlnami, kolonii tuleňů. Všimli si i králíčích stop – a to byly jediné známky života v této pustině.

Celý ostrov budil tak neutěšený dojem, že se Marcel obrátil na Gingera a udělal grimasu, která lépe než slova vyjádřila, co si myslí.

Chvilku se domlouvali, kudy půjdou. V rozhledu jim bránily nesčetné pahorky a skály. Ginger měl za to, že nejlépe bude vystoupit rovnou na nejvyšší místo ostrova, i když to znamenalo obtížný výstup. Ale v každém případě budou z vrcholu moci celý ostrov přehlédnout. Marcelovi se zdálo, že by to trvalo příliš dlouho a Ginger mu po chvíli dal za pravdu. Vyšplhat na nejvyšší kopec by je opravdu stálo spoustu času. A také to ani nebylo nutné. Jestli přece jen na ostrově někdo je, musí i jinde brzy najít jeho stopy.

Marcelova slova se brzy potvrdila. Na cestě podle pobřeží, kterou si zvolili, našli už po pár krocích malou,

kartónovou krabici. Byla už celá promočená a špinavá, ale pár slov nápisu, zřejmě označení obsahu, se dalo ještě rozeznat. Nedokázali ale nápis přečíst, protože byl proveden v cizím, jim neznámém jazyku. Podle typu písma soudili, že jde o azbuku a krabice že pochází z Ruska. Pravděpodobně v ní byly cigarety.

„To je důkaz, že tu někdo byl,“ řekl Marcel.

„Ale jistě nikdo, kdo měl něco společného s lodí Kittiwake,“ dodal Ginger. „Britští námořníci kouří jen anglické cigarety... pokud by se jim vůbec podařilo nějaké zachránit, kdyby se na ostrov dostali. Teď už opravdu nemusíme pochybovat o pravdivosti příběhu, který vyprávěl Robinsonovi ten Němec. V každém případě je jasné, že tu nedávno někdo byl.“

Na další důkazy nemuseli dlouho čekat. O kousek dál upoutala jejich pozornost jasně červená skvrna. Když přišli blíže viděli, že je to červeně natřený kámen. Pod barevnou skvrnou na něm bylo viditelně namalováno číslo. Kámen byl zajištěn, aby se nepřevrátil.

„To musel udělat někdo, kdo se v tom vyzná,“ řekl Ginger. „Museli použít velký kámen a postavit ho kolmo vzhůru, protože se tu nikde nedá zarazit do země kůl.“

Začali pozorně zkoumat okolní terén. Stáli teď na nejzazším okraji velké, otevřené a poněkud zvlněné plošiny, která by se dala bez větší námahy hladce urovnat. Byl odtud dobrý rozhled na otevřené moře. Ginger si všiml dalšího kamene označeného jasnou barvou. „Určitě bychom jich tu našli ještě mnohem víc,“ řekl Marcelovi. „Ale tomu se už nemusíme věnovat. Už teď víme dost.“

„To máš tedy pravdu,“ zabručel Marcel s povytaženým obočím. „Tady se něco připravuje. O tom

svědčí tyhle zřetelné stopy. Určitě se sem chystá nějaká banda, která bude chtít z ostrova udělat pevnost.“

Ginger pokýval hlavou. „Máš pravdu.“

„Vrátím se do Francie a podám zprávu vládě,“ prohlásil Marcel viditelně dotčen porušením svrchovanosti francouzského území. „A až se sem ti Rusové vrátí, uvidí vlát na stožáru naši vlajku. To je snad trochu vzpamatuje, mon ami.“

Ginger neodpověděl a upřeně pozoroval cosi v mechu před sebou. Byl to králík. Nechápal, proč se zvíře chová tak podivně. Králík poskakoval sem a tam, mech už byl na tom místě celý udupaný. Ginger k němu udělal pár kroků a záhada byla hned vyřešena: ubohé zvíře uvízlo v pytláckém oku.

Tento objev Gingera tak šokoval, že zůstal stát jak přibitý a mimoděk uchopil Marcela za ruku. Zbystřil pozornost a rozhlížel se na všechny strany. Naklonil se k Marcelovi a tiše řekl: „Na ostrově někdo je. Jinak to není možné. Ten králík se musel chytit před chvilkou. To oko na něj bylo políčeno zřejmě zcela nedávno.“

Marcel vážně kývl hlavou. „To máš pravdu,“ řekl tiše. „A musí to být někdo, kdo tu hodlá zůstat delší dobu, jinak by nekladl oka.“

Pro Gingera i Marcela se najednou všechno změnilo. Až dosud se jim ostrov zdál opuštěný a smutný, teď ale jakoby okolí skrývalo cosi hrozivého. Ten pocit byl o to silnější, že nevěděli, odkud a jaké nebezpečí jim hrozí. Napjati na nejvyšší míru ustrnuli několik okamžiků v pohybu a kradmo se ohlíželi – každým okamžikem se mohlo něco stát. Gingera se navíc zmocnil nepříjemný pocit, že je někdo ze zálohy pozoruje.

„Že by to snad byl někdo z lodi, na které ztroskotal Robinson?“ zašeptal Marcel.

„Ne,“ zavrtěl Ginger hlavou. „Takový člověk nebo lidé, je-li jich víc, by byli jistě zpozorovali nebo uslyšeli letadlo a už dávno se objevili. Navíc by jistě celou tu dobu dávali nějaké signály, ohněm či vlajkou. Ne, věř mi, ti, co tu zůstali, nečekají na žádnou záchranu.“

Vysvobodil králíka ze smyčky a ten zmizel jako blesk mezi kamením. Sehnul se pro drátěné oko a významně ho Marcelovi ukázal. „Úplně nový měděný drát!“ poznamenal. „Něco takového nenosí trosečníci běžně po kapsách. A podívej se na ten klacík, na kterém bylo oko připevněno. Je z tvrdého dřeva a dovedně opracovaný. To je vyloženě nový materiál. To se sem nedostalo náhodou, to sem někdo přivezl právě k tomuhle účelu. Králíci, to znamená čerstvé maso a to je tady na Prasečím ostrově jistě příjemná změna proti stálému jídlu z konzerv. A tady musí být králíků spousty. Jen se ptám, kde se schovávají, když je jich tak málo vidět. Ale snad už je všechny vychtali.“

„Tak co tedy teď podnikneme dál?“

„Nejrozumnější by snad bylo, myslím, vrátit se dřív než nás objeví.“

„Myslíš, že nás ještě nezaregistrovali?“

„Nevím. Ale dost možná, že dají přednost hře na schovávanou a budou doufat, že odtud odejdeme dřív než je odhalíme. Jestli však je jim už jasné, že o nich víme, pak nám jistě nedají ani nejmenší šanci, abychom mohli svět informovat o tom, že se na ostrovech Crozet usadili Rusové. Nevěřím, že jim důvody naší přítomností budou jasné hned od začátku. Podle mne si spíše budou myslet, že jsme náhodní návštěvníci – badatelé, přírodovědci...

něco takového. Ale jistě si nepřejí, aby se někdo dozvěděl, že chodí po téhle pevné zemi a ještě méně, co tady dělají.“

„Ano, ano... Musíme tedy zmizet.“

„Nemusíme zrovna utíkat, ale rozhodně bude lépe, když se vrátíme. Nic jiného nám ani nezbyvá. Co bychom dělali, kdyby na nás narazili? Vyzvali bychom je snad k odchodu? Jen by se nám vysmáli... anebo by možná rovnou spustili palbu. V každém případě by nám takové setkání přineslo jen potíže. A tomu se musíme vyhnout dokud se nevrátí Biggles a všechno se nedozví. Pojd', jdeme.“

Marcel souhlasil jen nerad. „Moc se mi nelíbí, že musím takhle opustit francouzské území. Ale asi máš pravdu. Nikomu by nepomohlo kdyby nás zabili.“

„A nám nejméně,“ prohlásil Ginger ironicky. „Pojd', pojd', ať už jsme odtud pryč.“

Dali se tedy spěšně na cestu zpátky a oči jim bděle klouzaly po skalách v okolí.

Byli už skoro v polovici cesty k zálivu, když Ginger s překvapením zaslechl motory Sunderlandu. Počasí se vůbec nezměnilo. Muselo se tedy něco stát, co jejich druhy přimělo k nepředvídané akci. Hluk motoru toho byl dostatečným svědectvím. Ginger nemohl pochopit, proč nevystřelili světlici jak domluveno. „Pospěšme si,“ řekl a dal se do běhu.

Vzápětí uslyšeli, že motory řvou na plné obrátky. Nebylo pochyb: letadlo startovalo a Ginger si nedokázal vysvětlit, proč odlétá bez nich. Ale odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Do hřmění motorů se zařízł ostrý rachot kulometů a jen o okamžik později typické svištivé rány automatického děla. Ty nemohly přicházet z jejich

letadla, takové zbraně vůbec nebyly na palubě. Ginger se zastavil v běhu a s úžasem ve tváři se zahleděl na Marcela. Neřekl ani slovo... ale slov opravdu nebylo třeba. Zvuky mluvily jasnou řečí.

Po chvíli se dali zase do běhu a už za okamžik uviděli Sunderlanda nabírat výšku směrem na otevřené moře. Za chvíli se letadlo stočilo na jih, jakoby mířilo na ostrov Possession nebo na některý jiný ostrov v jeho blízkosti.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Marcel nepřirozeně klidným hlasem.

Ginger neodpověděl. Utíkal až k okraji skal a zadíval se dolů. To, co spatřil, ho ani příliš nepřekvapilo. Po takové akci se ani nedalo nic jiného čekat. Do vod Zátoky osvobození vplouvala pomalu tmavošedá ponorka.

Ginger neztrácel čas přemýšlením, odkud se tu náhle vzala. Prostě tam byla a muselo se s ní počítat. Obrátil se k Marcelovi a opatrně řekl: „Budeme si muset najít nějaký úkryt.“

Marcel skoro propadl panice. „Přece tu nemůžeme zůstat! Nemáme střechu nad hlavou, žádné potraviny, ani oheň. To nepřežijeme!“

„Teď poslouchej, Marceli,“ skočil mu do řeči Ginger s důrazem. „Nepřežijeme to, pokud nás dopadnou ti milánkové z ponorky. Podle toho, jak se pustili do našeho letadla, si věru nemusíme dělat iluze o tom, co si asi myslí o návštěvnících na tomhle ostrově.“

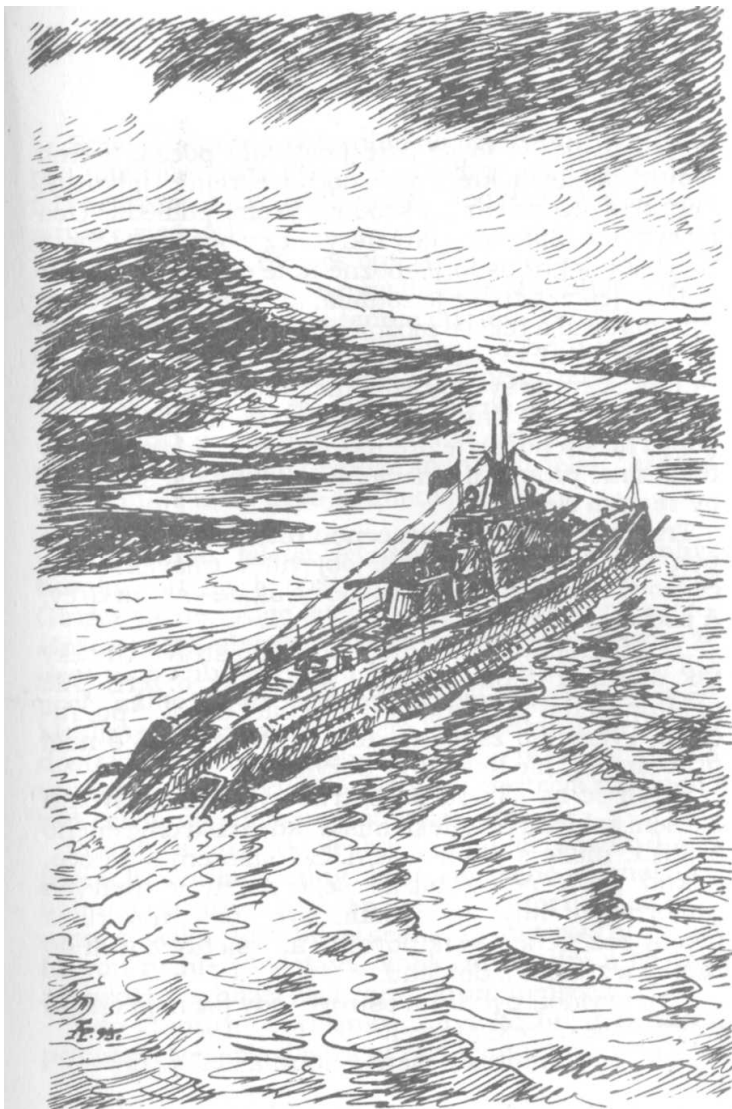
„A jak se tedy zachráníme?“

„O tom nemám prozatím ani potuchy,“ přiznal Ginger. „Ale jestli tu ještě dlouho zůstaneme a budeme fňukat, nebudeme už brzo muset žádné řešení hledat. Teď

se ale musíme postarat o to, aby nás nikdo nepozoroval.“

Spěšně se vydali opačným směrem. Protože ani jeden se na ostrově nevyznal, bylo vlastně jedno, jakou cestou se dají. Nevěděli ani pořádně, co hledají. Ale instinktivně se ohlíželi po nějakém úkrytu za skalami blízko pobřeží.

Po chvíli se jim skutečně podařilo najít malou jeskyni. Dál už se rozhodli nehledat. Byl odtud dobrý výhled na moře a zdálo se, že sem dosud nevzkročila lidská noha. Ale když se Ginger trochu porozhlédl, zjistil se smíšenými pocity, že už tu před nimi kdosi byl. Ten položil prkna, pocházející zřejmě z nějaké malé loďky, na skalnatý převis a vytvořil tak primitivní střechu. Na prknech byly navršeny drny upevněné kameny. Střecha už byla zřejmě velmi stará, protože prkna byla napůl shnilá. Velkou ochranu před deštěm asi neposkytovala.

*Do vod zátoky Osvobození vjížděla pomalu tmavěšedá
ponorka...*

Ginger překvapen přemítal, jaký nešťastník se tu asi ukrýval. Udělal pár kroků do nitra jeskyně a odpověď našel na zemi. První obyvatel jeskyně tu pořád ještě byl... lépe řečeno malá hromádka kostí, která byla kdysi člověkem. Kostí už byly vybělené a polorozpadlé, O to se jistě postaralo počasí v těch dlouhých letech, které od té doby už zřejmě uplynuly. Ginger s Marcelem na sebe rozpačitě pohlédli. Oba by si byli zvolili raději jiný úkryt než v blízkosti tohoto ubožáka, jehož osud je možné také očekával. Ginger cítil, že jejich situace je zoufalá, ale přece se nakonec vzpamatoval a řekl co možná neklidněji: „Já tu zůstanu. Tomuhle člověku už nemůžeme pomoci, ale snad by neměl ani za svého života nic proti tomu, abychom se k němu na čas nastěhovali. Je tu, jak vidím, poměrně sucho. To je pro nás důležité. Kdybychom v téhle zimě promokli a nemohli se nikde usušit, vedlo by se nám zle.“

Trochu získali zpět ztracenou rovnováhu a když se pak v jeskyni porozhlédli, objevili v tmavém rohu černou barvou vyvedené jméno na skále – Adam Grey. A pod ním letopočet 1772.

„Doufám jen, že nám není souzeno strávit tu taky tak dlouhou dobu,“ pokusil se Ginger o žert. „Ale pojďme se teď podívat, co ti darebáci dělají,“ pokračoval. „Všechno závisí na tom, jestli už vědí o naší přítomnosti. Ale to se brzy dozvíme.“

Skryli se za skálou a opatrně vyhlíželi. K svému zděšení zahlédli nedaleko místa, kde našli chyceného králíka, muže s plnovousem. Šel směrem k zátoce, odkud se k němu blížilo šest mužů v tmavých uniformách. Když se setkali, živě spolu hovořili a jakoby rozčileně

gestikulovali. Pak všichni odešli do zátoky a zmizeli z dohledu.

„Jak je vidět, byl tu na ostrově tedy při nejmenším jeden člověk,“ řekl Marcel.

„Ano, to je naprosto jasné,“ souhlasil Ginger.

„Snad nastoupí s ostatními do ponorky. To by bylo pro nás velmi výhodné. No, uvidíme... Tak jako tak teď nemůžeme nic dělat, než tu zůstat a čekat, jak se situace vyvine.“

„Však on se tu Biggles objeví.“

„Samozřejmě, ale nemyslím, že to bude brzo. Uvědom si přece, že je teprve čtvrtek. Do Kapského města se nemůže vrátit dřív než v sobotu večer. To znamená, že dřív než v neděli ho tu nemůžeme čekat.“

„Ale dost možná, že něco podnikne Algy.“

„Nu, dost na tom, že alespoň ví, kde jsme. Dokud ponorka trčí v zálivu nemůže stejně nic dělat... pokud vůbec bude moci něco podniknout.“

„Proč myslíš?“

„Podle toho, jak se letadlo vzneslo a dále pohybovalo, usuzuji, že dostalo určitě nějaký zásah,“ řekl Ginger vážně. „Algy letěl směrem na otevřené moře. Možná proto, aby se posádka ponorky domnívala, že jsme na palubě všichni a že se vrací na základnu. Ale proč náhle otočil směrem k ostrovu Possession? Myslím si, že si teprve během letu všimnul, že letadlo dostalo zásah. Samozřejmě, nemohu to tvrdit, ale zdá se mi to pravděpodobné. Nám teď nezbývá nic jiného než čekat, co udělá nepřátelská strana.“

Vrátili se zpět do jeskyně. Marcel odsunul bez jakékoli sentimentality kosti mrtvého námořníka botou na stranu a sedl si na plochý kámen, kde mrtvý námořník

jistě také kdysi sedával. Gingerovi proběhla hlavou rychle představa, kolik hodin, dní a let tam asi seděl a vyhlížel záchranu, která nepřišla.

Tyto chmurné myšlenky mu také hned bolestně připomněly jejich vlastní nezáviděníhodnou situaci. I když na tom nebyli tak zle, jako dávno mrtvý trosečník, přece mu bylo jasné, že i jim jde o život. Doufali však pevně, že dříve či později pro ně přiletí Algy nebo Biggles, hrozilo však nebezpečí, že je nepřátelská posádka ponorky objeví dřív než přijde záchrana:

Ginger se domníval, že do neděle by to tu mohli vydržet i bez jídla, kdyby se Algy neobjevil dřív. Nebyla to sice žádná příjemná vyhlídka, ale co se dalo dělat? Přesto však jejich situace nebyla zcela beznadějná. Největším nebezpečím jim byli nezvaní návštěvníci ostrova, vychovávaní v přesvědčení, že násilí je nejlepší cesta k dosažení jakéhokoli cíle. Ginger s Marcelem nepochybovali ani chvíli, že by je muži z ponorky bez milosti zlikvidovali, aby měli naprostou jistotu, že se o nich svět nedozví. To dokazoval nad slunce jasněji jejich útok na letadlo.

Události v zátocě se daly lehce rekonstruovat. Když se Sunderland blížil k ostrovu, byla ponorka zřejmě ještě pod vodou. Mohla ovšem být i na hladině a ponořila se teprve potom, když si letadla všimla. Dost možné, že pak zamanévrovala přímo k hydroplánu, houpajícímu se po přistání na vlnách. Algy se musel s Bertiem bleskově rozhodnout k odletu, aby se vyhnuli střetu a zachránili tak letadlo i sebe. Nebyl zřejmě čas dát jim signál světlicí, jak domluveno a už vůbec nepočkat, až doběhnou do zátoky. Algy jistě počítal s tím, že oba uslyší hluk startujícího letadla a pochopí, že se stalo něco

nepředvídaného... a tak tomu také bylo. Za takových okolností ani nemohl jednat jinak. Ginger uvažoval, co by teď mohl Algy podniknout dál. Zřejmě to záviselo na tom, zda bylo letadlo poškozeno a jak vážná je škoda nebo zda se mu snad podařilo uniknout bez zásahu. A co když se letadlo zřítilo nebo muselo nouzově přistát na ostrově Possession... na to nechtěl Ginger raději ani pomyslet. Nafukovací člun vzal Sunderland sebou. Ginger ho alespoň v zátoce neviděl. Kdyby ho tam byl Algy musel nechat, jistě by ho byl zahlédl, o tom byl přesvědčen.

Ginger se utěšoval myšlenkou, že pokud se Algymu nic nestalo, ví alespoň, kde s Marcelem zůstali a za jakých okolností se to stalo. Nejdůležitější teď bylo vypátrat, zda posádka ponorky a lidé, kteří se zdržují na ostrově, vědí o jejich přítomnosti. Docela dobře si mohli myslet, že letadlo odletělo s celou posádkou. V takovém případě by o ně jistě ztratili zájem. Bylo samozřejmě i možné, že o nich dobře vědí. Gingerovi bylo jasné, že v takovém případě pak nasadí všechny síly, aby je pořádně zmáčkli a vytáhli z nich, kdo jsou a co na ostrově dělají. To bylo pro Rusy jistě nejdůležitější, chtěli-li za každou cenu utajit svoji vlastní činnost.

Ginger vyšel opatrně z jeskyně a kryt velkým kamenem rozhlížel se ze skály. Ostrov vypadal jako vždy chmurně a opuštěně. Nikde ani stopy po živé bytosti. Ginger se vrátil do jeskyně k Marceli, který se na něj tázavě podíval.

„Nikde ani živáčka,“ řekl Ginger. „Ale nebylo by asi rozumné teď se tu chtít procházet.“

Marcel přikývl na souhlas.

„Musíme hlavně zjistit, jestli se ten vousáč z ostrova nalodil do ponorky či vrátil do míst, odkud přišel. Všechno závisí na tom, co tento muž udělá. Budeme muset střídavě hlídat, při nejmenším alespoň do setmění.“

„Dobrá, já si tedy vezmu stráž jako první,“ nabídl se Ginger.

Vyšel ven a vmáčkl se do výklenku skály, odkud měl dobrý výhled. Čekaly ho nepříjemné hodiny. Skála byla vlhká a ledově studená. Nepříjemná, lezavá zima pronikala i dobrým oblečením a Ginger byl za chvíli prokřehlý na kost. Jedinými společníky mu tu byli mořští rackové, kteří jakoby bez cíle opisovali ve vzduchu velké kruhy. Ginger trudně přemítal o tom, jestli jim ti ptáci budou muset posloužit za potravu, až se hlad stane neúprosný.

Pomalů se začlo stmívat. Široko daleko nebyla ani stopa po lidské bytosti.

CIZÍ PŘÍSTAV

Gingerovi dohady o tom, co se stalo s Algym a Bertiem, se prakticky shodovaly se skutečností. Když se Ginger s Marcelem tehdy vzdálili od letadla, seděl Algy v kabině a neměl nic zvláštního na práci. Přemýšlel jen o tom, jakou trasu si zvolí k průzkumu ostrovů, které bylo třeba ještě navštívit. Na Apoštolech toho asi moc k vidění nebude, uvažoval. Deset ostrůvků této skupiny bylo převážně pokryto vysokými, strmými skalami, tady se prostě nemohl nikdo zdržovat.

Bertie seděl mezitím na břehu za velkým kamenem, který ho trochu chránil před ostrým, ledovým větrem. Žvýkal zvolna čokoládovou sušenku a pozoroval nekonečnou, šedou vodu, která se donekonečna rozprostírala na všechny strany. Bože, to je vody, pomyslel si. Prasečí ostrov! To je opravdu vhodné jméno pro tohle nehezké, opuštěné místo. Pocítil k ostrovu velkou nechut' a nejraději by se byl zvedl a co nejdříve odtud zmizel. Není divu, že to tu ani prasata nepřežila.

Jak tak seděl v zamyšlení, upoutalo náhle něco jeho pozornost. Údivem pootevřel ústa. Nezdálo se mu to snad? Ve vzdálenosti asi osmdesáti metrů se objevil jakýsi nezřetelný předmět, který se pohyboval. Ale mohl odpřisáhnout, že tam ještě před chvilkou nic nebylo. Ale teď už předmět mohl dokonce i rozeznat. Byla to věž ponorky. Ocelový trup byl ještě pod vodou, ale mohutné vlny prozrazovaly, že se ponorka vynořuje nad hladinu.

Bertie okamžitě zareagoval. Věděl až příliš dobře, komu ponorka patří a co tady hledá. Vyskočil a aniž by

Algyho upozornil, vrhl se do gumového člunu a začal divoce pádlovat k letadlu. Když se konečně setkal jeho pohled s Algyho, ukázal směrem k ponorce a hned se zase k pádlování vrátil. Algy na něj už u dveří letadla čekal a rychle ho vtáhl dovnitř. Už v příštím okamžiku začal Algy uvolňovat kotvu. Bertie ještě rychle vytáhl na palubu také člun. „Ještě ho budeme potřebovat, až přiletíme pro Gingera s Marcelem,“ řekl krátce.

„Ty tedy na ně nechceš počkat?“, zeptal se Bertie.

„Ne, nemůžeme na ně čekat!“

Bertie udiveně vzhlédl. „Ale přece je tu nemůžeme nechat!“

„Teď nám ale nic jiného nezbývá. Tohle je naše jediná šance, jak zachránit alespoň sebe. Pokud je ponorka pověřena úkoly, o kterých jsme se dozvěděli, byla by holá sebevražda tady zůstat. Uvaž – kdybychom přišli o letadlo, jsme naprosto ztraceni. Můžeme teď udělat jen jedno: zmizet!“

Algy neměl ani čas důkladně o celé situaci přemýšlet, jednal čistě instinktivně. Ale i kdyby byl měl víc času, stěží by bylo jeho rozhodnutí jiné.

Brzy se ukázalo, jak hlubokou měl pravdu. Nechal Bertieho přezkoumat uzávěr dveří a sám se rychle přesunul do pilotní kabiny a nastartoval. Bedlivě ale přitom pozoroval manévry ponorky. Motory letadla nebyly ještě po předchozím letu zcela vychladlé a tak se už za pár vteřin rozběhly na plné obrátky a Sunderland se začal sunout po šedé vodě zálivu.

Rychlost jejich startu velitele ponorky zřejmě zaskočila. Asi byl stejně překvapen, když letadlo spatřil, jako byli i Algy s Bertiem překvapeni ponorkou. Ať tak či onak, letadlo bylo už dávno ve vzduchu, když se

ponorka vzpamatovala a začala reagovat na jejich přítomnost. Vzduch prořízl ostrý štěkot kulometu a několik střel zasáhlo i Sunderland. Algy se polekal a pokusil se útoku uniknout. Ale dech se v něm zastavil, když uslyšel rachot automatického děla malé ráže. Od moře se začly odlepovat světelné dráhy střel jedna za druhou. Letadlo prozatím nezasáhly, ale mnoho nechybělo. Algy sklonil letadlo nosem dolů, pak ale rychle nabral rychlost a prudce vyrazil směrem na otevřené moře. S těžkým a neobratným Sunderlandem se jen velmi obtížně manévrovalo.

Bertie vešel do kabiny. Byl bledý vztekem. „Ta banda pirátů nás zasáhla,“ oznamoval.

„Myslel jsem si to.“

„Uniká nám benzin. Musíš s tím počítat.“

„O.K. Zjisti, jak velké to poškození je a přijď mi říci.“ Mezitím stočil letadlo k nejbližším ostrovům.

Nevěděl vlastně ani pořádně, co udělá. Bylo jasné, že s děravou nádrží by jen těžko mohl doletět 2.500 km zpět do Kapského města. Bude asi rozumnější zůstat poblíž ostrovů, tedy pevné země, dokud se nezjistí přesný rozsah poškození letadla. Čekal tedy netrpělivě, s jakou se vrátí Bertie.

Letadlo bylo už teď mimo dosah nepřátelských střel a tak se Algy rozhodl zvolna kroužit po okolí. Napohled byl klidný, ale uvnitř v něm všechno vařilo, když si vzpomněl na podlý útok ponorky. Také si vyčítal, že vůbec dopustil, aby Rusové jeho letadlo ostřelovali. Ale největší starosti si dělal o Gingera a Marcela. Co si asi myslí, že je nechal na ostrově? Přesto byl však přesvědčen, že jeho rozhodnutí odletět bylo správné a že nemohl jednat jinak.

V dohledu se konečně objevily ostrovy. Nejbližší z nich byl ostrov Pinguin. Na tento ostrov nikdo nikdy nevstoupil, skály tu sahaly až k moři prudkými srázy. Blížil se teď k hrozivému skalnímu masivu, který vystupoval z moře do výše tři sta metrů. Seskupení skal připomínalo tajuplný, středověký hrad, na jehož úpatí se zpěněné vlny tříštily o skály. Algy nikdy netoužil po tom, aby na nějaké území vstoupil jako první člověk v lidských dějinách, natož pak na takovou strašnou, odpudivou skálu. Vůbec neuvažoval o tom, že by se zde dalo přistát. Byl přesvědčen, že letadlo by se roztránilo na kusy. Protože letěl pod vrcholky skal, domníval se, že ostrov tvoří jenom skály. Z jednoho místa těsně pod vrcholem tryskal mohutný vodopád připomínající z dále velké, bílé, pštrosí pero. Nevěnoval mu zprvu žádnou pozornost, ale když s letadlem zamířil vysoko nad okraj skal, znovu se k němu pohledem vrátil. Překvapen spatřil, že vrchol hory netvoří skála, jak se domníval, ale rozsáhlé jezero. O tom dosud zřejmě nikdo nevěděl. Ostrov tvořil vlastně velký kráter sopky, jak tomu ostatně bylo i v případě celé řady malých ostrovů, které už prozkoumali. Patřil k nim i Ostrov sv. Pavla. Tady však na rozdíl od jiných vyrazil poslední výbuch sopky celé jádro a vnitřek kráteru. Jeho stěny tvořily ideální jezerní hráz. Na ostatních sopečných ostrovech stěny kráteru časem rozdrobila voda.

Ale ať už byla historie jezera jakákoli, tato hora byla vlastně obrovským bazénem vody dešťového původu. A tenhle bazén byl naplněn až po okraj, dokonce na jednom místě přetékal. To byl onen vodopád, který upoutal jeho pozornost. Stěny kolem hladiny byly divoce rozeklané. Při silných lijácích voda jistě přetékala na více místech.

Algy odhadoval, že voda sahá zhruba patnáct – dvacet metrů pod okraj. Ale to i tak znamenalo, že většina té vodní masy byla vysoko nad hladinou moře. Algy si bezděčně představil, co by se asi stalo, kdyby stěny kráteru náhle pod tlakem vody povolily. To nebyla příjemná představa. Většina lodí i ve velké vzdálenosti by měla pramalou šanci se zachránit před tak velikou vlnou. Uvažoval, že tak asi vznikaly zátopy.

Zatímco letěli přes tento pozoruhodný ostrov, byl ve svém přemítání vyrušen Bertiem, který doslova vpadl do kabiny.

„Algy, máme prostřílenou hlavní rezervní nádrž benzínu!“

„A jak to tedy vypadá?“

„Trochu jsem to poopravil“, sděloval udýchaně Bertie. „Benzin, který vytekl do trupu letadla a byl pořádně cítit, už zase zmizel dírami v podlaze.“

„Dírami v podlaze?“ opakoval nevěřícně Algy, který to nemohl hned pochopit. „Jakými dírami?“

„Je mi líto, kamaráde“, usmíval se Bertie. „Myslel jsem, že jsi slyšel jak střely zasáhly spodek letounu.“

„Samozřejmě, že jsem to slyšel. Ale nevěděl jsem, kde nás přesně zasáhli. Kolik je tam průstřelů?“

„Zatím jsem jich našel pět“, vysvětloval Bertie. „Tři z nich byly pod čarou ponoru. Myslím si, že jich tam už víc není.“

„Půjde to spravit?“

„Pokusím se to nějak spravit provizorně, ale musíš zůstat ve vzduchu. Kdybys přistál, voda by nám tekla těmi průstřely dovnitř.“

„O.K., zůstanu tedy ve vzduchu“, řekl Algy. Nic jiného také nezbývalo, „budu tady trochu kroužit a ty se

to tedy vynasnaž prozatímně ucpat. Pak se pokusím někde přistát a letadlo prohlédneme pořádně.“

„Bude to chvíli trvat, kamaráde“, pokýval hlavou Bertie.

„Ale zkusit to musíme, protože přistát teď s prostříleným trupem, by se nám nemuselo vyplatit. Jistě chápeš, co tím myslím.“

Algy to chápal velmi dobře: kdyby posádka ponorky předpokládala, že někde přistáli s poškozeným letadlem a podařilo by se jí letadlo objevit, byl by s nimi konec. Díval se upřeně na jezero. Tam by mohli být v bezpečí před ponorkou i před bouří... pokud by mohl bezpečně přistát. Ale kdyby se přistání nepovedlo, dopadlo by to s nimi špatně. Z těch příšerných skal by nikdy nedokázali slézt a nahoru by se k nim nikdo nedostal. Biggles přiletí určitě, ale nedá se předpokládat, že by je hledal tam nahoře. Čím déle o tom přemýšlel, tím se mu to zdálo obtížnější. Proto se rozhodl hned.

„Přistanu tady“ řekl a ukázal prstem dolů na jezerní hladinu.

Bertie se udiveně podíval. Zřejmě si jezera dosud vůbec nevšiml. „Pane Bože, to je vody! Tolik vody a tak vysoko. To je pěkně naplněná vanička!“

„Zřejmě je to kráter vyhaslé sopky.“

„Jen aby to byla opravdu vyhaslá sopka, kamaráde“, prohlásil Bertie pochybovačně. „Nebylo by to nic příjemného, kdyby začala náhle bublat, zatímco my bychom se houpali na vlnách jezera. To by z nás uvařilo polívku.“

„Kdyby sopka vybuchla, tak bychom to měli za sebou tak rychle, že bychom to ani nezpozorovali.“

odpověděl ostře Algy. „Ale pospěš si s těmi průstřely. Stojí nás to moc benzínu.“

Bertie zmizel z kabiny do vnitřku letadla. Algy létal přes ostrov skoro půl hodiny a prozkoumával jezero ze všech stran. Bylo téměř kruhové, napříč měřilo asi jeden a půl kilometru. Za normálních okolností by to muselo k přistání stačit, ale zde byly skály ze všech stran. Na vnitřní straně stejně strmé jako zvenku. Právě skály byly tím největším problémem. Musel je přeletět vysoko, aby letěl nad vrcholy v bezpečné výšce. Tím by se octnul nad hladinou asi třicet metrů. Než by dostatečně snížil výšku, byl by už určitě v polovině délky jezera a skály na protější straně by se přiblížily víc než by bylo zdrávo. Přesto byl přesvědčen, že se mu podaří bezpečně přistát. Vědomí současné situace v jaké jsou i představa co by znamenal chybný manévr při přistávání mu rozryly čelo hlubokými vráskami. Trochu se utěšoval myšlenkou, že riziko není větší, než nebezpečí přistání na otevřeném moři.

Bertie se objevil znovu. „Je to v pořádku.“ oznámil s ulehčením. „Dělal jsem, co jsem mohl. Můžeme přistát.“

Algy natočil letadlo proti větru a blížil se ke skalám. Motory utichly. Členitý okraj kráteru vypadal jako dlouhá řada zubů, čekajících na svou oběť. Zblízka byly ještě hrozivější než zdálky.

Když přeletěl okraj, prudce s letadlem klesl a hned ho zase vyrovnal do vodorovné polohy pro přistání. Skalní stěny protější strany se přibližovaly velkou rychlostí, ale kýl letadla se včas zařídil do tmavočerné vody. Temná hladina jezera se trvale vlnila. Letadlo ztratilo rychlost a pár vteřin klouzalo dál po hladině.

Zastavilo se, lehce se houpajíc, asi sto metrů od skalní stěny.

Algy si otřel zpoceně čelo. „V každém případě jsme tady.“ poznamenal. „Musíme doufat, že se odtud dostaneme stejně snadno, jako jsme se dostali sem. Pojdme se podívat, jak nás zřídili.“

„Dobře,“ souhlasil Bertie. „Čím dříve, tím lépe. Jestli nám vypadne dno z téhle formy na puding, zatímco budeme...“

„Prosím tě, buď zticha,“ přerušil ho Algy rozzlobeným hlasem. „Máme už dost jiných starostí, než abychom mysleli jen na nepříjemnosti s letadlem. Mám velkou obavu o Gingera a Marcela. Ti jsou na tom hůř než my a nemají ani nic k jídlu. Ještě nevím, jak to uděláme, ale chtěl bych, abychom se pro ně vrátili co nejdřív.“

Nepotřebovali mnoho času ke zjištění, kolik škody nadělaly střely z ponorky. Naštěstí to nebylo tak strašné: jedna prostřelená nádrž a pár děr ve spodku letadla. Ale určitě budou potřebovat celý zbytek dne k tomu aby letadlo solidně opravili. Nechtěli, aby vznikly nějaké problémy po cestě na Prasečí ostrov nebo během dlouhého zpátečního letu na jejich základnu.

Spěšně snědli sušenky s džemem jako náhražku oběda a dali se do nutných oprav. Jak zjistili, neztratili naštěstí mnoho benzínu. Bertiemu se podařilo průstřely dostatečně utěsnit ještě za letu.

Dávno předtím, než byli hotovi, zmizelo slunce za skalami. V těchto krajích nestojí nikdy vysoko na obloze. Na vodu padl nepříjemný, tmavý stín. Jezerní kráter vyzařoval cosi nepříjemného i za jasného dne. Ted' – na přechodu mezi světlem a tmou – vypadal doslova děsivě.

Také vědomí, že byli tak vysoko nad hladinou moře v nich vyvolávalo pocit nejistoty. Přitom pro to nebyl žádný důvod. Jak Algy poznamenal, to jezero tu bylo už nejméně tisíc let a dalších tisíc tu pravděpodobně ještě zůstane. Byli tu bezpečnější než na otevřeném moři.

„Jak to teď vyhlíží, tak dnes už nemůžeme pro Gingera a Marcela nic udělat,“ uvažoval Algy. „Ale je to strašné, že je prostě musíme nechat osudu. Věřím, že jistě pochopí, že jsme nemohli nic dělat. Ale zítra hned ráno se o něco pokusíme.“

„Co chceš udělat?“ ptal se Bertie pochybovačně. Na tu otázku nedokázal Algy odpovědět. „Musím o tom ještě přemýšlet. Jestli ta mizerná ponorka je ještě v zátoce, nedá se o přistání ani uvažovat. Už jednou nám perfektně předvedla, že nestojí o návštěvníky.“

„To máš pravdu.“ zabručel souhlasně Bertie. „Ale nemohli bychom zítra ráno zaletět nejdříve na základnu do Kapského města? Půjčili bychom si tam od letectva pár bombiček a mohli bychom tu ponorku trochu počechrat.“

„To určitě ne, to nemůžeme,“ odporoval Algy. „Uvědom si, že lidi z ponorky už třeba zajali Gingera i Marcela a vzali je na palubu.“

„V tom případě by to s nimi dopadlo hodně špatně,“ prikýval Bertie, tentokrát zcela vážně. „Když je to taková banda, že byli schopni vysadit a opustit člena vlastní posádky! Nemůžeme si dělat žádné iluze o tom, co by udělali s nepřítelem.“

„Raději na to nemysleme,“ navazoval Algy. „Rozhodně nepoužiju žádné zbraně, dokud se nespojíme s Bigglesem.“

„Ten tu tak rychle být nemůže. Ale určitě za námi poletí, až zjistí na základně v Kapském městě, že jsme ještě pryč!“

Algy zvedl hlavu. „Až zjistí, že jsme pryč? Já doufám, že budeme zpátky dříve než on. Nechci se tu moc dní zdržovat.“

„Dříve nemůžeme, než zachráníme Gingera a Marcela“, prohlásil Bertie. „Ani nápad! Nemůžeme přece odletět a nechat je na tom příšerném ostrově. Bez nich bychom byli v Kapském městě zbyteční.“

„Máš naprostou pravdu,“ souhlasil Algy a pozoroval oknem kabiny jak se venku stmívá. Skalní stěny se zvedaly vysoko do nebe. Vypadalo to, jako když jsou na dně hluboké studny.

Probírali spolu znovu celou situaci, ale nedospěli k žádnému rozhodnutí. Vlastně ani nevěděli co přesně budou ráno příštího dne dělat. Algy trval na tom, že nemohou nic podniknout, dokud nebudou přesně vědět, kde je ponorka. Lépe řečeno, dokud nebudou mít jistotu, že už není v zátocě Osvobození. Když bude pryč, nemusí si dělat velké starosti. Přistanou v zátocě, vezmou ostatní na palubu a vrátí se do Kapského města.

Vůbec si nepřipouštěli, že by na Prasečím ostrově mohl být ještě někdo jiný, než posádka ponorky.

„Tady jsme docela dobře uklizení“, komentoval situaci Algy a pokoušel se na všechno dívat aspoň trochu optimisticky. „Jenom tu bude trochu zima.“ Popošel k oknu a podíval se ven. Ale skály už nebylo vidět. Pokoušel se otřít rukou okno, které vypadalo jako z matného mléčného skla. Pak to pochopil.

Obrátil se a setkal se se starostlivým pohledem Bertieho. „S jednou věcí jsme nepočítali, když jsme tady

zaparkovali,“ řekl Algy pomalu. „A to je to jediné, co nám může zabránit v odletu.“

Bertie se díval udiveně. „A to je co?“

„Mlha,“ odpověděl Andy. „Mlha tak hustá, že nevidíš ani ruku před očima.“

NOC PLNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Na Prasečím ostrově se Marcel a Ginger střídali v hlídkování, až je vysvobodila tma a ukončila také jejich strastiplný den.

V jeskyni, kde se schovali, nebylo příjemně. Stále nevěděli, kolik lidí bylo na ostrově a kde vlastně jsou. Ginger předpokládal, že všichni jsou na ponorce v zálivu, ale později dal za pravdu Marcelovi. Ten odhadoval, že je docela možné, že se ponorka ponořila. V takovém případě by vůbec nevěděli, zda skutečně odplula. Také bylo možné, že muž, kterého viděli, se vrátil do svého úkrytu. O tom nevěděli také nic. Ať už to bylo jakkoliv, jejich situace příznivá nebyla. Ginger naslouchal vlnobití hluboko pod nimi a ptal se sám sebe, jak mohl Robinson vydržet tolik měsíců sám a sám, aniž by si něco udělal, nebo se zbláznil. V kapse našel Ginger zápalky a byl by si i troufnul rozdělat ohýnek. Ale nic hořlavého neměli. Jeskyni prostoupila lezavá zima. Ginger vytáhl z provizorní střechy kus dřeva, ale ten byl zcela shnilý a promočený. Podpálit se nedal.

Každá minuta jim připadala jako věčnost, jak seděli přitisknutí těsně u sebe s rukama v kapsách. Ginger si lámal hlavu, co se asi stalo s Algym. Ale nepřišel na nic konkrétního, ať přemýšlel jak chtěl.

Byl teprve čtvrtek a když se neobjeví Algy, tak Bigglese nemohou čekat dříve než v neděli. Bylo to skoro neuvěřitelné, že na pohled tak snadný průzkumný let skončil tak špatně. Ginger po chvilce rozhodně vstal: „Už toho mám dost. Jdu se podívat, zda tam ta ponorka

ještě je. Jestli tam bude, tak určitě na hladině a osvětlená.“

„To ses zbláznil?“ ozval se Marcel ze tmy. „Bud' spadneš do moře, nebo sletíš ze skály a polámeš si nohy.“

„Pořád lepší, než tu nečinně sedět,“ prohlásil Ginger zoufale. „Počkej tady. Ozvi se mi, když mě uslyšíš pískat. To bude znamenat, že jsem zabloudil. Když mě uslyšíš volat, přijď hned za mnou a vezmi sebou pistoli. Já tady pistoli nemám a třeba mi budou chtít podříznout krk.“

„Problém s vámi Angličany je v tom, že nedokážete chvíli posedět v klidu,“ konstatoval Marcel. „Vám vždycky vyhovuje, když něco není v pořádku, pak máte důvod si dělat starosti. Ale když je všechno v pořádku, tak hledáte tak dlouho až nějaký problém najdete. Vždycky musíte na něco „vyrukovat“. Tak si tedy jdi, ale nezlom si vaz!“

„Dám si pozor,“ ujišťoval ho Ginger. „Nebudu pryč dlouho.“

Přes Marcelovy námitky a s vědomím, že nejedná příliš rozumně, vyšel Ginger z jeskyně. Zůstal stát a hleděl do neproniknutelné tmy. Ale ta nebyla tak beznadějně tmavá, jak očekával. Z jihu probleskovalo na nebi tajuplné modré světlo. Ginger předpokládal, že by to mohla být polární záře od jižního pólu. V matném světle dokázal po chvilce rozeznat obrysy terénu. Snažil se vrýt si do paměti, jak vypadá nejbližší okolí, aby při zpáteční cestě jeskyni našel. Když se trochu rozkoukal, vydal se opatrně kupředu a při každém kroku kladl nohu na zem velmi opatrně. Nenarazil na žádné nebezpečné překážky a postupoval bez obtíží. Jeho sebedůvěra rostla. Často se zastavoval a ohlížel se, aby si dobře zapamatoval cestu,

kterou šel a pak zase pokračoval. Tento večerní pěší průzkum územím, na které vstoupilo jen velmi málo lidí, měl v sobě něco nepřírozeného. Úspěšný postup neznámým terénem mu dodával pocit sebejistoty. Ne snad, že by opustil jeskyni proto, aby riskoval. Chtěl se prostě přesvědčit, zda je ponorka v zálivu. Na tom záviselo, co s nimi bude dál.

Už první pohled přes okraj skal mu dal odpověď: ponorka tam ještě byla. Nerozeznával dobře loď, ale viděl žlutý pruh světla, patrně vycházejícího z velitelské svěže. Neočekával, že ponorka bude mít rozsvícené předpisové osvětlení pro loď plující po moři. Chvilí plavidlo zamyšleně pozoroval. Jen litoval, že voda je tak studená, že se v ní prostě nedalo plavat. Jinak by uvažoval o možnosti prozkoumat ponorku zblízka.

Vypadalo to, že všude je absolutní klid a tak se rozhodl k návratu. Byl spokojen, že dokázal splnit úkol, který si dal. Nepochyboval o tom, že zpáteční cestu najde velmi snadno. Alespoň si to myslel. Vůbec si nepřipouštěl, že snad mohl jít špatným směrem, až teprve když uviděl z malé výšiny pod sebou tři malá, osvětlená okna.

Překvapení by nebylo správné slovo. Stál jako zařezaný, užaslý nejen nečekanými světly, ale i vědomím, že vlastně zabloudil. Když se vzpomatoval z prvního úleku, musel si přiznat, že ta světla nejsou vlastně nic úplně výjimečného. Věděli přece, že na ostrově někdo je. A tohle tedy bylo jejich obydlí. Udělal opatrně krok dopředu, ale okamžitě se zastavil. Terén před ním měl prudký spád a pohyb jeho nohy uvolnil několik kamenů, které se s velikým hukotem valily dolů. Rozhodl se, že dál nepůjde, nechtěl zbytečně riskovat.

Rozumnější bylo pokusit se najít zpáteční cestu k jeskyni, ale nebylo to snadné. Možná, že by byl bloudil až do rána, kdyby mu Marcel nepřišel na pomoc.

Před Gingerem náhle vzplála ve tmě zápalka. Vrhнул se okamžitě na zem, přesvědčen, že to jsou muži z ponorky. Pak zaslechl tiše hvízdát marsellaisu. To mohl být jenom Marcel a tak zahvízdal stejnou melodii. Znovu zaplála ve tmě zápalka. Pak už to bylo snadné. Ani nebyli daleko od jeskyně. Marcel zapaloval jednu sirku za druhou, možná až příliš bezstarostně, tak cestu do jeskyně našli snadno. Když konečně dorazili bezpečně na místo, podíval se Marcel rozzlobeně na Gingera.

„Mám dojem, že ses zbláznil,“ řekl ostře. „Tohle není vůbec žádné místo pro noční procházky. A ty si navíc ještě zabloudíš. Mne tu necháš samotného s vyhlídkou, že ráno najdu někde tvoje kosti, jak si na nich pochutnávají rackové!“

„Je mi to líto, Marceli,“ omlouval se Ginger. „Opravdu jsem zabloudil, ale objevil jsem pár věcí.“

„Ponorka tam ještě je?“

„Je, ale to není všechno. Objevil jsem dům, nebo prostě nějaký druh obydlí. Mělo osvětlená okna.“

„Tak takové to je,“ protáhl Marcel. „Ti piráti měli ještě takovou drzost, že si postavili na francouzském území dokonce dům. Zítra jim to zbouráme. Tohle přece nemůžeme připustit!“

„S tím bouráním bych ještě počkal,“ mínil Ginger. „Za prvé by proti tomu mohli mít námitky a za druhé by nám mohlo přijít vhod mít střechu nad hlavou, než se nám podaří tenhle strašný ostrov opustit.“

„Na tom něco je,“ připustil Marcel. „Škoda, že jsme sebou nevzali granáty a kulomet.“

„Myslet na to teď, to už je trochu pozdě,“ odpověděl Ginger. Posadil se k Marcelovi a vypravoval dopodrobna, co všechno viděl. Uvědomili si, že v těchto chvílích nemohou nic podniknout a musí počkat, dokud se nerozvední. Oba utichli a začali trochu dřímat. O skutečném spánku se za těchto podmínek nedalo mluvit. Teprve teď si Ginger mohl skutečně představit, co musel vytrpět Robinson. Bylo mu záhadou, jak to tento trosečník dokázal vydržet tak dlouho.

Nový den se konečně začal váhavě prodírat hustou clonou mlhy. Bylo vidět sotva na sto metrů. Silně se ochladilo a zem vypadala šedivě a zamrzala. Vítr přestal a na moři nebylo vidět jedinou vlnku.

Ginger otráveně pozoroval počasí. Když není vítr, je zase mlha, pomyslel si zklamaně a bouchal se rukama do ramen, aby se trochu zahřál. Uvědomoval si, že pořádný vítr by mlhu rozehnal, ale současně by pořádně rozbouřil moře. Prostě to nestálo za nic.

„Jestli tu budeme muset ztrávit ještě jednu noc, půjdu hledat naplavené dříví na oheň,“ oznámil Marcelovi. „A je mi docela jedno, jestli pak někdo uvidí kouř. Všechno je přijatelnější, než tady sedět ve tmě a pomalu zmrznout.“

Marcel pokrčil odevzdaně rameny. „Musíme tu vydržet tak dlouho, než se mlha rozpustí. V tomhle počasí by Algy ostrov stejně nenašel. Bylo by to i příliš riskantní,“ konstatoval Marcel. „Navíc mi začíná pěkně kručet v žaludku. Ale řekni mi, kde by se dalo najít něco k jídlu?“

„Prostě si musíme nějak poradit,“ prohlásil Ginger. „Když na tomto ostrově žijí lidé, tak tu také musí být

nějaká potrava. A když je tu potrava, tak tě mohu ujistit, že si tu svou porci půjdu vzít.“

„Cože? Ty si myslíš, že ti tamti něco dají?“

„Samozřejmě, že ne. Ale co na tom? Obsloužíme se sami,“ prohlásil Ginger rozhodně. „Ale než něco podnikneme, měli bychom se přesvědčit, zda se ponorka nepřipravuje k odplutí. Já myslím, že se nebude zdržovat déle, než bude nezbytně nutné. Pro nás by bylo všechno snadnější, kdyby vypadli co nejdříve.“

Marcel souhlasně přikývl. Opatrně se vydali na cestu k zálivu.

Sotva ušli asi sto metrů, když zaslechli hlasitý hovor a hluk kroků. Beze slov a co nejtišeji se rychle schovali za skálu. Ze svého úkrytu uviděli vyjít z mlhy šest mužů v tmavých uniformách. Každý z nich nesl pytel nebo těžkou kartónovou krabici. Prošli kolem nich a zmizeli ve směru, kde našli chyceného králíka. Ginger měl dojem, že tam někde spatřil také osvětlená okna. Mlha začala trochu řádnout.

„Není tak těžké uhodnout, co tu dělají“ obrátil se Ginger k Marcelovi, když pokračovali k zálivu. „Přinesli zásoby pro toho chlapa, co už tady je. Nebo dokonce pro celou skupinu, která je na cestě sem. Až odnese všechny zásoby, co přivezli, tak určitě odplují. Alespoň tak doufám.“

Oba přidali do kroku. Když došli k místu, kde byl výhled na záliv, uviděli ponorku. Ale už nebyla na stejném místě. Část posádky byla na palubě a ponorka plula pomalu k výjezdu ze zálivu. Na ploché skále, kde oni sami přistáli, ležela loďka. S tou zřejmě přistála skupina, kterou potkali.

Ginger se pozorně díval na ponorku. „Co to proboha dělají? Marceli, podívej se“ skoro vykřikl Ginger. „Nedá se to přesně rozeznat, ale vypadá to, jakoby házeli něco přes palubu“.

Slyšeli zřetelně hlas velícího důstojníka, který uděloval pokyny. Významu samozřejmě nerozuměli.

„Možná, že se zbavují odpadků po dlouhé cestě,“ dohadoval se Marcel.

„I to je docela možné,“ přisvědčil Ginger. „Ale myslím si, že jsme už viděli dost. Nebylo by rozumné se tady déle zdržovat. Za chvíličku se určitě bude vracet skupina, která nesla zásoby.“

Obezřetně se vraceli k místu, kde se schovávali cestou k zálivu. Dál se neodvažovali jít. Mohli by narazit na muže, kteří se budou vracet na ponorku. Čekali skoro nehnuté asi dvacet minut. Pak se objevila skupina námořníků, kteří procházeli kolem. Šli směrem k zátoce a nic už nenesli. Marcel s Gingerem jich napočítali sedm. O jednoho víc, než prošlo kolem nich se zásobami.

Ten nový, sedmý, byl dobře urostlý muž v silném, modrém svetru, na nohou měl holinky. Šel v čele, spolu s velitelem skupiny. Ginger v něm poznal muže, kterého zahlédli už dříve.

„Tenhle chlap tu bydlí,“ zašeptal Marcelovi.

„Možná, že odjede s ponorkou.“

„Tomu nevěř! To bude něco jako hlídač, který tu bydlí trvale. Já si myslím, že je jenom doprovází k zálivu. Měli bychom toho využít a rychle se zblízka podívat na jeho obydlí. Možná, že se nám podaří dostat se k nějaké potravě, Zásob má zřejmě dost. Taková příležitost se nám už nenaskytne!“

Marcel rychle a souhlasně přikývl.

Pospíchali co nejvíc, ve snaze udělat všechno pro to, aby ukojili svou největší potřebu: sehnat něco k jídlu. Hlady už měli žaludky bolestí sevřené.

Nemuseli jít daleko. Nedaleko od místa, kde našli králíka, bylo malé údolí a v něm stál nízký, podlouhlý domek. Jeho střecha měla tvar oblouku, byla z vlnitého plechu a přecházela do postranních stěn baráku. Tři malá okénka byla zasazena ve střeše, z malého komínku stoupal kouř. Mezi dvěma stožáry byla natažena anténa, nedaleko ležela hromada naplaveného dřeva.

„To je barák, který jsem včera viděl,“ řekl Ginger. „Pojďme se podívat dolů.“

„Možná, že tam ještě někdo je,“ zaváhal Marcel.

„To uvidíme. Ale v každém případě se musíme pokusit získat něco k jídlu, jinak umřeme hlady. Teď máme příležitost. Podívej se, dveře jsou zavřené, vypadá to, že tam nikdo není. Zůstaň tu na stráž a pozorně se rozhlížej. Varuj mě, kdyby snad někdo šel.“

„Dobře.“ Marcel vytáhl z pouzdra pistoli a našel si místo za skálou, odkud bylo dobře vidět na obě strany.

Ginger napůl sešel a napůl sklouzal ze srázu a pospíchal k nejbližšímu okénku. Bylo dost vysoko, ale když si stoupl na špičky, podařilo se mu podívat se dovnitř. Místnost byla plná nábytku a vypadala jako obývací pokoj. Na podlaze uprostřed stály pytle a krabice, které přinesli námořníci.

Mimo stolku a židle tam byl i kancelářský nábytek. Ginger zahlédl dokonce i rýsovací prkno. Místnost byla značně přeplněná. Přešel k dalšímu okénku. To mu poskytlo pohled zřejmě do ložnice. Třetí okno bylo z kuchyňky. Zahlédl sporák, stůl se židlemi a kolem stěn narovnané krabice a konzervy. Na zadní straně domku

objevil malá dvířka. Bylo otevřeno. Ginger vešel dovnitř. Uvnitř bylo příjemně teplo a vzduch byl prosycen příjemnou vůní jídla a tabáku.

Horečně začal prohledávat krabice. Jak předpokládal, byly v krabicích konzervy s různým jídlem. Co to bylo, to nevěděl, nápisům nerozuměl. Něco se dalo pochopit z obrázku na etiketě. Našel prázdnou krabici a začal ji rychle plnit. Dával do ní konzervy, pytlíky i sklenice. Byl si jist, že tak vezme určitě něco užitečného. Vzal toho tolik, co mohl unést.

Vyšel ven a co nejrychleji se vyšplhal do stráně, nad kterou hlídal Marcel. „Vezmi nějaké dřevo a pak co nejrychleji zmizíme,“ vyrazil udýchaně. Bez čekání na odpověď si nahodil krabici na ramena a dal se rychle na pochod. Cítil se jako někdo, kdo se dopustil vloupání.

Marcel ho dohonil a doslova se prohýbal pod nákladem dřeva. Smál se. „A teď si musíš představit, že mně platí za to, abych podobné zloděje chytal.“

Ginger se zašklebil. „Hlavně ať jsme s tou kořistí co nejdříve v jeskyni.“

Mlha se ještě úplně nerozplynula, ale už bylo vidět lépe. Občas se zastavili a opatrně se rozhlíželi. Poslouchali, zda neuslyší kroky. Pak zase pospíchali dál. Ginger se obával, že by se ještě v poslední chvíli mohlo něco stát. Dopadlo to dobře, ale skutečně jen o vlásek. Jakmile došli do své skalní prolákliny, zahlédli muže v modrém svetru, jak mizí směrem k baráku.

„Tak tohle nám vyšlo,“ řekl udýchaně Ginger a sedl si na krabici. „Podíváme se, co tu vlastně máme.“

Vtom ho Marcel vzal za rameno a ukazoval do zátoky. Ginger se tím směrem podíval a ještě zahlédl ponorku jak odplouvá a mizí v mlze.

„Tak a je pryč,“ zvolal Marcel. „Konečně!“

„Ti už svou práci udělali,“ dodal Ginger. „My teď víme, že ten chlap tu má pěknou hromadu zásob. Určitě tu dělá nějakého správce a hlídače. Ale ta banda z ponorky také něco prováděla dole v zátoce. Moc by mě zajímalo, co to bylo. Vypadalo to, jako když hází něco přes palubu. Že by snad...“

Ginger se náhle odmlčel a podíval se vážně na Marcela. „Pane bože. Teď mně napadla strašná myšlenka.“

Marcel jen tázavě povytáhl obočí.

„Možná že... ale to snad není možné...“ vyhrkl Ginger.

„Co není možné?“ snažil se dopátrat Marcel.

„Možná, že nakladli miny u vjezdu do zátoky.“ Marcel se nad Gingerovými slovy vážně zamyslel. Chvilí neodpovídal, ale pak pomalu řekl: „Je to možné.“

Ginger trochu nevěřícně potřásl hlavou. „Ale něco takového by snad neudělali. Nějaká velrybářská loď nebo vůbec jakákoli loď by mohla při špatném počasí hledat ochranu v zálivu.“

„Ale oni přece viděli náš hydroplán,“ řekl Marcel. „Možná předpokládají, že se letadlo vrátí. A pak by narazilo na minu a vyletělo do vzduchu.“

„Právě příjemná myšlenka to není, ale mohl bys mít pravdu,“ odpověděl Ginger starostlivě. „Algy se samozřejmě vrátí. A i kdyby nemohl on, tak přiletí v každém případě Biggles. Musíme se podívat.“ Vstal a řekl rozhodně: „jídlo může počkat. Mlha už se rozptyluje a Algy se může objevit každou chvíli.“

K zátoce sešli co nejrychleji. Hladina byla docela klidná. Nikde nebylo nic vidět, jen pár mastných skvrn od oleje.

Marcel ulehčené vydechl. „Nic!“

„Začíná příliv. V těchto končinách je velký rozdíl hladiny mezi přílivem a odlivem,“ poznamenal Ginger. „Aby miny dobře fungovaly, musely by být zakotveny. Takže mimo období odlivu by byly pod vodou.“

„Jestliže jsou pod vodou, pak nemohou ohrozit hydroplán,“ prohlásil Marcel. „Letadlo nemá tak hluboký ponor jako loď.“

„To máš pravdu,“ přiznal Ginger. „Ale přesto mám pocit, že už to není tady bezpečné.“

Marcel pokrčil rameny. „A co proti tomu můžeme dělat?“

„Tutéž otázku si kladu i já,“ odpověděl Ginger. „Za tohoto stavu bychom se měli pokusit dát Algymu nějaké znamení, aby se tomuto místu vyhnul... tím myslím, aby přistál někde jinde.“

Ale už z tónu, jakým to říkal, bylo patrné, že sám pochybuje o tom, zda by to k něčemu bylo.

„Půjdeme něco sníst?“ navrhoval. „Můžeme si to vzít sem. Je klidné počasí a tady bychom slyšeli hukot letadla už z velké dálky.“

„Ale co s tím námořníkem,“ ozval se Marcel. „Ten už asi poznal, že se k němu někdo vloupal.“

„Možná, že to ani nepozná, že se mu v té spoustě zásob něco ztratilo,“ namítal Ginger. „Myslím, že teď uklízí nové zásoby. A kdyby nám chtěl ztrpčovat život, tak už si s ním nějak poradíme. Pojďme pro jídlo, já padám hlady.“

Obrátili se a vydali se směrem k jeskyni.

Z BLÁTA DO LOUŽE

Algy a Bertie se probudili nepříjemně promrzlí do pochmurného rána na vysoko položeném jezeře, které zabíralo většinu plochy ostrova Pinguin. Za okny kabiny visela mlha jako hustá záclona.

Algy vstal první a začal dělat všechny možné pohyby, aby se zahřál. Ale ať se snažil sebevíc, stále se klepal chladem. „Brrrr,“ třásl se zimomřivě. „Páni, to je ale zima.“

Obrátil se na Bertieho. „Dělej, vstaň a trochu se rozhýbej, ať taky rozmrzneš.“ Náhle ho něco napadlo, že najednou zmlknul. Upřeně se zadíval na svého druha, který ho nezáživně sledoval přes svůj monokl.

Algy, aniž by řekl další slovo, skočil do strany a dopadl prudce na obě nohy. Ale letadlo se ani nehnulo. Vypadalo to, že skáče na betonové podlaze. Rozběhl se do kabiny, otevřel dveře a vyhlédl ven. Když se obrátil, Bertie při pohledu na Algyho výraz se s úlekem posadil.

„Co je ti, kamaráde?“ zeptal se ustaraně a snad i trochu vyděšeně. „Nejsi nemocný?“

„Trochu špatně mi je určitě,“ zavrčel nazlobeně Algy. „Obrací se mi žaludek. A tebe to chytne taky, jen co se podíváš ven.“

„Na tu mlhu?“

„Mlha je opravdu pořádná, že by se dala krájet,“ odpověděl Algy. „Ale to není všechno. Navíc k mlze ještě led! Zamrzli jsme.“

„Cože? Zamrzli?“ V Marcelově hlase byla nedůvěra i obava.

„Ano. Vždyť to povídám. Hned mi bylo divné, že se letadlo vůbec nehoupe. Jezero je prostě celé zamrzlé. V noci musel být pěkný mráz. Nemyslím si, že led je moc silný, to ne. Ale pokud zůstane kolem nuly, tak nerozmrzne. My jsme ale magoři! Na takovou možnost jsme vůbec nepomysleli.“

„Tak se trochu uklidni,“ nabádal Algyho Bertie. Ale sám příliš klidný nebyl, přecházel rozčileně z místa na místo. „Jak jsme na to mohli vůbec pomyslet, když v instrukcích pro piloty přece stojí, že moře v téhle zeměpisné šířce vůbec nezamrzá.“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Algy s ledovým klidem. „Moře jistě ne! Moře je slané, ale v jezeru je dešťová voda a ta slaná není. A pak je tu ještě další důvod: moře je v neustálém pohybu, ale na jezeru je hladina rovná jako zrcadlo. Navíc leží jezero nejméně tři sta metrů nad hladinou moře. V těchto povětrnostních podmínkách to také hraje roli. Tohle všechno jsme si měli uvědomit a nemuseli jsme takhle dopadnout. Zamrznout právě tady a v těchto chvílích!“

„Máš úplnou pravdu,“ přerušil ho Bertie. „Ale co kdybychom se šli podívat ven, jak to vlastně vypadá.“

Vyšli před kabinu spolu a rozhlíželi se po šedivém ledě, který pokrýval celé jezero. Racky nebylo nikde vidět, kolem dokola se nic nehýbalo. Ticho bylo až nepříjemné.

„To je skutečně k zbláznění,“ brumlal Bertie. Vlezl zpátky do letadla a za chvíličku se vrátil se železným hákem a zkoušel led rozbít. Led se lámал snadno, byl ještě velmi tenký.

„Takže to nakonec není tak hrozné, kamaráde,“ prohlásil Bertie s ulehčením. „Z toho tu starou bednu

dostaneme celkem snadno. Jsem si jist, že odtud bude chtít vypadnout stejně rychle jako my.“

„Dobře, teď ještě led rozbíjíš celkem lehce. Ale jestli mráz potrvá, tak led zesílí!“ obával se Algy.

„Takže máme jedinou možnost. Pokusit se dostat odtud než zamrzneme docela!“ konstatoval Bertie.

„Ale vždyť už jsme zamrzli,“ trval na svém Algy. „A nebo to snad není už teď hrozné? Pojd' se ještě jednou přesvědčit. Kdyby se nám podařilo rozbít led kolem letadla, tak by nás možná z toho motory vytáhly. Ale nemáme přece dost benzínu, abychom tady popojížděli a čekali až začne tát.“

„Ale proč bychom to dělali,“ divil se Bertie. „Můžeme přece rovnou odletět!“

„Odletět v téhle mlze?“ uvažoval pochybovačně Algy. Přitom si ale jasně uvědomoval, že to je jejich jediná šance. Jenom myšlenka na start v husté mlze s těmi skalami kolem dokola mu naháněla husí kůži.

Také se obával, že led namrzl na trup letadla. Nikdy dříve za takových podmínek nelétal. Bylo docela možné, že by led zůstal viset na trupu stroje a to by výkon motoru citelně oslabilo.

Nakonec se rozhodl, že se odváží odstartovat. Tady nemohli déle zůstat. Riziko bylo až příliš veliké. Neodvažoval se pomyslet na to, že tu mohli zamrznout třeba na neurčitou dobu.

„Takže víš, co teď uděláme?“ obrátil se Algy k

Bertiemu. „Led rozbijeme nejen kolem letadla, ale i co nejdále ve směru startu. Doufejme, že se nám podaří letadlo úplně uvolnit. Pak jej můžeme použít jako ledoborce a sami si uděláme napříč jezerem startovní dráhu.“

Algy uvažoval, že dokud je led tenký, nemůže se letadlo poškodit, nanejvýš se trochu odře barva. A otevřená voda bude dobrou orientací v mlze. Doufal jen, že led nezůstane na trupu, to by bylo pro start velmi nepříjemné.

„Musíme letadlo rychle zvednout, abychom se vyhnuli skalám,“ upřesňoval Bertiemu. „Kdybych aspoň věděl, kde je ten vodopád, tam jsou skály nižší. Ale kdybys mě zabil, tak ti neřeknu, kde to je.“

„Máme jednu výhodu, Algy,“ konstatoval Bertie. „Nemáme přece žádný náklad.“

„To je naše jediné štěstí,“ odpověděl Algy. „S naloženým letadlem bychom se odtud nedostali. Když se mi podaří odstartovat, pak hned přistanu na moři.“

Algy počítal s tím, že ve slané vodě roztaje led, který možná namrzl na trup. Spoléhal na to, že při bezvětrí, které panovalo, bude moře klidné. Přistání by nemělo být žádným velkým problémem.

„Hlavně, abychom vůbec něco viděli. Podívej se, mlha se moc nerozpouští,“ ukazoval Bertie kolem do šedé clony.

„S tím vůbec nepočítej, tady mlha nezmizí,“ tvrdil Algy. „V kráteru se drží zima a mlha, která se sem dostala, nemůže prostě pryč. Zvlášť, pokud je jezero zamrzlé. Myslím si, že mimo kráter bude viditelnost lepší. Hlavně, abychom se dostali z téhle polévkové mísy. Pojdme, Bertie. Snídaně může počkat.“

Nejdříve se dali do rozbíjení ledu kolem letadla. Potom se snažili odstranit pokud možno všechen led z trupu hydroplánu. To jim zabralo dost času. Jakmile rozbili led kolem letadla, začal se hydroplán mírně pohupovat a to jim usnadňovalo odstraňování ledu z

trupu. Rozbitý led na štěstí znovu nezamrzal. Když bylo letadlo úplně volné, Algy nastartoval motory. S ulehčením konstatoval, že hydroplán, jakmile nabral trochu rychlost, snadno a bez námahy rozlamoval tenký led před sebou. Dělalo to pořádný hluk, ale na to si brzy zvykli.

Z místa, kde letadlo přes noc stálo, rozryl Algy led až na protější stranu jezera. Zastavil se, až když před sebou uviděl skalní stěnu. Pak obrátil stroj a sledoval při jízdě zpět viditelnou průrvu v ledu. Když dojel na konec uvolněné vodní cesty, pokračoval dál v přímém směru, až dosáhl druhé strany kráteru a zastavil ho pohled na přibližující se skalní stěnu. Bylo bezvětrí a tak nezáleželo na tom, v jakém směru budou startovat.

Obrátili letadlo a uvolněná dráha v ledu ležela před nimi. Bertie seděl celou dobu vedle pilota. Mlčeli, nebylo o čem mluvit. Oba věděli, že na konci vodní dráhy, která se ztrácela v mlze, jsou skály, o které by se letadlo mohlo roztříštit. Nezbylo by z nich nic a ani Biggles ani nikdo jiný by se nedozvěděl co se s nimi stalo. Jenom jejich jména by se objevila na dlouhé listině nevysvětlených leteckých záhad. Algy věděl, že si start nemůže vyzkoušet. Buď se mu povede skály přeletět... nebo ne. Ale ani kdyby se to nemělo povést, nemělo žádný smysl déle čekat.

Algy si připadal jako skokan do vody na vysoké věži. Rozhodl se, že čím dříve bude tento zlý sen za nimi, tím lépe. Roztočil motory na plné obrátky. Sunderland se dal do pohybu, stále rychleji a rychleji, jakoby přímo do zkázy. Už se nedal zadržet. Jediné co mohli ještě pozorovat byla brázda v ledu, která se už třicet metrů před nimi ztrácela v mlze.

Algy přitom intenzivně vnímal všechny zvuky. Mimo hluku motoru, který mu zněl v uších příjemně, to byl také rachot lámajícího se ledu. Bylo to jako když praskají stovky okenních tabulí. Kousky ledu létaly kolem oken kabiny jako déšť kulometných střel. Postranní okénka zaplavovala vodní tříšť. Algy si rovněž uvědomoval, že vlnami, které letadlo na vodě vytvářelo, se začal lámat led na hladině jezera a to ještě zvyšovalo hluk.

Upřeně sledoval vodní dráhu před sebou. Jeho obličej byl nehybný jako maska. V duchu počítal vteřiny, které pro něj byly jediný měřítkem v odhadu vzdálenosti, kterou urazil. Se staženými rty přitáhl řídicí páku. Letadlo se trochu pozvedlo, ale stále ještě bylo ve vodě. Jen rachot lámajícího se ledu se zmenšil. Jedině podle odpočítaných vteřin věděl, že už musí risknout start. Neviděl nic, ale tušil, že už musí být blízko skal. Ani je vidět nechtěl, to už by bylo pozdě.

Znamenalo to teď a nebo nikdy. Prudkým pohybem k sobě přitáhl řízení. Nos letadla se zvedl do výšky. Rachot ledu náhle ustal, jen motory řvaly naplno a vrtule táhly hydroplán k neviditelným mrakům.

Algy nechal letadlo stoupat celou dlouhou minutu velmi prudce. Pak si oddychl. Věděl, že už přeletěli skály. Srovnal letadlo do vodorovné polohy. Přes skály se přenesli zřejmě ve velké výšce, protože ani on, ani Bertie je nezahlédli.

„Mohu ti říci, že jsem si oddechl. To jsi provedl perfektně, hochu!“ Bertie uznale poklepal na palubní desku, jakoby poklepával závodního koně. „A ty holka jsi nám posloužila vzorně!“

Mlha prořídla, moře bylo jasně viditelné. Algy s ulehčením konstatoval, že jeho předpoklad byl správný: zde byla mlha mnohem řidší než v kráteru. A málokdy viděl tak klidné moře v tomto jindy tak bouřlivém pásmu.

„Přistanu,“ oznámil Bertiemmu. „Věřím, že ve slané vodě se zbytky ledu rozpustí rychleji, než kdybych zůstal ve vzduchu. A také se nechci dostat na nějaký jiný ostrov. K dokonalé orientaci bych potřeboval, aby ta mlha nejdříve zmizela.“ Pousmál se.

„Co jsi říkal tomu startu, Bertie? Že to bylo senzační?“ Vypnul motory a klouzal dolů.

„Už o tom ani nemluv,“ řekl Bertie. „Když jsme naslepo startovali přes ty neviditelné skály, měl jsem nervy na prasknutí.“ Najednou rychle poposedl a uchopil Algyho za rameno. „Podívej se, tamhle je zase ta mizerná ponorka!“

Algy ještě stačil přímo před sebou zahlédnout trup lodě, která se zřejmě právě začala ponořovat. Paluba už byla pod vodou.

Strhnul letadlo do strany. O vteřinu později už jim ponorka zmizela v mlze.

„To vypadá, jako když nás zaslechli a snažili se nepozorovaně zmizet,“ uvažoval Algy.

„Bohužel to tak vypadá,“ souhlasil Bertie.

„Jsem rád, že jsme ji ještě zahlédli,“ řekl Algy. „Teď, když víme že je pryč, můžeme na Prasečí ostrov. Nebude to však lehké ho najít v té mlze.“ Provedl perfektní přistání a letadlo se zastavilo v klidné vodě.

„V každém případě jsme zase dole,“ ulevil si Algy a protáhl se na sedadle. „Uf!“ Zhluboka si vydechl. „Na ten start tak hned nezapomenu.“

„Já taky ne,“ připojil se Bertie. „Co bys řekl šálku čaje? Stejně musíme čekat, až mlha trochu zmizí. Myslím, že jednu thermosku máme ještě plnou.“

„Tak sem s tím,“ souhlasil Algy. „Po tom cirkusáckém startu potřebuji něco do žaludku. Když mlha neopadne poletíme na základnu a vrátíme se zítra. Teď nemůžeme stejně nic dělat. Nevím přesně, kde je Prasečí ostrov a nechce se mi ho hledat v oblasti, kde skály sahají až do patnácti set metrů.“

Situace, ve které se Algy nacházel, byla snadno pochopitelná. Věděl, že jsou v oblasti ostrovů Crozet. Věděl také že odtud doletí do Kapského města poměrně snadno. Ale přesnou polohu neznal a byla jen malá naděje najít ostrov při viditelnosti jen několika set metrů. A přitom riziko nárazu do vysokých skal bylo velké.

Jiná situace by byla, kdyby všechny ostrovy byly ploché. Ale všechno komplikovala skutečnost, že ostrovy byly výškově abnormálně členité. Jejich vrcholy pak zahaleny v mracích.

Ted', když vyvázli z jednoho nebezpečí, neměl Algy chuť se pouštět hned do dalšího dobrodružství. Sel za Bertiem a s chutí vypil dva šálky čaje. Na improvizovaném jídelníčku byly ještě suchary a sardinky.

Kolem dvanácté hodiny se mlha rozptýlila natolik, že byla určitá naděje najít Prasečí ostrov. A to bez rizika srážky s nějakou skalní horou.

Algy pozoroval upřeně polorozptýlené cáry mlhy.

„Jak bys odhadoval současnou viditelnost,“ zeptal se Bertieho, který se ještě živil suchary. Bertie polkl, chvíli přemýšlel a pak se obrátil k Algymu. „Domnívám se, že dohled je tak necelý kilometr. Asi osm set metrů.“

To se shodovalo i s míněním Algyho. Nebylo to lehké odhadnout, protože nikde v okolí nebyl pevný bod, podle kterého by se mohli orientovat. Algy však neočekával, že by se viditelnost mohla ještě zlepšit. Naopak už začínající západ slunce jim může přinést jedině zhoršení.

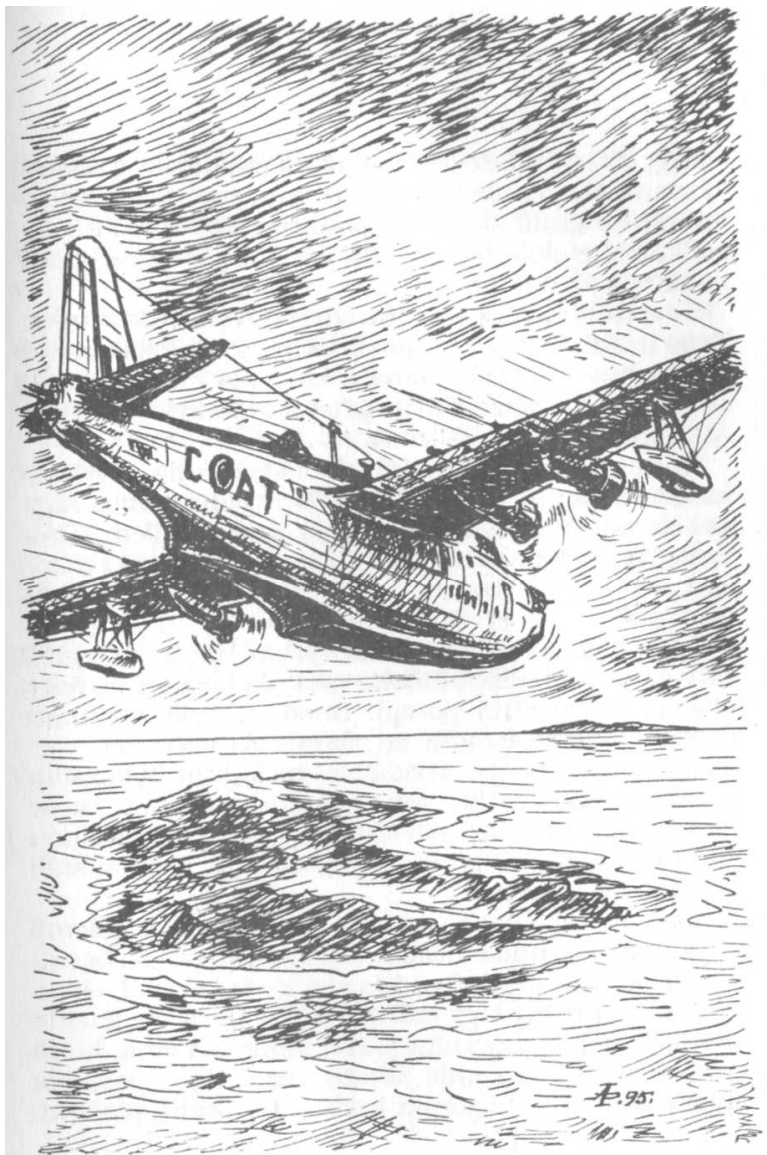
Bylo proto lepší využít současné situace a letět hledat ostatní. Algy si dovedl představit, že jsou polomrtví hladem a zimou.

Hydroplán kroužil v okolí asi deset minut, když se objevil skalní masiv, ve kterém Algy rozpoznal součást Východního ostrova. Byl to jeden ze čtyř největších celé ostrovní skupiny a znamenal dobrý orientační bod. Za dalších několik minut už Sunderland kroužil nad Prasečím ostrovem a hledal zátoku Osvobození. Jakmile Algy s Bertiem našli zátoku, uviděli také na malé vyvýšenině Gingera a Marcela, jak divoce mávají.

„Ti jsou šťastni, že nás vidí,“ smál se Algy, když viděl, jak ti dva dole divoce poskakují.

„Jsou z toho nějak úplně zdivočelí,“ poznamenal Bertie. „Dokážu si představit jejich štěstí, když nás vidí, ale takhle vyvádět! To jim nesedí, vždyť se úplně zblázní!“

Algy udělal s letadlem oblouk, aby mohl naletět do zátoky a soustředil se na řízení. Přesto mu neušlo, že Ginger i Marcel stále divoce poskakují. Ginger mával neúnavně kapesníkem. Teprve v posledním okamžiku si Algy uvědomil, že jejich mávání má nějaký zvláštní význam. Ale to už bylo pozdě o tom přemýšlet. Nedošlo mu, že by mohlo hrozit nějaké nebezpečí. A i kdyby měl nějaké podezření, pravděpodobně by nejednal jinak než jednal teď.

Za dalších několik minut kroužil Sunderland nad Prasečím ostrovem...

S vypnutými motory se Sunderland snesl do zátoky. Trup letadla několikrát poskočil po vodě, kýl se zařízl do hladiny a letadlo pomalu klouzalo a zastavovalo se. Poslední fáze zdařilého přistání, pomyslel si Algy. Ale dopadlo to docela jinak.

Mohutná exploze na zádi letadla potvrdila, že zdaleka není všechno v pořádku, to bylo jediné, co si Algy uvědomil. Zcela ztratil kontrolu nad letadlem. Tlak vzduchu či vlna, nebo obojí tlačilo letadlo vpřed takovou silou, že nebýt na vodě, okamžitě by se byli převrátili.

Ocas letounu byl vyzvednut vysoko nad vodu a před zatlačil výbuch tak hluboko pod hladinu, že se Algy obával, že se stroj potopí. Snad to bylo zásluhou velkého výtlaku letadla, že zůstalo na povrchu.

Algy ani Bertie nic neviděli, okna kabiny byla zalita sprškou vody. Dříve, než si mohli uvědomit, co se vlastně děje, bylo letadlo tlačeno jakoby neviditelnou silou směrem ke skalnatému svahu, na kterém stáli Ginger s Marcelem.

Algy zahlédl, jak oba prchají z toho místa. Uvědomil si okamžitě co bude následovat, zastavil přívod benzínu do motorů, zaklínil se do sedačky a očekával náraz. Ale ten nepřišel. Algy měl chvíličku pocit, že letadlo přistane někde v prvním patře. Mohutná vlna, která nesla letadlo, se náhle jakoby rozpadla a posadila hydroplán jako prázdnou krabici na skalní plošinu.

Přesně na tu, kterou už dříve nazvali přírodní schodiště.

Sunderland dopadl na skálu s mohutným nárazem. V zápětí následoval silný praskot, když vracející se vlna popotáhla letadlo o kousek zpět. A bylo po všem.

Bledý a ohlušený výbuchem se Algy rozhlížel kolem sebe. Ujistil se, že letadlo zůstalo sice ve vodorovné poloze, ale že bylo zcela vyhozeno z vody.

Ginger s Marcelem k nim právě dobíhali.

Algy se obrátil k Bertiemu, jakoby u něho hledal vysvětlení. „Co to proboha bylo?“

„To nevím,“ odpověděl Bertie bezbarvým hlasem. „Ale ať to bylo cokoli, byla to pěkná lumpárna,“ dodal rozladěně. Pak potřásl hlavou. „Ani ten letecký sport už není to co býval.“

Algy si rozepnul bezpečnostní pás. „To ale byla nádhera,“ ulevil si hořce. „Vypadá to, jako bychom neuměli nic jiného, než rozbíjet letadla.“

LET S PŘEKÁŽKAMI

Stačil jen kratičký rozhovor s Gingerem, aby Algy pochopil, jak se vlastně měli zachovat.

„Měl jsi nějaké tušení, že tam byla mina?“ zeptal se Algy. Pochopil, že to mohla být jediná příčina exploze.

„S určitostí jsem to nevěděl,“ vysvětloval Ginger. „Ale bylo mi jasné, že ta ponorka neznamenal nic dobrého. Jen jsem si říkal, že by tam miny mohly být.“

„Já jsem skutečně nic neviděl,“ prohlašoval Algy. „Na hladině nebylo vidět nic, jinak bych si toho byl všiml. A určitě jsem se ničeho nedotkl.“

„My jsme na vodě také nic neobjevili,“ uklidňoval ho Ginger. „A to jsme se šli po odplutí ponorky schválně podívat. Nemohli jsme udělat víc, než se pokusit vás varovat, abyste tu nepřistávali. Ale to se nám nepodařilo.“

„Copak jste nám nemohli dát nějaké znamení?“ ptal se Algy trochu roztrpčeně.

„Znamení?“ vyjel doslova Ginger. „Já jsem si mohl vykloubit ruku, jak jsem se snažil vysílat kapesníkem morseovy značky. Nic jiného jsem po ruce neměl.“

„Nezlob se, vždyť já vám nic nevyčítám,“ uklidňoval situaci Algy. „Prostě jsem nepochopil, co vlastně mělo vaše poskakování znamenat! Kdo by pomyslel na miny.“

„Mysleli jsme si, že skáčete radostí nad tím, že nás vidíte,“ vysvětloval Bertie Gingerovi a čistil si přitom pečlivě svůj monokl.

„Na tomhle bohem opuštěném místě se moc radosti zažít nedá,“ konstatoval Ginger hořce.

„Pořád nemohu pochopit, že jsem tu minu neviděl,“ staral se Algy a potřásl hlavou.

„Nezapomeň, že teď je právě příliv,“ vysvětloval Ginger. „Mina je pochopitelně zakotvena a když byla spuštěna při odlivu, tak je zřejmě při přílivu pod vodou.“

Algymu se rozjasnily oči. „Myslím, že teď už mi to je jasné. Ti banditi, ti darebáci položili na dno celou řadu magnetických min. A to od jedné strany zátoky na druhou. Tím pádem nikdo vůbec do zátoky nemůže.“

„Takže pak ale ani oni nemohou do zátoky,“ poznamenal Bertie.

„To si nemyslím. Oni vědí přesně, kde ty miny leží. A když si uvědomím, že jsem v zátoce vůbec nemusel přistávat,“ zanaříkal Algy. „Moře je tak klidné, že jsem mohl přistát kdekoli. Magnetické miny...“ hloubal Algy. „Jsem si jist, že použili právě takové.“

„Možná právě proto jste z toho vyvázli poměrně dobře,“ vmísil se Marcel.

„To je pravda,“ souhlasil Algy. „Ale především jsme měli štěstí, že jsme při přistávání měli tak velkou rychlost. Předek letadla už byl dost daleko, když mina vybuchla. Jinak bychom vyletěli do vzduchu. Na břeh nás vyhodila vlna vzniklá výbuchem.“

Pokýval hlavou směrem k letadlu. „Je na čase, abychom se podívali jak velkou škodu to způsobilo.“

„Mašinu stejně na vodu nedostaneme. Leda že by nás někdo vzal do vleku,“ konstatoval Ginger.

„To není tak jisté,“ odporoval Algy. „Měli bychom to zkusit, možná, že se nám to podaří. Kýl se pravděpodobně nárazem zploštil a plášť trupu bude

možná také trochu poškozen. Ale nemyslím si, že bude proražen.“

„Takže se domníváš, že by při přílivu bylo možné dostat hydroplán na vodu?“ vyzvídá Marcel.

„Když se nám to nepodaří rovnou při přílivu, můžeme pomoci tím, že pod trup letadla zkusíme podstrčit několik kulatin,“ věřil si Algy.

„Kde tu chceš vzít kulatinu?“ ptal se Ginger trochu sarkasticky. „Na celém ostrově není široko daleko ani jediný strom.“

Rychlým pohybem jim všem dal Marcel varovné znamení a přerušil tak debatu. Když se ohlédl, uviděl za okrajem skal muže s plnovousem v tmavomodrém svetru. Jakmile zpozoroval, že ho spatřili, rychle se obrátil a zmizel.

„Proboha, kdo to je?“ zvolal Algy překvapeně.

Ginger mu to v krátkosti vyprávěl.

Až dosud všichni hovořili jen o letadlu a o příčinách jeho nehody. Teď jim Ginger vysvětlil, kdo ten muž je a co všechno o něm vědí. Hlídač, který žije trvale na ostrově byl pro celou skupinu velkým nebezpečím.

„Pěkně jsme mu ty jeho zásoby prohrabali,“ řekl Ginger.

„Měl toho víc než dost. Ten chlápek tam má všechno pohodlí. Má dokonce i rádio a kdoví co ještě.“

„Slyšel jsem dobře? Rádio?“ překvapeně a nevěřicně se zeptal Algy.

„A co sis myslel? Jestli je někdo zapotřebí rádio, pak je to určité tady,“ zdůrazňoval Ginger.

„To jistě! Ale určité ne k poslechu zábavných pořadů,“ poznamenal Algy kousavě.

„Nevím, co tím myslíš. Proč zrovna zdůrazňuješ zábavné pořady?“ vyzvídá Ginger.

„Tebe nenapadlo, že má určitě radiové spojení s ponorkou. Teď už pravděpodobně sedí u aparátu a oznamuje kapitánovi zprávu o naší přítomnosti.“

Ginger zneklidněl a zarazil se. „Určitě máš pravdu. Na tohle jsem nepomyslel.“

„Důležitá je jediná věc,“ pokračoval Algy. „Věděl ten chlap o tom, že jste tu byli už dřív?“

„Myslím, že ne. Vlastně určitě ne. Pravděpodobně slyšel výbuch a šel se podívat, co se děje.“

„Poslyšte hoši, tohle je vážná věc. Pojd'te všichni ke mně,“ promluvil Algy přísným hlasem. „Nevypadá to s námi moc dobře. Jestli ten chlápek vyšle rychle tísňové volání o pomoc, tak se ponorka pravděpodobně vrátí.“

„Ale co můžeme udělat my, když se ponorka vrátí?“ ptal se zoufalým hlasem Ginger.

„Tohle je zapeklitá situace,“ musel přiznat Algy. „Nemám skutečně ani tušení, co bychom v takovém případě mohli udělat, abychom se neprozradili. I kdyby letadlo bylo v pořádku, nemůžeme odstartovat přes minové pole.“

„Navíc teď stojí na břehu. Takže s letadlem nemůžeme podniknout vůbec nic,“ trochu sklesle rozváděl Marcel.

„Nemá také smysl čekat teď jen na Bigglese,“ vmísil se Bertie. „Dnes je teprve pátek a Biggles se tu nemůže objevit dříve než v neděli.“

„Musí se ale najít ještě jiné řešení. Já teď uvažuji o tom, jak bychom mohli zabránit tomu chlapovi, aby neodeslal zprávu na ponorku,“ přemýšlel dále Algy

nahlas. „Nevíte, zda tu nemá ještě někoho? Nebo je sám?“

„Nikoho jiného jsme zatím na ostrově nezahledli. Takže podle toho, co víme je skutečně jen sám,“ odpovídal Ginger.

„Tak vidíte! A my jsme čtyři. Neměl by to pro nás být příliš složitý problém to rádio umlčet,“ mínil Algy.

„Samozřejmě, že ne. Zvláště když na palubě letadla máme zbraně!“ zdůraznil Bertie.

„Výborně! Doběhněte někdo pro ně a můžeme celý problém vyřešit ihned,“ rozhodl Algy.

Ginger se rozběhl ke ztroskotanému letadlu. Když se vrátil, rozdal každému pistoli a několik rezervních nábojů.

„Tak a teď rychle do akce,“ nabádal Algy. „Víte přesně, kde to je?“ obrátil se na Gingera.

„Ano. Vždyť jsme byli u toho jeho baráku a já dokonce uvnitř,“ vysvětloval Ginger.

„Tak jdeme. Ved’ nás!“

„Když bude dělat nějaké potíže, prostě ho zatkn,“ oznamoval Marcel přísně. „Nemá tady žádné povolení k pobytu. A to nejde jen tak!“

„To je pro něho ta nejmenší překážka. Z toho si náš chlapík určitě vůbec nic nedělá,“ zabručel Ginger. Ale s takovou poznámkou nebyl Marcel spokojen ani trochu.

„Ještě bych chtěl podotknout,“ pokračoval Ginger, „ta radiová anténa je natažena mezi dvěma kůly. Ty by se nám mohly velmi dobře hodit na podložení letadla, až je budeme dostávat na vodu.“

Ginger se připojil přímo k Algymu a srovnal s ním krok. „Řekni také několik slov o tom, co vlastně bylo s vámi!“

„To bys určitě neuhádl. Dostali jsme se pod palbu ponorkových děl a kulometů a nakonec jsme přistáli na jezeře ostrova Pinguin. Já ti to všechno vylíčím později podrobně, teď na to není čas.“

Pokračovali dál všichni společně a ani se příliš nesnažili skrývat. Algy neočekával, že by se osamělý muž nějak bránil proti takové přesile.

Ale v tom se přepočítali všichni. Sotva se dostali na kraj údolí, padl výstřel a nad hlavami jim zasvištěla kulka. Okamžitě zalehli a každý si hledal úkryt.

„Zřejmě čekal, že za ním půjdeme a byl neustále na stráži,“ řekl Ginger.

„To by chtělo, abychom mu ten jeho plechový barák trochu proděravěli,“ prohlásil Algy rozlobeně. „Zaslouží si to! Když někdo začne střílet dřív, než jsme mohli říci jediné slovo, tak to musí být pěkný lotr.“

„To tě snad překvapuje? Proto určitě dostal tuto funkci a úkol,“ dodal Bertie.

„Zřejmě budeš mít pravdu, musí to být pěkný darebák,“ odpovídal Algy.

„Pojďme ho umlčet!“

„Nesmíme ale riskovat, že by někdo z nás mohl být zasažen,“ napomínal dále Algy. „Náš největší úkol, o který hlavně jde, je umlčet vysílačku!“

„O to se postarám já,“ nabídl se Ginger. „Jen pozorujte pečlivě barák a jestli se nebude slušně chovat, tak mu připomeňte, že jsou i jiní, kteří umí okamžitě plivat olovo.“

Sešel ze srázu a přískoky pokračoval k nejbližšímu kůlu. Kryl se co nejvíce, aby nebyl nějakou náhodou spatřen. Na této straně baráku, kudy Ginger postupoval, nebyla žádná okna. Nejdříve chtěl přeříznout drát, který

vycházel z baráku k anténě, ale když na něj nedosáhl, pokračoval příkrčeně až ke kůlu.

Opřel se o něj veškerou silou. Ginger správně předpokládal, že ve skalnatém terénu se nedala vykopat moc hluboká díra. Kůl také ihned povolil. Ginger odhodil stranou několik kamenů, které zatěžovaly patu kůlu a kýval s ním ze strany na stranu. Kůl se vychýlil a padl na zem s mohutnou ranou. Pádem se přetrhly všechny dráty. Ginger popadl kůl za špičku a táhl ho za sebou. Dokázal vyšplhat se zátěží až na sráz, odkud ostatní hlídali pečlivě barák. „Takže náš přítel má po vysílání,“ poznamenal spokojeně. „A co teď?“

„Rád bych si s tím chlápkem promluvil, ale jestli je to Rus a nemluví jinak než rusky, nemusím se ani pokoušet,“ řekl odevzdaně Algy. „Ale šanci mu dám! Dávejte pozor na okna, aby něco neprovedl.“

Popošel kousek k baráku a hlasitě zavolal.

Neozvala se žádná odpověď.

Algy zavolal ještě jednou, přirozeně anglicky: „Hej, ty tam dole, co tě to napadlo po nás střílet?“ Znovu žádná odpověď.

„Bud' nám nerozumí, anebo dělá, že nerozumí, to je v podstatě totéž,“ postěžoval si Algy.

„Dostal šanci a k ničemu to nebylo. Co by od nás po tom výstřelu mohl ještě chtít,“ rozčilil se Marcel. Algy souhlasně přikývl. „Máš pravdu. S těmi z druhé strany železné opony se většinou kontakt navazuje velmi těžce. Ať se tedy vaří ve vlastní šťávě, když se mu to líbí. Budeme se s ním zabývat později. Teď na to není čas. Pojd'me zpátky do tábora, čeká nás dost práce. Kůl vezmeme s sebou, bude se nám hodit,“ uzavřel Algy.

Ginger a Marcel vzali kůl a všichni se vydali po skalnatých stezkách a kamenech ostrova na zpáteční cestu.

Když byli na dohled letadla, zaznamenali všichni, že příliv dosáhl už až ke kýlu Sunderlandu.

„Ještě půl metru a stačí nám to,“ prohlásil Algy optimisticky.

„A když voda tolik nestoupne, aby se do ní dostal celý trup, máme tady pomocníka,“ poplácal Ginger kůl, který s Marcelem přinesli. „Bude možná stačit k tomu,“ pokračoval, „abychom jím podložili nejvýše položenou část letadla.“

„To by jistě bylo dobré,“ navázal Marcel. „Nepříjemné je to, že nevíme, kdy je příliv na nejvyšším bodě. Ale nedá se nic dělat, to poznáme, až začne voda klesat.“

„Pojďme se podívat na letadlo,“ vyzval všechny Algy, „jestli se nějak poškodilo nárazem na skálu...“ A se smíchem dodal: „jestli najdeme nějakou díru, tak si vypůjčíme kus plechové střechy toho výtečníka a s tím to spravíme. Možná, že by to stačilo aspoň k provizorní opravě, abychom se dostali do vzduchu.“

„Má to vůbec cenu připravovat letadlo ke startu, když je zátoka zaminovaná?“ ozval se Ginger. „Ty bys riskoval start?“

Algy se otázce vyhnul. „Třeba tam byla jen jediná mina.“

„S tím tedy rozhodně nepočítej,“ odpověděl rezolutně Ginger.

„A co chudák staroch Biggles?“ kladl si otázku Bertie. „Jestli je tam min víc, tak by také dostal pěkné přivítání... jestli chápete, co tím myslím.“

„S tím bych se zatím nezabýval, na to je času dost,“ odpověděl Algy. „Mohl by někdo z vás jít na stráž, pro případ, že by ten pán v modrém svetru dal o sobě vědět?“

„Já půjdu. A pokud si náhodou něco dovolí, tak dostane ode mne plnou dávku,“ ujišťoval vážně Marcel.

Prohlédli letadlo podrobně a pečlivě zvenčí i zevnitř. S odlehčením a trochu s překvapením zjistili, že škoda je nepatrná. Měli vlastně štěstí, že vysoká vlna nehodila letadlo přímo proti skalám, ale na lávový svah. A láva se všude kolem zátoky vlhkem drolila.

„Dopadli jsme nad očekávání dobře,“ shrnoval Algy výsledek prohlídky. „Kdyby byl svah ze žul nebo jiné tvrdé horniny, tak jsme dopadli mnohem hůř.“

Jediná skutečná škoda na hydroplánu bylo několik promáčklin na kýlu, trochu pomačkané schůdky a na několika místech byla odřená barva. Ale žádná z těchto škod nemohla ohrozit letové schopnosti Sunderlandu... pokud se ovšem podaří dostat letadlo na vodu. Otázka min musela zatím počkat.

Společnými silami se opřeli do letadla, ale nemohli s ním ani pohnout. Ale příliv stále ještě trval, tak zůstávala naděje, že voda ještě stoupne. Kůl z radiostanice rozsekli na tři kusy. Jeden z nich se jim s velikou námahou podařilo podsunout pod zadní část kýlu letadla, kterou už lehce pohupovala voda.

K velkému zklamání všech začala voda klesat. Do této chvíle se těšili nadějí, že bude stačit jedna, jediná vlna a při tak vysokém stavu vody letadlo sklouzne na hladinu.

„Zaberte, chlapi, nevzdávejte se,“ pobízel Algy ostatní, když se zastavili a pozorovali zklamaně klesající vodu. „Jen koukáním tomu nepomůžeme,“ pokračoval

Algy. „Biggles nás sice odtud dříve nebo později dostane, ale my se musíme pokusit zachránit letadlo. Tyhle věcičky jsou zatraceně drahé a neudělali bychom si dobrou reklamu, kdyby se letadlo muselo odepsat.“

Marcel se přidal: „Mohli bychom se pokusit odsekat kus lávové skály pod trupem. Přesně tam, kde to vadí posunutí letadla.“

„To je výborný nápad, chlapci,“ navázal Algy. „Když se nám podaří odsekat kus pod ocasem, získáme větší spád k vodě. to je přece nadějně!“

„Podle mne skoro jistota,“ dodal Marcel.

„Rozumíte?“ pokračoval Algy. „Pak bychom mohli dva kusy kulatiny podložit a ten třetí použít jako páku. Snad bychom s tím dokázali pohnout. Každý centimetr nám bude dobrý. A až přijde příliv, dodělá zbytek práce.“

„S tím se dá jediné souhlasit, ale já stále nemohu pochopit, proč vlastně ta ponorka položila miny,“ bručel si Ginger. „Teď nemohou oni sami do zátoky!“

„Třeba se sem už nepotřebují vrátit,“ poznamenal Bertie. „Podle mne tady se svou prací skončili.“

„A já si myslím, že přesně vědí, kde miny jsou,“ tvrdil Algy. „Pravděpodobně nechali v minovém poli dostatečně široký průjezd, o kterém vědí pochopitelně jenom oni.“

„O to se s tebou klidně vsadím,“ prohlásil důrazně Bertie. „Naplachtil jsem se na moři pěkných pár set kilometrů. O přílivu a odlivu mi nemusíš nic říkat. Podívej se tam na ty skály, jak do nich bije voda teď při odlivu. Je to jako obrovský vír! A taky nezapomeň, že je tu všude skalnaté dno!“

„Co z toho všeho usuzuješ?“ přerušil ho na chvíli Marcel.

„Prostě, jestli tam položili miny,“ pokračoval Bertie, „tak tě mohu ujistit, že nezůstanou na stejném místě.“ Bertie domluvil, nasadil si svůj monokl a rozhlédl se po ostatních, jestli bude mít ještě někdo další případný komentář. Nikdo už nereagoval.

„Dohadování o minách bychom si mohli nechat na pozdější dobu,“ řekl Algy. „Nejdříve bychom se měli pokusit dostat letadlo na vodu.“

Rozhlédl se kolem dokola. „Vypadá to, že zase padá mlha, ale to nám nemusí vadit. Pojdme!“

Všichni se rozešli, aby si zaopatřili z výbavy letadla aspoň nějaké nářadí a za chvíli se znovu shromáždili u stroje.

„Takže do toho!“ povzbuzoval Algy. „Uvidíme, zda se nám podaří odlámat aspoň kus skály.“

Krátce nato už byli všichni v plné práci. Šlo to snadněji, než očekávali. Láva se dala odlamovat ve velkých kusech. Nejtvrdší to bylo tam, kde skála vystupovala nad vodu. Ale jak se dostali hlouběji, byl materiál mnohem měkčí. To podporovalo a zvyšovalo jejich úsilí.

Co se týkalo mlhy, byl Algyho odhad správný. S přibývajícími hodinami mlha houstla, až nakonec museli s prací skončit. Už skoro nebylo vidět ruku před očima.

„Udělalí jsme skutečně pořádný kus práce,“ zhodnotil jejich výkon Algy.

Všichni byli spokojeni a plni optimismu. Letadlo už bylo skloněno k vodě a navíc ještě vylámali kanál, kterým, jak doufali, by voda mohla stoupat až pod letadlo. Motory Sunderlandu jim, bohužel, pomoci nemohly, letadlo stálo nosem proti skalám.

„Pro dnešek už skutečně dost,“ uzavřel Algy a oklepával si lávový prach ze šatů a z rukou.

„Měli bychom se něčeho najíst. A taky by bylo rozumné postavit strážu a střídat se v hlídání. Ten nepříjemný soused by se tu mohl objevit.“

SOBOTNÍ DOPoledNE

Když se příští ráno Ginger probudil, první na co pomyslel bylo to, že je sobota. Naštěstí! Zítra už se snad objeví Biggles.

Neměl ani tušení, co Biggles hodlá podniknout, ale byla tu naděje, že se dostanou z ostrova. Problém byl v tom, že Biggles neměl ani ponětí o nějakém nebezpečí a bude chtít přistát přímo v zátoce. To by mohlo znamenat další výbuch miny.

Ginger vyšel z kabiny kde spali, aby vystřídal Bertieho, který držel hlídku. Stále byla hustá mlha. Bylo vlhko a nepříjemně chladno.

„Neuvidíš si ani na nos,“ přivítal ho Bertie. „Jediné, co se dá dělat, je poslouchat, zda není nikdo na blízku.“

„Tím samozřejmě myslíš v první řadě muže v modrém svetru,“ potvrzoval si Ginger.

Od něho samozřejmě nemohli očekávat nějakou přátelskou návštěvu. Jediné co se dalo v okolí zaslechnout, byly zvuky, které vydávali tuleni.

Ginger převzal hlídku. Byl přesvědčen, že se ten muž nebude pokoušet k nim přiblížit. V takové mlze by snadno zabloudil i ten, kdo se na ostrově vyzná skutečně dobře.

Po snídani se všichni zase dali do práce na svahu pod letadlem.

Algy souhlasil s Gingerem, že muže v modrém svetru se není třeba obávat, dokud zůstane takové počasí, jaké je. Mnohem důležitější bylo vědět, že jejich snaha

byla k něčemu užitečná. Kolem poledne se dal očekávat nový příliv.

Ale situace se najednou změnila, spolu s počasím. Začal vát vítr, který se postupně změnil v silné jižní proudění, tak studené, že všem začaly slzet oči. Moře začalo být neklidné a brzy bušily veliké vlny s mohutným rachotem do okolních skal.

V zátocě nastal mohutný příboj. Zpěněná voda stříkala vysoko přes skály a vadila jim v práci. Při tak nízké teplotě bylo velmi nepříjemné promoknout až na kůži. Mezi jednotlivými vlnami se snažili lámat skálu dál.

„Možná, že to pro nás není tak docela špatné počasí,“ poznamenal Algy.

Voda v zátocě začala prudce stoupat. Kulatina, kterou získali ze stožáru vysílačky, ležela připravená na okamžik, kdy vlny dosáhnou až k letadlu.

Zvláštní bylo, že přes silný vítr mlha neřídla. Naopak, z bílé záclony mlhy se staly chuchvalce hustých, neproniknutelných mraků. Všichni doufali, že se mlhy brzy zbaví a zatím se jim podařilo jen občas zahlédnout zpěněnou vodu v zálivu.

Algy změnu počasí nechápal. „Odkud se tohle všechno bere?“ reagoval podrážděně. „To prostě nebere konce. Ten vítr to už měl dávno rozfoukat!“

„Myslím, že tohle všechno vychází od toho mizerného Jižního pólu,“ poznamenal Bertie. Ani netušil, jak blízko byl pravdě.

„Jestli moře zůstane takhle divoké, nemůže Biggles přistát, nikde jinde než v zátocě,“ navazoval Ginger.

„Jestli tahle mizerná mlha trochu neprořídne, tak nebude moci přistát vůbec nikde,“ oznámil Algy chladně.

Vítr a vodní tříšť způsobily, že všichni už byli promočeni skrz naskrz. Občas přerušili práci a dívali se, jak vítr prohání chuchvalce mlhy. Příliv pomalu dosahoval vrcholu a vlny se valily blíž a blíž k zádi letadla. Všichni doufali, že jejich snažení bude mít konečně úspěch. Když přišla mimořádně vysoká vlna, dosáhla až ke kýlu.

Trochu pohnula letadlem a Algy zvolal: „Teď věřím, že se to povede!“

„Jestli se ta naše bedna uvolní, budeme ji muset připoutat víc jak jednou kotvou,“ konstatoval Bertie. „Jedna kotva by určitě nevydržela a letadlo by to mohlo vyhodit zpět, nebo prostě někde jinde na břeh.“

„To máš docela pravdu,“ souhlasil Algy. „Máme dost času. Udělej pár kotev z pořádně těžkých kamenů. Ty lávové kameny jsou moc lehké. A buďte všichni připraveni, až přijde vyšší vlna.“

O půl hodiny později už vlny tloukly do srázu, na kterém horečně pracovali. Vlny konečně letadlo nadzdvihly a pak byla jejich největší starost zabránit tomu, aby letadlo nebylo ještě dál vrženo na pevninu. Nebylo to lehké. Jediné, co mohli dělat, bylo držet letadlo ze všech sil, když voda proudila na břeh a pak zase plnou silou tlačit, když se vlny vracely.

Letadlo se pohupovalo sem a tam na dvou kulatinách. Algy konstatoval, že je to mnohem lepší, než kdyby dřelo trupem o skalnatý břeh.

Vzrušení pozorovali, že se jim jejich úsilí daří. Jejich snažení usnadňoval příznivý sklon srázu, na kterém usilovně pracovali, stejně jako váha letadla. Kanál, který vykopali, sváděl vracející se vodu do

jednoho koryta. Všichni byli mokří až po pás, ale tak zaujatí, že to ani nevnímali.

Na náhlý konec nebyli připraveni a málem o letadlo přišli. Obrovská vlna zajela až pod ocas letadla a zvedla je z kulatin. Drželi hydroplán ze všech sil, ale když se masa vody vracela, táhla letadlo sebou.

Algy duchapřítomně skočil do otevřených dvířek kabiny. Letadlo sklouzlo na vodu a pohupovalo se na vlnách. Prudký vítr je zanášel od břehu na vody zátoky.

Radost mužů vystřídala obava, že letadlo bude vrženo na břeh s ostře vyčnívajícími skalami, kde by se mohlo roztříštit. Pak ale uviděli, že Algy vyhazuje kotvy. K ulehčení všech se letadlo zastavilo. Algy zvedl ruku na znamení, že je všechno v pořádku.

„Měl zakotvit o kousek dál od břehu,“ řekl Bertie starostlivě. „Kdyby vítr zesílil, mohly by kotvy povolit.“

„Kdyby ale Algy zakotvil dál, tak bychom letadlo ztratili z dohledu,“ řekl Ginger.

„Vítr se utiší, jakmile zapadne slunce,“ předpovídal optimisticky Marcel.

„Zkrátka nemůžeme mít všechno,“ doplnil Ginger. „Nejdůležitější je, že máme letadlo na vodě. To by za nás nikdo neudělal.“

Napjatě sledovali, co bude Algy dělat dál.

„Jakmile se přesvědčí, že kotvy drží dobře, přijede pro nás nafukovacím člunem,“ mínil Bertie.

Ginger neodpověděl a upřeně se díval směrem za letadlo.

„Tohle nám ještě chybělo, doufejme, že to nepluje přímo sem. Viděli jste to?“ ptal se roztřeseným a rozčileným hlasem. „A co jsme měli vidět?“

Ginger ukázal směrem do zátoky. „Je tam obrovský ledovec. Přísahat na to nemohu, ale jsem si skoro jist. Zahlédl jsem ho mezi chuchvalci mlhy. Teď právě zase zmizel v mlze.“

Marcel luskl prsty. „To by mohlo být vysvětlení skutečnosti, že je taková zima a že mlha nemizí.“

„Zima nám tak strašně nevadí,“ bručel Ginger neklidně. „Ale jak se odtud dostaneme, když sem vítr žene led z Jižního pólu?“

Ginger začal rozčileně přecházet na několika metrech sem a tam. „Jestli se ty ledovcové hory dostanou sem do zátoky...“

„Prosím tě, postůj chvíli a nech toho,“ napomínal ho Bertie. „Ty bys mě dokázal vyděsit k smrti. Opravdu jsi viděl ledovec?“

„Jsem si skoro jistý,“ odpovídal chraptivě Ginger. „Něco jsem viděl určitě a nevím, co jiného by to mohlo být. Bylo to bílé a tak hranaté, že to nemohla být mlha.“

„Takže ses rozhodl, že to nemůže být nic jiného, než veliký ledovec,“ prohlásil Marcel.

„Podle mého názoru je to skutečně ledovec a ne zrovna malý. Však se to brzy dozvíme.“ Ginger se obrátil a ukázal na vrcholek skály za sebou.

„Vylezu na vrchol tohohle kopce,“ upřesnil. Z mlhy jen matně vystupovala tmavá masa.

„Nahoře nebude určitě tak hustá mlha, jako nad hladinou moře. Možná, že odtamtud něco uvidím, možná, že bych mohl zahlédnout vrcholek ledovce.“

Nevypadá to na to, že by se Algy v nejbližší chvíli vrátil. A jestli jsem opravdu viděl ledovec, musíme mít jistotu. Za chvíli jsem zpět.“

A bez dalšího se vydal směrem k něčemu, co považoval za kopec, ale co byla ve skutečnosti velká skála. Byla rozčleněná do bloků, které připomínaly zvířecí hlavy.

Ginger došel k úpatí skály a začal šplhat nahoru. Ale brzy zjistil, že je to mnohem obtížnější, než si představoval. Také to nešlo šplhat rovnou cestou k vrcholu, jak si předsevzal. Musel obcházet všelijakými oklikami, aby se vyhnul nezdolatelným překážkám. Byl pořádně zadýchaný, ale vracet se už nechtěl. I když si uvědomoval, že úkol, který si předsevzal, nebude moci splnit tak rychle a tak snadno, jak původně myslel.

Odhadoval, že má za sebou asi tři čtvrtiny cesty a zastavil se, aby se podíval na moře. Doufal, že už vystoupil dost vysoko a že nebude muset jít dál. Ale zjistil, že na moře ještě není vidět.

Obrátil se s úmyslem pokračovat, když náhle uviděl něco podivného. Překvapeně se zastavil a když se podíval lépe, bylo jeho překvapení ještě větší. Na přední straně skalního bloku, který vypadal jako psí hlava, uviděl zhruba ve výši postavy sestavu kamenů různých tvarů a velikostí, které do sebe perfektně zapadaly. Bylo jasné, že v žádném případě nemůže jít o dílo přírody.

Nejvíce ho zaujal plochý kámen, vysoký asi metr, který stál přesně kolmo. Když se lépe podíval, zjistil, že kámen má skoro přesně rozměr asi dva krát jeden a půl metru. Vypadalo to jako jakýsi vstup nebo okno, uzavřené kamenem. Kameny na obou stranách byly pečlivě sestavené, jako zeď, kterou postavil zedník. Otvor byl uzavřen tak pečlivě, že to nebylo k rozeznání ani z největší blízkosti. Jen ten velký, plochý kámen byl

nápadný. Ne, ne, kamaráde, říkal si pro sebe Ginger, to tady nevzniklo samo od sebe.

Popošel ještě blíž a jeho pochybnosti zmizely úplně. Na skále našel stopy dláta a to mu stačilo. Byla to práce lidských rukou. Ale co bylo za tím vším? Chvilí zůstal zamyšleně stát a zcela zapomněl na hlavní důvod své cesty. Snažil se uhádnout, co by mohlo být účelem této podivné skalní konstrukce.

Premýšlel o všem možném. O Velikonočním ostrově, kde stály známé mohutné sochy vytesané do skalních masivů. Ptal se sám sebe, zda i tohle nejsou stopy nějakých dávno vymřelých obyvatelů ostrova. Jenomže, uvědomil si, toto zde nevypadá nijak starodávně.

Naopak, toto bylo dílo moderní doby. Je to snad nějaké tajné skladiště, nebo snad sklad potravin, který tu zanechal nějaký trosečník? Ale proč by byl vchod tak pečlivě uzavřen? Byl tam snad poklad? I to bylo možné. Mnoho pirátů přepadalo a olupovalo v těchto osamělých vodách obchodní lodě. Gingera zvědavost vzrůstala. Rozhodl se, že hádanku musí rozluštit ještě nezbude pokračovat ve výstupu. Později se sám sobě divil, že ho odpověď nenapadla mnohem dřív. Byl to jeden z těch případů, kdy si člověk uvědomí teprve později, jak bylo řešení snadné.

Začal v horní části a trvalo mu dost dlouho, než se mu podařilo uvolnit první kámen. Jakmile udělal otvor, kterým mohl prostrčit ruku, nebylo už vybourání zídky žádný problém. Když vydlabal první kámen, vytušil za zídkou prázdný prostor. Zvětšil otvor až dokázal prostrčit ruku dovnitř. Opatrně prostor osahával. Nenahmatal nic, prostor musel být dost velký. Rychle pokračoval v

uvolňování dalších kamenů. Uvědomoval si, že ostatní budou mít starosti a přemýšlet marně, kde je tak dlouho.

Konečně se mu podařilo uvolnit ten největší plochý kámen a celý zbytek zídky se sesypal. Denní světlo dopadlo do úkrytu. Záhada byla vyřešena, bylo po tajemství, účel úkrytu byl najednou zcela jasný.

Říci, že Ginger byl překvapen by nebylo přesné. Byl úžasem tak šokován, že se nemohl ani hnout. Dlouhé vteřiny se díval do úkrytu. Když se trochu vzpamatoval ze šoku, zanađával si hlupáků, že ho dříve nenapadlo co může za zídou být. Ani to přece nemohlo být nic jiného. To byl důvod, proč přišli na ostrovy pátrat. Aniž to věděli, měli odpověď na svoje dohady na dosah ruky.

Snad to ani neočekával, protože dříve po podobné činnosti nenašli vůbec žádnou stopu. Nebo snad na to přestali myslet pod vlivem událostí posledních dvou dnů. A teď tu měli odpověď. Major Charles měl pravdu... víc než pravdu!

V prostoru před ním stálo totiž dělo! Ne nějaké obyčejné dělo, ale podivná zbraň, jejíž kresby viděl dosud jen ve fantastických románech. Popošel blíž. Zbraň se blýskala novotou a byla dobře naolejovaná. Opodál, na dřevené desce ležely pečlivě vyrovnané projektily určené pro dělo. Byly dlouhé a tenké, s dlouhou špičkou. Na zadní straně měly malá křídélka.

Rakety! Ginger se až zabl. Takhle je to tedy. Rakety!

Hluboce nadechl. Když kousíček popošel, rozeznal, že dělo není normálně přimontované k podlaze, ale že je na kolejničkách, které po obou stranách mizely ve tmě. Konec kolejnic se nedal dohlédnout, ale podle zakřivení Ginger usuzoval, že jsou položeny kolem celé vnitřní

prostory skalní dutiny, která zvenčí vypadala jako psí hlava. O kus dále zahlédl odlesk světla na dalším děle. bude jich tady mnohem víc, pomyslel si Ginger. Každé bude mít určitě pečlivě zamaskovanou střílnu. Chtěl se přesvědčit.

Škrtl zápalkou a postupoval pomalu prostorem. Muselo to být vybudováno zcela nedávno, na hladkých stěnách byly znatelné stopy po pneumatickém kladivu. Dále nešel. Viděl toho dost, aby si potvrdil, že tento podzemní prostor byla vlastně pevnost, ze které bylo možno ostřelovat i daleké cíle v okolních mořích. Něco jako Gibraltar v malém provedení.

Mimo raket tam ležely ještě další zbraně. Nevěděl přesně, co to je, ale domníval se, že jde o říditelné dálkové rakety. Také tam bylo několik obyčejných děl německé výroby, pravděpodobně materiál ukořistěný za války. Gingerovi nebylo jasné, proč tam stojí dva těžké kulomety Mauser, jakoby připravené ke střelbě. S krabicemi munice na dosah, ale namířené do opačných směrů. Domníval se, že snad měly v době války zabránit pokusům o přistání na ostrově. Proti takovým zbraním ukrytým v této pevnosti by útočníci měli jen malou naději.

Také tam stálo několik obyčejných děl německé výroby...

Hluboce zamyšlen pospíchal zpátky ke vchodu. Rty měl vyschlé a otřásl se, když si uvědomil, jak nebezpečnou pevnost objevil, význam tohoto vojenského tajemství se nedal vůbec odhadnout. Vědomí, že to věděl jen on sám ho zneklidňovalo. Když se lidé, kteří toto zařízení instalovali, už dříve chovali tak nepřátelsky, co by udělali, kdyby ho tu objevili? Nebylo těžké na takovou otázku odpovědět.

Cítil se stále hůř. Čím dříve se připojí k ostatním, tím lépe. Chtěl jim svůj objev oznámit co nejdříve. Na chvílku ale zaváhal. Bylo nebezpečné nechat otevřený vchod. Muž v modrém by okamžitě poznal, kolik uškodilo. Uvažoval, zda by nebylo lepší pokusit se vchod uzavřít. Samozřejmě nemohl kameny naskládat tak přesně jak byly původně, ale možná že by je mohl sestavit na sebe tak, aby to vypadalo jako přírodou navršená skála.

Zamyšleně stál na vnitřní straně vchodu, uvažoval a hleděl ven. Venku stále ještě visel mlžný závoj. Nakonec se rozhodl nechat vchod otevřený. Co nejrychleji uvědomí Algyho a ten musí rozhodnout. Bylo na čase se vrátit, už byl pryč příliš dlouho. Ostatní už budou mít o něj starost.

Náhle uslyšel někde zcela blízko padnout kámen. Uskočil zpět a přitiskl se ke vnitřní straně pevnosti. Nervy měl napjaté k prasknutí. Spadl kámen jen tak, sám od sebe, nebo tam někdo byl? S pohledem upřeným ke vchodu sáhl po revolveru.

Znovu bylo slyšet spadnout kámen. Za okamžik se v mlze začala rýsovat silueta postavy. Ginger by si byl přál, aby to byl někdo z jeho skupiny, kdo se ho vydal hledat.

Postava přišla blíž a Gingerova naděje se rozplynula. Nebyl to nikdo z jeho kamarádů. Už rozeznával dobře: byl to muž v modrém svetru.

Ginger sledoval upřeně vchod a choval se velmi tiše.

Obezřetně se rozhlížel na všechny strany a soustředěně naslouchal. Pak se znovu podíval na vchod. Už to trvalo tak dlouho, že to Gingera znervóznilo. Skoro si netroufal ani dýchat. Ten chlap přece musel slyšet, jak mu buší srdce! Vypadalo to, že se muž dívá přímo na něj, ale zřejmě ho neviděl, protože by jinak nezůstal stát. Ale na co se to tedy díval?

Náhle si Ginger uvědomil, že tam ten muž stojí proto, že naprosto nic nechápe. Zřejmě si kladl otázku, zda se ty kameny sesuly samy od sebe. Ginger si zbožně přál, aby si to myslel. Muž se neslyšně obrátil a díval se směrem k zátoce. Daleko nedohlédl, byla stále mlha. Z jeho chování usuzoval Ginger, že poslouchá, zda neuslyší nějaké zvuky.

Pak se muž v modrém obrátil zpátky směrem do skalního otvoru a znovu soustředěně naslouchal. Trvalo to tak dlouho, že Ginger už měl pocit, že nevydrží stát tak dlouho bez pohybu. Bylo mu jasné, že muž poslouchá, není-li někdo uvnitř. Ginger zadržel dech. Napětí bylo nesnesitelné. Měl sám na sebe zlost, že se do nepříjemné situace dostal vlastní vinou. Mohl přece všechno vyřešit tím, že by na muže vystřelil a vyřadil ho. Ale takový čin byl pro něj nemyslitelný. To by bylo něco jako vražda.

Náhle muž zmizel, aniž vydal sebemenší zvuk.

Ginger se stále nehýbal. Stál ten muž ještě někde v mlze, nebo odešel? Ani ten nejmenší zvuk nedával na tuto otázku ani přibližnou odpověď. Zatímco Ginger stál a s napětím poslouchal, ozval se zvuk, který v něm

málem vyvolal paniku. Byl to hlas, hlas Marcelův. Zřejmě nebyl příliš daleko, určitě blíž skalní skrýši než zátoce. Následky jeho přítomnosti se daly lehce domyslet. Marcel byl na cestě nahoru ve snaze najít Gingera, mohl snadno padnout jejich nepříteli do rukou.

Muž v modrém svetru ho zřejmě slyšel přicházet, proto tak náhle zmizel. Ale kde byl teď? Buď jak buď, Marcel nesměl v žádném případě jít dál.

Znovu se mlhou ozvalo Marcelovo zavolání: „Haló, Gingere, kde jsi?“

Ginger bleskově přemýšlel o okamžitém postavení a situaci. Rus určitě pochopil, že se tu kolem skrýše něco děje. Jistě si domyslel, že otevřený vchod do pevnosti nebyla žádná náhoda. Muselo mu dojít, že v pevnosti někdo byl, nebo dokonce stále ještě je.

Ginger sevřel v ruce revolver a krůček po krůčku pomalu postupoval k otvoru ve skále. Jeho pohyby byly pomalé, ale nervy mu pracovaly na plné obrátky. Ještě poslední krok a stál před vchodem. Nesmírně opatrně se předklonil, aby mohl vidět za okraj skály. Téměř současně se znovu ozvalo Marcelovo zavolání, tentokrát už nebezpečně blízko. Kvůli mlze nemohl Ginger vědět, kde Marcel je.

Náhle zaznamenal určitý pohyb a to mu stačilo, rozeznal hranatou postavu muže s plnovousem, který byl přikrčen za skálou. Nebylo to daleko, vzdálenost nedělala ani deset metrů. Muž pomalu zvedal ruku s revolverem. Mířil do míst, odkud bylo naposledy slyšet Marcela. Byl zády ke vstupu do skalního úkrytu a to se Gingerovi hodilo.

Ted' už bylo Marcela docela dobře slyšet jak jde, na chvíli se zastavuje a pokračuje dál. Muž za skálou se nehýbal. Neměl to zapotřebí, stačilo mu, aby čekal.

Ginger namířil svůj revolver na vousáče a zavolal pronikavým hlasem: „Marceli, kryj se! Tady za skálou je chlap s revolverem!“

Než dozněla poslední slova, vyskočil muž ze svého úkrytu, vykřikl překvapením, bleskově se obrátil a vystřelil. Vystřelil v divokém pohybu. Marcel se včas kryl, muž ho nemohl vidět. Zřejmě vystřelil ve směru, odkud přišlo varování. Kulka pleskla do skály. Ginger vystřelil v okamžiku, kdy muž vyskočil a zmizel v mlze. Nevěděl, zda ho zasáhl. Nemohl odhadnout, co se pak dělo, ale podle rachotu padajícího kamení usuzoval, že se někdo pohybuje po skalním svahu.

Nehýbal se z místa. Opouštět v této chvíli úkryt by bylo pošetilé. Marcel byl včas varován. On sám nemohl dělat nic jiného, než čekat. V té mlze by se nemuseli včas poznat a mohli by se postřelit.

Znovu se ozval výstřel z pistole velkého kalibru, v zápětí následován lehkým prásknutím Marcelovy policejní pistole.

Ginger se přitiskl těsně ke skalní stěně a pomalu se plížil kupředu. Ve stejném okamžiku uslyšel mohutný rachot kamenné lavíny. V úleku zapomněl na opatrnost a hlasitě zavolal: „Marceli, jsi v pořádku?“

Ulevilo se mu, když uslyšel Marcelovu odpověď: „ano, jsem v pořádku. Mohl bys sem přijít?“

Ginger šel opatrně tím směrem a za chvíli uviděl Marcela stát na okraji skalního srázu. Skála pod nimi se ztrácela v mlze. Jak se ale dalo soudit z hluku vln, moře bylo přímo pod nimi. Marcel se podíval do hloubky.

„Kde je?“, zeptal se Ginger starostlivě. Marcel pokrčil rameny a ukázal dolů. „Voila, někde tam. Nic bližšího o něm nevím.“

„Myslíš, že jsi ho zasáhl?“

„To nevím. Ale trefit jsem ho určitě chtěl. Když po mně začal střílet, začal jsem pálit taky. Vyskočil a spadl dolů do hloubky. Jak jsem ti už řekl, co se stalo dál, to nevím. Jen jsem slyšel padat spoustu kamení.“

Ginger si Marcela starostlivě prohlížel. „Jsi úplně v pořádku? Nezasáhl tě?“

„Ale kdepak. Ten chlap nedovedl vůbec střílet, jinak by bylo dávno po mně. Ale byla to nepříjemná chvíle. Páni bozi, co my tu ještě asi zažijeme! Ale co bylo s tebou? Proč jsi se tak dlouho nevracel? Algy dokonce zuřil a my všichni jsme měli o tebe velkou starost.“

„Vy jste měli o mně starost,“ odpovídal Gingervážně. „Jestli měl někdo nějaké obavy, tak jsem to byl já. Navíc jsem přišel na něco, co s vámi určitě pořádně zatřese. Pojd' se mnou, něco ti ukážu.“

Šel s Marcelem k vybouranému vchodu do skály a ukázal na dělo. „Co říkáš tomuhle?“

Marcel vyvalil oči a chvíli, nejen že nemohl promluvit, ale zdálo se, že nemůže popadnout ani dech. Nakonec ze sebe těžce vypravil jen zvolání: „No nazdar!“

„Uvnitř je podobných nebezpečných hraček ještě mnohem víc. A nejen zbraně, ale zásoby munice a dokonce kulometry k ochraně celého ostrova,“ poznamenal Ginger.

„Když si představím, že toto všechno je na francouzském území,“ komentoval Marcel trochu dotčeně. „Jak si vůbec může někdo dovolit postavit

pevnost na francouzské půdě? Pořád je mi to naprosto nepochopitelné. Ale ukážeme jim, že si něco podobného nemohou jen tak dovolit!“ Marcel stupňoval svůj hlas až do rozzlobeného tónu.

„Jak vidíš, zatím jim to vůbec nevadilo, že jsou na cizím území. Mám dojem, že podobných zařízení je po celém světě rozházeno ještě mnohem víc. A všechny na cizím území. Bez vědomí vlastníků,“ řekl Ginger věčně.

Náhle se ozval v mlze hlas Bertieho. „Hej, vy tam! co tam vyvádíte?“

„Pojď se podívat. Polez k nám nahoru, bude ti to určitě stát za to!“ volal na něj Ginger.

Za malou chvíli se k nim Bertie vyšplhal. Podíval se na dělo, pak si nasadil monokl a prohlédl si je znovu. Jeho první komentář byl stejně krátký a překvapivý jako Marcelův. Zvolal jenom. „No tohle!“

Po chvíli ještě dodal. „Jak je to vůbec možné? Co si to dovolují! Mohli byste mi také objasnit, kdo na koho tady vlastně střílel?“

Ginger mu celou situaci krátce popsal.

„A kde je ten lotr teď? To se vám nepodařilo vypátrat?“

„Marcel říká, že spadl tamhle dolů.“

„To mu patří,“ prohlásil krvežíznivě jindy decentní a noblesní Bertie. „Byl mrtev?“

„To skutečně nevím,“ odpovídal Marcel. „Ale řeknu ti, že mě ani nenapadne, abych kvůli tomu slézal po těch srázných kamenech. Riskovat zlomený vaz jen, abych se přesvědčil, jestli žije.“

„To naprosto chápu,“ souhlasil Bertie. „to by bylo skutečně příliš riskantní.“

„Pojďme se raději vrátit,“ naléhal Ginger. „Je na čase, abychom informovali Algyho. Myslím si, že i ostatní bude zajímat, co se tady nahoře objevilo.“

„Algymu se už ani trochu nelíbilo, že jsi byl tak dlouho pryč,“ informoval Bertie.

„A jak to vypadá dole?“

„S tím ledovcem jsi měl pravdu. Když jsi odešel, zahlédli jsme ho taky. Byl to skutečně pořádný kus. Najednou se objevil přímo před námi.“

„A jak to vypadá s letadlem? Když si jen vzpomenu co nám to dalo námahy dostat je z jeho skalního lůžka. Je ještě k potřebě?“

„Podle Algyho je naprosto v pořádku. Algy se dopravil na břeh v nafukovacím člunu a chtěl vědět, kam jsi šel. To už bylo ve chvíli, kdy se za tebou vydal Marcel. Když jsme pak zaslechli střelbu, poslal mne Algy za vámi oběma, abych se po vás podíval.“

„Ten se bude divit,“ poznamenal Ginger.

A všichni tři začali opatrně sestupovat ze skalnatého pahorku dolů.

MARCEL SE UJÍMÁ VEDENÍ

Dole v zátoce už na ně Algy netrpělivě čekal. Letadlo bylo zakotveno nedaleko břehu.

„Proboha, co se to tam nahoře dělo?“ zeptal se Algy dost ostře. „Všichni jsme byli jako na trní, co se postupně s vámi třemi stalo!“

„Jen se prosím tě nerozčiluj zbytečně,“ odpovídal věcně Ginger. „Nahoře se stala celá řada událostí, ani bys to nemohl uhodnout!“

Pak vylíčil, co ve skalách objevil a co se stalo potom, od objevení muže ve svetr, až po střelbu a příchod Bertieho.

Algy nebyl kupodivu ani příliš překvapen. Když to bylo Gingerovi divné, snažil se to vysvětlit.

„Proč bych se tomu všemu měl nakonec divit? Všichni jsme přece mohli něco takového očekávat. Proto nás sem poslali. Biggles nám uložil, abychom během jeho nepřítomnosti pátrali po ostrovech. Kdybychom to měli možnost dělat, dá se předpokládat, že bychom možná tu skalní pevnost objevili taky. Kvůli všelijakým okolnostem jsme se k tomu nedostali. Místo pátrání jsme střídali jedno dobrodružství za druhým. Teď konečně máme pořádný důkaz, že jsme tu také něco důležitého udělali.“

„O.K.,“ souhlasil Ginger, trochu zklamán tím, jak suše reagoval Algy na všechny novinky. „A co chceš udělat s těmi kanóny?“

Po chvílce přemýšlení řekl Algy stručně a jednoznačně: „Nic. Naši experti, či lépe řečeno

francouzští specialisté je budou možná chtít prozkoumat na místě. Nejdůležitější je, že víme, že tu pevnost je.“

Po chvílce ještě dodal.

„Já sebou nic nepotáhnu. Už jsme také příliš dlouho pryč. Pojd'me raději odtud vypadnout, než nastanou ještě nějaké další problémy.“

„Nebýt těch posledních událostí, které jsme přece nemohli ovlivnit, byli bychom pryč už dávno,“ poznamenal Ginger.

„Máš pravdu,“ ujal se zase slova Algy. „V každém případě se musíme pokusit odletět už zítra. Já bych nejraději odstartoval už dnes i když je dost pozdě.“

„To bys riskoval start v mlze a v zaminované zátoce?“ zeptal se Bertie.

„Samozřejmě,“ přitakal Algy. „Největší překážkou je pro nás ten zatracený ledovec. Ten nám udělal čáru přes rozpočet. Už tenhle ostrov nemohu ani vidět, ale náraz do ledovce riskovat nemůžeme.“

„Tys měl pravdu,“ obrátil se ke Gingerovi. „Ještě štěstí, žeš ho objevil včas. Obávám se, že jich tu je v okolí víc, ale to poznáme, až se rozpustí mlha. Zřejmě je skutečně přivál ten silný vítr.“

„Ale co Biggles?“ zeptal se Ginger. „Ten pravděpodobně zítra přiletí. Když se vyjasní, tak sice ledovec uvidí, ale o minách nic neví.“

„To je pravda,“ reagoval starostlivě Algy. „Také si s tím dělám starosti. Doufám, že budu moci odstartovat dřív, než se tu on objeví. Ale toho ledovce se bojím. Z těch min strach nemám, i když jejich tam ještě víc.“

„Ty myslíš, že se minám dokážeš jen tak lehce vyhnout?“ ozval se Marcel.

„Myslím, že to dokážu. Pamatuji se přesně, ve kterém směru jsem přistával a tak mohu odstartovat přesně stejným směrem. Dvě miny nemohou být na stejném místě. A i kdyby tam někde byla druhá mina blízko první, tak by byla vybuchla při té explozi. Úplně jistý si samozřejmě nejsem, v těchto věcech se moc nevyznám.“

„Tak co tedy podnikneme?“ ptal se Ginger.

„Nejrozumnější by bylo jít hned na palubu letadla a trochu se najíst, dokud je ještě vidět. Za chvíli bude tma jako v ranci a já nechci zapínat světla,“ vysvětloval Algy.

„To také znamená držet v noci stráž a střídát se,“ připojil Bertie.

„S tím počítám,“ potvrdil Algy. „Může se také stát, že se v noci objeví ještě víc ledových ker. Abych řekl pravdu, pořád si kladu otázku, co nás tu ještě překvapí. Už mi to leze na nervy. Pojďme, jdeme na palubu.“

Když se asi za hodinu setmělo, začalo se měnit počasí. Vítr se utišil a moře se uklidnilo. Rtuť v teploměru klesla těsně k bodu mrazu. Mlha zmizela, jako kdyby někdo mávnul kouzelným proutkem a obloha byla plná hvězd.

„To už vypadá trochu lépe,“ pochvaloval si Ginger, který měl hlídku v přední části letadla.

Těsně předtím, než měl být vystřídán, objevil v dálce světlo. Nejdříve si myslel, že je to hvězda někde blízko na horizontu, ale pak si všiml, že to jsou světelné signály. Musela to být nějaká loď. Ihned to ohlásil Algymu a ten se šel okamžitě podívat, co by to mohlo být.

„Že by to byl Biggles?“ dohadoval se Ginger. „Jestli přiletěl noční linkou, mohl by tu už být.“

„S tím nepočítej. Ten by letěl rovnou sem“.

„Ale ne, když by zahlédl ledovce.“

„Určitě by nejdříve přeletěl nízko nad ostrovem, aby se podíval, zda nás někde uvidí. Teď když je jasno, tak by letěl určité velmi nízko, aby signalizoval svoji přítomnost.“

„Takže ty myslíš stále, že je to loď, která vysílá signály na ostrov?“ zjišťoval Ginger.

„Jsem o tom přesvědčen,“ vysvětloval Algy. „Buď je to ponorka nebo to může být velrybářská loď, nebo jakákoli jiná loď, která zásobuje ponorku pohonnými hmotami. Nikdo jiný nemá důvod se domnívat, že by na ostrově někdo byl.“

„Dokázal bys rozluštit tu jejich signalizaci?“ ptal se Ginger.

„Nejde to,“ řekl Algy po chvíli. „Buď je to zakódované, nebo je to v ruštině. Pro nás je to jedno a totéž. Ten muž ještě stihnul vyslat zprávu ponorce a tak se ti banditi vrátili. Jestli je to tak, tak to pro nás nevypadá moc dobře. Ještě štěstí, že jsme nic nerozsvítili, jinak by hned věděli, že tu jsme. Nic příjemného při vědomí, že mají k dispozici děla.“

„Já si myslím, že i když je to ta ponorka, tak že kapitán vůbec neví na čem je,“ řekl Ginger zamyšleně.

„Za prvé neví, že vysílačka nefunguje,“ meditoval Ginger dále, „a určitě je mu divné, že mu nikdo neodpovídá. A teď, když nedostane odpověď na svoje signály, nebude chápat už vůbec nic.“

„To je docela možné,“ souhlasil Algy. „Ale nemuselo by mu trvat dlouho přesvědčit se o pravém stavu věcí.“

Takhle přece musí pochopit, že hlídač není na svém místě.“

„Takže se určitě půjde přesvědčit, co se vlastně děje,“ konstatoval Ginger.

„Určitě by se tu objevil už dříve,“ tvrdil Algy, „kdyby k tomu měl příležitost. Pravděpodobně se na cestě sem také setkal s ledem. Pro ponorku jsou plovoucí kry stejně nebezpečné jako pro nás. Možná ještě nebezpečnější, protože ponorka musí být stále ve vodě. Nevěřím, že se budou víc přibližovat dokud nebude pořádně vidět na cestu. Dříve než se rozední, určitě dál nepojedou.“

„Co budeme dělat my?“ vyzvídal Ginger.

„Vlastně nevím,“ odpověděl unaveně Algy. „Co můžeme vlastně dělat? I kdyby byly okolnosti příznivé pro start, je už pozdě. A i Biggles se tu může objevit každou chvíli. Nemyslím sice, že by odstartoval před rozedněním, ale vyloučit se to nedá. Nikdy se nedá odhadnout, co on udělá. Teď si představ, že bychom odletěli a cestou do Kapského města se s ním minuli.“

„Ten by to tu chytil,“ potvrzoval Ginger. „Na vodě plovoucí kry, pod vodou miny, v blízkosti ponorka a my nikde.“

„To je naprosto přesné, kamaráde,“ souhlasil Algy. „Prostě nemůžeme riskovat, že by něco podnikl, co by ho mohlo stát život. Teď už nemůžeme dělat nic. Musíme zůstat až do rozednění.“

Světlo v dálce zmizelo.

„Už toho nechali. Zjistili asi, že to nemá význam,“ poznamenal Ginger.

„Asi to tak bude,“ souhlasil Algy.

Bertie se postavil za ně a pozoroval moře. „Co budeme dělat?“

„Prostě čekat, až se rozední“ řekl Algy. „Každý, kdo bude mít hlídku, musí mít oči na stopkách. Nejde jen o plovoucí kry, ale i o ponorku.“

„Nemáme to lehké,“ vzdychl Bertie.

„To nejhorší možná teprve přijde,“ odpověděl Algy zádumčivě.

„Jak u toho není Biggles, vždycky to vypadá mnohem horší,“ mínil Ginger.

„No a co? Snad tu nebudeme stát a naříkat,“ řekl stroze Algy. „Kdo nemá hlídku může jít spát, pokud se mu chce.“

Rozešli se. Na stráži zůstal Marcel.

Mnoho toho nenaspali. Algy, který měl vedení, musel stále přemýšlet o spoustě věcí najednou. Byla nepříjemná zima, snad proto, že v blízkosti bylo tolik ledovců. Ginger, který přemýšlel ve tmě o všem možném, měl pocit, že noc nikdy neskončí.

Kdyby znovu spadla mlha, nemohli by odstartovat, když zůstane jasno, ponorka je uvidí a může po nich zahájit palbu. Ať se na to díval z kterékoli strany, vábně to pro ně nevypadalo.

Po rozednění zůstalo jasné počasí. V zátoce plavalo několik malých ledovců. Žádné plavidlo nebylo v dohledu. Jestli to byla večer ponorka, zmizela s největší pravděpodobností pod vodou. V ponorce byli těsně nad vodou a tak daleko do moře se nedalo dohlédnout. Všichni doufali, že nebudou hned tak spatřeni.

Jít na pevninu a vyhlížet loď odněkud z vyvýšeného stanoviště na skalách nemělo žádný smysl. Ani na to

nebyl čas. Ještě než se vyhouplo slunce, rozdělil Algy úkoly a každý byl plně zaměstnán.

Chtěli odstartovat dřív, než se objeví ponorka. Algy byl rozhodnut startovat přesně stejným směrem kudy přistával a tak se vyhnout minám. V situaci v jaké byli, musel toto riziko podstoupit. Moře bylo klidné a tak se dalo předpokládat, že místo k přistání najdou poměrně snadno. Nebo že budou muset zůstat na otevřeném moři do té doby, než se objeví Biggles.

Všichni byli přesvědčeni, že odstartuje hned jak se rozední a tak se dalo celkem dobře odhadnout, kdy by se mohl Biggles objevit u ostrova. Kdyby se do té doby neobjevil, počkali by ještě hodinu a pak by hydroplán i s celou posádkou odletěl do Kapského města. Během letu by se s ním pokusili navázat kontakt vysílačkou, pokud by ho nezahlédli. Tento postup se jim zdál jako nejlepší řešení.

Algy a Ginger seděli v kokpitu letadla a prohovořovali ještě jejich plány. Na levé straně zátoky se pomaloučku objevoval ledovec, vysoký deset až patnáct metrů. Nedalo se odhadnout, jak je velký, část byla skryta za zákrutou zátoky. K dovršení smůly proplouval ledovec právě místem, kudy chtěli odstartovat.

Algy se zaklonil v sedadle. „Já to vzdávám,“ řekl sklesle. „Nemá to cenu.“

Ginger si pomyslel, že se jim stále jen lepší smůla na paty. „Nemůžeme dělat nic jiného, než čekat, až ten led odplave,“ poznamenal celkem zbytečně. S takovou horou ledu před nimi se skutečně nedalo nic dělat. Ale i v takové situaci našel zrníčko něčeho dobrého. „Naštěstí nás ponorka mezi těmi krami nemůže vidět,“ prohlásil.

„To je ale skutečně slabá útěcha,“ přerušil ho Algy nervózně. „Ty si tedy myslíš, že nám jedno nebezpečí ubylo!“

„Dokud je tu tolik ledu, nemůže žádná loď do zátoky ani strčit nos,“ namítal Ginger neodbytně.

„Ale my zase nemůžeme pryč. A mezitím nic než čekat a čekat až ledovec odpluje laskavě o kousek dál. A ten si dává na čas. Uteče další hodina a my tu budeme sedět dál,“ povzdychl si Algy.

Bertie se připojil ke dvojici a suše prohlásil: „Tak tomuhle se říká naschvál,“ kývl s pohledem na ledovec. „To je k nevíře!“

„Já už nevěřím ničemu,“ připojil se Algy zoufalým hlasem. „Ten, kdo tohle místo pojmenoval Zátoka osvobození, byl asi cvok. Mělo by se to spíše jmenovat Zátoka zoufalství!“

„Ale co, klidně počkáme, až bude cesta volná“, mínil Bertie.

„Nic jiného nám nezbyvá, ledaže bychom to narvali plnou rychlostí do ledovce,“ řekl Algy hlasem plným sarkasmu.

„Hlavu vzhůru,“ těšil ho Bertie chlácholivě. „To by nám přece nepomohlo. Já bych zatím postavil na čaj, když už tu musíme čekat!“

„Pro mně za mně, klidně můžeš,“ odpovídal Algy bez zájmu. Bertie odešel dozadu a přitom si pohvizdoval.

Algy s Gingerem bezmocně přihlíželi, jak se ledovec šine hlemýžďím tempem podle vjezdu do zátoky. Ginger se dokonce domníval, že se chvílemi ani nehýbe, ale neodvažoval se to Algymu říci. Pomyslel si, že by bylo i možné, že se ta hora ledu někde zaklínila. Věděl, část, která vyčnívá nad vodu, je jenom desetina celého

ledovce. Odhadoval, že ledovec je vysoký asi deset metrů. To by znamenalo, že pod vodou je schováno ještě dobrých sto metrů. A jestli tam není dostatečná hloubka, může ledovec snadno uváznout.

Na to Ginger nechtěl ani pomyslet. Při pohledu na skály bylo vidět, že ledovec přece jen pomaloučku pluje. Ale tak pomalu, že to skoro nebylo znatelné.

„Vypadá to, že si tu ještě nějaký čas pobudeme,“ otočil se k Algymu.

„To už jsem si taky spočítal.“

„Tak na mně přitom nemusíš tak štěkat!“

„Promiň, Gingere, ale už mi to všechno leze pořádně na nervy.“

„To je také proto, že tu tak nečinně sedíme. Co bys řekl tomu, kdybych vzal nafukovací člun a odjel na pevninu se podívat, jestli bude odněkud vidět ponorku?“

„To samozřejmě můžeš udělat. Jen nezůstávej příliš dlouho pryč!“

Ginger procházel kabinou. „Jedu na břeh, podívat se, jak dlouho nám ten ledovec bude ještě překážet. Má z vás někdo zájem o výlet?“

„Já jdu s tebou,“ přihlásil se Bertie.

Vysadili nafukovací člun na vodu a pádlovali ke břehu. Bertie zůstal u člunu, zatímco Ginger spěchal do kopce. Po cestě se neustále rozhlížel, aby poznal, zda už je dost vysoko. Když se vyšplhal na vrcholek kopce, zastavil se a zadíval se přes ledovec. Moře bylo klidné a žádný jiný led nebyl v dohledu.

Bylo to k vzteku, že právě jen jediný ledovec takových rozměrů zatarasil výjezd ze zátoky. Nikde nebylo vidět žádné plavidlo. Už se chtěl vrátit, když zaznamenal na moři nějaký pohyb. Rychle se obrátil a

stačil ještě zhlédnout zád' ponorky, jak mizí za skalami na pravé straně zátoky. Hnal se dolů ke člunu.

Bertie ho uviděl a hned pochopil, že se něco stalo. Rychle dopádlovali zpět k letadlu.

„Ponorka je tamhle,“ sděloval rozčileně Ginger a ukazoval na pravou stranu zátoky. „Je blízko pobřeží. Možná, že jich pár vystoupí na pevninu, aby se podívali co se tu stalo.“

„V kterých místech přesně je?“

Ginger to Algymu ukázal co nejpřesněji.

„Dá se předpokládat, že půjdou k baráku a že hledají vhodné místo k přistání.“

„Moře je tak klidné, že mohou zakotvit kdekoli,“ prohlašoval Marcel.

„Teď, když nemohou dovnitř do zátoky, budou se snažit přistát co nejbližší k baráku, aby se podívali, co se stalo s jejich mužem,“ dohadoval se Bertie.

Ginger se podíval na ledovec, který jim uzavřel cestu. Konečně zmizel za skalami... tedy v každém případě ta část, která byla nad vodou. Otvor byl široký jen několik metrů a pro průjezd letadla ještě nestačil. Při rychlosti, kterou se ledovec pohyboval, by to trvalo ještě nejméně půl hodiny, než se budou moci pokusit odletět. Ale ani s tím se nedalo počítat na sto procent. Proudý v moři, příliv, nebo náhlý vítr mohly snadno změnit směr pohybu ledovce.

Konečně řekl Marcel: „Jestli někdo z ponorky půjde až k baráku a nikoho tam nenajde, tak se dovtípí, že se tu něco stalo.“

„A až uvidí zničenou anténu vysílačky, půjdou hledat toho, kdo to udělal,“ ozval se Ginger.

Marcel pokrčil rameny. „Myslím, že už je na čase, abychom také něco podnikli!“, konstatoval.

„To jo,“ přímo vyštěkl Algy. „Pokusit se o start a rozbít se na cucky.“ Podíval se na hodinky. „Za hodinu by tu Biggles mohl být. Pak už to bude vypadat trochu jinak!“

Ginger se uhodil do čela. „Jsme hlupáci,“ zvolal. „Vždyť my máme dost možností něco podniknout!“

Všichni se na Gingera podívali.

„A co prosím tě?“ ptal se Algy sarkasticky, „to jsem zvědáv!“

„Ta děla,“ pokračoval Ginger. „V té pevnosti nahoře jich stojí dost na odražení celé invaze. Jsou tam přece raketomety, děla a také kulomety. A myslím, že právě ty těžké kulomety byly určeny k obraně pevnosti – tedy v tom případě, že by vypukla válka a někdo chtěl ostrov obsadit. Válku nám už vyhlásili. Stříleli po nás. A my je teď můžeme porazit jejich vlastními zbraněmi.“

Ostatní se na něj podívali překvapeně.

Bertie přerušil ticho první. „Není to špatná myšlenka. Kdo jinému jámu kopá...“

„Ale tohle by mohlo vyvolat totální válku,“ ozval se kriticky Algy. „Chlapi, zamyslete se nad tím!“

„My se můžeme buď dobře bránit, nebo tu sedět a čekat, až nás ti lotři rozstřílí na cucky. Jinou možnost nemáme,“ oponoval Ginger.

„Já s tím naprosto souhlasím,“ řekl Bertie a zabýval se jako obvykle čištěním svého monoklu.

Ginger rozváděl nápad dál. „Můžeme je udržet na uctivou vzdálenost a zabránit jim v přistání,“ prohlášoval. „Dokonce je můžeme donutit, aby se ponořili, aniž by proti tomu mohli něco dělat. Přece se nedá očekávat, že

by stříleli sami na pevnost a zničili tak svůj opěrný bod. Tomu vůbec nevěřím.“

„Mně se ta myšlenka vůbec nelíbí,“ odpovídal Algy chladně. „Nechci se stát slavný jako někdo, kdo začal třetí světovou válku.“

„Jestliže tu ještě zůstaneme, budou moci tvoje jméno vyryt už jen na náhrobní kámen,“ prohlásil Ginger rozhodným hlasem.

Bertie se podíval na Algyho s vážným výrazem ve tváři. „Kamaráde, Ginger má pravdu. Jestli ti lotři přistanou, tak je s námi konec. S Bigglesem pravděpodobně taky. A kdybychom to přežili, tak nás do konce života odklidí na Sibiř. Dělej si co chceš, ale tohle je můj názor.“

Marcel se mezi ně vmísil. „Tak to ne,“ zahřměl důrazně. „Teď rozhodnu já! Tohle je Francie a mojí povinností je zabránit invazi na francouzské území. Ať si komunisté dělají co chtějí, ale zde jen přes moji rnrtnolu!“

„Já vztyčím naši vlajku. A jestli na ni začnou střílet, začnou válku oni a ne my. Budete bojovat se mnou, nebo zůstanu sám?“

Z příruční tašky vytáhl malou francouzskou vlajku a zvedl ji nad hlavu. „Vlajka je vztyčena,“ řekl a zasalutoval. „Vive la France!“

„Souhlasím,“ zvolal Bertie. „Marcel má naprostou pravdu,“ řekl Algymu. „Ostrov patří Francii, my jsme tu cizinci a nemůžeme do toho mluvit!“

„Dobře, já se podrobuji,“ souhlasil Algy. „Není vyhnutí. Buď si nás vezmou na mušku zde, protože se snažíme zabránit válce, nebo doma, protože naší vinou válka začne. My už se ranám nevyhneme.“

„Jestli jsme rozhodnuti, měli bychom do toho jít hned,“ navrhoval Ginger. „Jinak bychom už mohli přijít pozdě.“

„Správně,“ souhlasil Marcel. „Jdeme okamžitě.“ Vydali se nahoru co nejrychleji. Ještě než došli k pevnosti, uviděli ponorku, jak opatrně hledá cestu ve směru ke skalnatému pobřeží. Po palubě pobíhalo sem a tam několik mužů. Ginger dovedl skupinu ke vchodu do skály a pospíchal ke kulometu. Bez velké námahy odstranil kameny, které zakrývaly střelnu. Měl tak perfektní výhled na cíl.

Marcel se posadil za kulomet Mauser. „Tuhle potvoru znám ještě z války,“ poznamenal. Otevřel krabici s municí a založil pás do kulometu.

„A teď se dívejte,“ zvolal nadšeně.

Neřekl, co chce udělat. Nikdo se ho na to neptal. Však to sami uvidí. Dříve než si stačil kdokoli z nich uvědomit, nevyjímaje samotného Marcela, začaly létat kulky na všechny strany. Zřejmě Marcel nedržel zbraň dost pevně a rozptýl střel byl veliký. Většina jich pleskala do vody před ponorkou. Muži na palubě reagovali okamžitě a zmizeli ve velitelské věži.

„To nebylo zrovna nejlepší,“ bručel sám Marcel. Znovu a lépe zamířil kulomet, aby pokračoval ve střelbě.

„Uklidni se trochu,“ napomínal ho Algy starostlivě.

Marcel vystřelil další salvu, tentokrát s větším úspěchem. Bylo slyšet, jak se kulky odrážejí od kovu.

„Bien,“ pochvaloval si sám Marcel a střílel dál. Tentokrát držel prst na spoušti pořádně dlouho. Až ho Algy varoval, že mu střelivo ubývá příliš rychle.

„Ale co,“ odpověděl Marcel. „Patron je tu víc než dost a není to z našeho,“ dodal rozhodně a střílel dál.

Vzduch byl plný zápachu po střelném prachu a spáleném oleji. Z chladiče kulometu se kouřilo.

Ginger položil ruku na kryt kulometu a okamžitě ji stáhl. „Je to úplně rozžhavené,“ poznamenal. „V chladiči není voda. Takhle to zavaříš!“

„Naše to není, tak co,“ bylo všechno co na to Marcel odpověděl. Ponorka střelbu neopětovala, ale obrátila se a plnou rychlostí ujížděla pryč.

„Vidíte,“ řekl Ginger vítězně. „Nestřílejí na vlastní pevnost.“ Podíval se na rakety. „Škoda, že nevím, jak se s tím zachází,“ řekl zklamaně.

„Jen si s tím prosím tě, nehraj,“ napomínal ho stroze Algy.

Dívali se za ponorkou, která ujížděla plným tempem na moře.

„Už toho střelení nech,“ obrátil se Algy k Marcelovi. „To už stačí. Od přistání upustili a mají teď o čem přemýšlet.“

„Aby ne,“ mínil Bertie. „Strašně rád bych věděl, co se teď v té konzervě odehrává. Teď mají starosti oni. Odvedl jsi dobrou práci, Marceli!“

„Nemyslím, že by nám ještě mohli nějak ublížit, ale nesmíme jásat předčasně,“ vysvětloval opatrně Algy. „Bude lepší, když jim teď dáme pokoj.“ Podíval se na ledovec, který zavinil to, že nemohli odletět. „Už to nebude trvat dlouho a budeme odtud pryč. Pojd'te, jdeme zpět do zátoky a odstartujeme. Dřív, než nás potká nějaké další překvapení.“

Po cestě dolů měl Ginger dojem, že už je snad konec všech jejich problémů. Teď už je nic nezdrží.

Náhle se zastavil a zavolal: „Stůjte a poslouvejte!“

Ostatní se zastavili kolem něj. Tichem se rozlehl hluk letadla. Ginger ukázal vzhůru. „Tamhle ho máte. Je to Sunderland s Bigglesem.“

„Ano, je to on a letí sem,“ zvolal Bertie. „Ale co ty miny?“

Jako jeden muž se hnali dolů k zátocce jako o závod.

S PLNOU VEROU

Nevěděli, zda je a ponorku Biggles viděl, ale poznali, že zahlédl ledovec a jejich letadlo. Biggles zamířil do otevřeného prostoru mezi skálou a ledovcem, který teď tvořil skoro polovinu zátoky.

Ginger byl přesvědčen, že už stejně nemohou dělat nic. Už bylo příliš pozdě Bigglese nějak varovat. Kdyby mávali, myslel by si jako Algy, že ho vítají. Také by ho nemohlo napadnout, jak nebezpečné je přistávat v zátoce.

Naštěstí zabral ledovec velkou část zátoky, kde miny pravděpodobně ležely. Biggles byl tak přinucen použít k přistání stejný pruh, který se jim zdál nejbezpečnější. Přesně ten, který oni sami chtěli použít. Uvidíme, jak to dopadne, pomyslel si Ginger. Nejdříve se obával, že ponorka začne po Bigglesovi střílet, ale to se naštěstí nestalo. Možná, že byli na ponorce tak vyplašení, že ani Bigglesův Sunderland s vypnutým motorem nezaslechl. Motory ponorky a hluk vody možná přehlušily slabý zvuk letadla. Ale to byly jen dohady. Nejdůležitější bylo, že se neozval žádný výstřel.

Letadlo klesalo s vypnutými motory na volný pruh zátoky. Ginger zadržel dech. Ještě deset vteřin a napětí z nich spadne.

Ostatní stáli vedle něj bez hnutí, stejně napnuti jako on sám.

Kýl Sunderlandu se dotkl hladiny a v zápětí se zařízl bílou čarou do vody. Trup se houpal na vlnách, nestalo se nic. Letadlo zmírnilo rychlost, klouzalo ještě kus po

vodě, až se konečně zastavilo nedaleko břehu. A pak už se objevila Bigglesova hlava.

„Uf,“ vzdychnul si Algy. „Povedlo se mu to. Jdeme hned za ním.“ Rychle pospíchal k nafukovacímu člunu.

Biggles zakotvil letadlo. Mezitím připlul člun ze strany k hydroplánu. Biggles stál v otevřených dveřích kabiny a přivítal se s nimi trochu zdrženlivě.

„Proboha, co jste tu všechno vyváděli?“ zeptal se. „Už jsem si myslel, že vás nenajdu. Ještě štěstí, že mě napadlo letět nejdříve sem, abych měl jistotu.“

„Dal jsi nám za úkol dělat průzkum ostrovů,“ odpovídal Algy.

„Ale to neznamená, že si z toho uděláte výlet!“

„Na tvém místě bych chvílku počkal, než začneš hovořit o výletu,“ odpovídal Algy. „Měli jsme tady pěkně horkou půdu pod nohama. Abys měl lepší představu, snad by tě zajímalo, že jsi právě přistál v minovém poli!“

„Nedělej hloupé vtipy, Algy!“ vpadl mu Biggles do řeči.

„Inu ta mina, kterou jsem já přivedl k výbuchu byla všechno jiné, jen ne hloupý vtip. Pořádně to se mnou zacloumalo.“

„A kdo sem ty miny položil?“

„Ti banditi z ponorky. Ponorka je tu pořád nablízku, takže ohňostroj může začít každým okamžikem znovu. Tak je to!“ pokyvoval hlavou Algy.

„A zhruba před deseti minutami se pokoušeli vylodit sem na ostrov. Jenom kulometem jsme jim tu myšlenku vyhnali z hlavy,“ doplňoval Bertie.

Biggles se překvapeně rozhlédl kolem. „Ale kde jste přišli ke kulometu?“

„Použili jsme ten, co tu byl na ostrově. Tady je to jako Gibraltar v kapesním vydání. Žádné místo na nedělní výlet. Měli bychom odtud co nejdříve zmizet, než dojde k dalším nepříjemnostem,“ vysvětloval dál Algy.

„Počkejte, ne tak rychle. Musím se dozvědět trochu víc. Chceš tím říci, že je na ostrově skladiště zbraní?“

Algy ukázal na skálu ve tvaru psí hlavy. „Ta skála je dutá. Je to skladiště plné všelijaké výzbroje.“

„Tak to jsem skutečně nečekal,“ reagoval Biggles.

„Můžeš mi věřit,“ pokračoval Algy. „Všechno ti vysvětlím na zpáteční cestě. To tě nenapadlo, že se tu někde potuluje ponorka?“

„Já žádnou ponorku neviděl.“

„Tak se určitě ponořila. Ale věř tomu, že není daleko.“

Biggles zůstal na chvíli stát. „Ale když odjedeme, tak možná přistanou a všechno odvezou!“

„O.K., jdi se na to podívat sám, ale věř mi, že stačí málo, aby tu došlo k pořádné mele.“ A Algy dále stručně vyličil Bigglesovi, co se všechno přihodilo v uplynulých dvou dnech.

Biggles jen valil překvapením oči. „Pane jo, to jste skutečně neměli lehké,“ musel přiznat. „Odletíme co nejdříve, ale předtím bych se chtěl podívat na ten arsenál. Nebude to trvat dlouho.“

„Ginger ti ukáže cestu,“ navrhoval Algy. „My tu počkáme a připravíme letadlo ke startu. Pořád mám pocit, že budeme muset hezky rychle zmizet.“

„Dobře, tak jdeme.“

Zatímco ostatní zůstali u letadel, odjel Ginger s Bigglesem nafukovacím člunem na břeh a pak spěšně

vystupovali k pevnosti. Po cestě Ginger vyprávěl, jak objevil pevnost.

Když vystoupili nahoru, nejdříve se rozhlíželi po moři, ale ponorku nebylo nikde vidět.

„Ta určitě odplula,“ mínil Biggles.

„Já spíše myslím, že se ponořila,“ odpovídal Ginger. „Pojď se podívat dovnitř.“

Biggles jen tiše hvízdal údivem, když uviděl všechny shromážděné zbraně. Udělal si do zápisníku několik poznámek a několik náčrtů. „Když už jsme tady, poznamenám si několik údajů,“ řekl. „To by stačilo.“ Zavřel notes a strčil ho do náprsní kapsy. „A jdeme odtud.“

Když vyšli ven, uviděli ponorku asi osm set metrů od skal, jak se pomalu vynořuje a pluje ve směru k zátoce.

„Tamhle je máš!“ vykřikl Ginger. „Jsou ozbrojení po zuby. Jestli nás objeví, tak se nám za ty kulometné salvy pořádně odmění.“

„Rychle k letadlům,“ sykl Biggles.

Hnali se z kopce dolů.

Z obou letadel je zřejmě zahlédli a pochopili co se děje, protože když Biggles a Ginger dorazili ke břehu, motory obou letadel už běžely. Biggles se chopil vesel, všechno probíhalo beze slova. Hrozilo jim bezprostřední nebezpečí a všichni si toho byli vědomi. Nebylo zapotřebí o tom mluvit.

Když dopluli k bližšímu letadlu, objevila se za skalami příd' ponorky. Lod' byla od nich ještě dobrý kilometr. O moc blíž ji mít nemusíme, pomyslel si Ginger. Pro jejich palubní dělo to byla jen malá

vzdálenost. Muži na palubě vyvíjeli horečnou činnost a bylo jen otázkou vteřin, kdy začnou střílet.

Prásk! Z děla ponorky vyšlehl oheň a střela vybuchla na skále za nimi.

„Rychle z člunu do letadla,“ křičel Biggles. Jakmile dopluli k letadlu, skočil Ginger do kabiny. Marcel stál u dvířek a pomáhal mu. Slyšeli, jak Biggles volá na Algyho ve druhém letadle. „Odstartuj! Nečekej!“ Jedním skokem byl Biggles v letadle a hnal se dopředu. Marcel zavřel dvířka a Ginger pospíchal za Bigglesem.

Postranním okénkem viděli Algyho letadlo, jak se rozjíždí směrem k otevřenému moři. Ponorka byla teď vidět dobře, kolem palubních děl bylo rušno. Ginger se obával, zda se Algymu podaří odstartovat.

Co se stalo v příštích minutách říci nemohl, protože měl výhled zakrytý vodní tříští od rozjíždějícího se stroje. Ponorka se otáčela, zřejmě aby mohla lépe zamířit na Algyho letadlo. Bylo vidět linku světelných střel těsně vedle směrovky letadla. Biggles zvedl svoje letadlo z vody. Začal rachotit kulomet. Sunderland byl zasažen několika kulkami. Ginger zahlédl, jak se hlaveň děla, které střílelo na Algyho, otáčí směrem k jejich letadlu a pomyslel si: tak a teď to přijde!

Přišlo to, ale ne to, co očekával.

Jak pozoroval ponorku, uviděl náhle obrovský sloup ohně a mohutný gejzír vody. Zadržel výkřik a chytil se pevně stěny kokpitu v očekávání tlakové vlny. S letadlem to zacloumalo jako s cárem papíru. Hlavou mu prolétla myšlenka: Bertie měl pravdu. Pohybem vln se miny přemístily a ponorka se stala obětí vlastní zbraně. Když ucítil, že se Bigglesovi podařilo letadlo vyrovnat, zadíval se ven.

Příd' ponorky čněla kolmo vzhůru a loď se rychle potápěla. Mohutná vlna vyšpláchla až na pobřeží, za ní se na tmavé vodě rozprostřela velká olejová skvrna.

Obě letadla odstartovala bezpečně, Algy letěl v závěsu za Bigglesem. Dvakrát zakroužili nízko nad místem, kde se ponorka potopila a dívali se, zda někdo katastrofu nepřežil. Ponorka se pravděpodobně rozlomila na dva kusy. Nikoho neviděli. Jediné, co po ponorce zůstalo, byly olejové skvrny.

Biggles zatočil na otevřené moře.

„Přistaneš?“ ptal se Ginger.

„Ne,“ zavrtěl Biggles odmítavě hlavou. „Tohle je pro nás zřejmě to nejlepší řešení.“

„Jak to myslíš?“

„Bude to chvílku trvat, než ti, co ponorku vyslali, pochopí, že se jim loď nevrátí. Naši lidé budou mít dost času to skladiště zbraní podrobně prozkoumat. A určitě to skladiště není jediné. Dá se ale předpokládat, že až nepřítel pochopí, že jsme jeho hru prohlédli, stáhne se zpět. V každém případě letíme domů.“

Biggles nasadil kurs směrem na Kapské město.

Reakce vyšších míst byla zhruba taková, jak Biggles předpokládal. Potom, co předal zprávu se už na tomto případě nijak aktivně nepodílel. Jen se zúčastňoval různých porad Bezpečnostní služby. Pak už o případu nic neslyšel a teprve po delší době jim komodor sdělil v důvěrném rozhovoru výsledky šetření.

Na Prasečí ostrov odjela společně Anglicko-francouzská komise válečného námořnictva. Marcel byl přizván jako průvodce. Ostrov našli ve stejném stavu, v jakém ho opustili. Všechny zbraně odvezli a francouzští

inženýři vyhodili pevnost do povětří. Ostrov se snad stal znovu tím, čím býval dřív. Místem pobytu racků, tuleňů a tučňáků. Vzhledem k tomu, že ostrov patřil Francii, byla všechna právní jednání přenechána francouzským orgánům.

V rozhovoru s commodorem Biggles pochopil, že všechny ostatní západní mocnosti, které některé ostrovy vlastnily, provedou šetření, aby se přesvědčily, že se něco podobného neděje i u nich. Vládu Chile upozornili, že v Magelanově úžině pravděpodobně dochází k porušování zákonů. Biggles se nikdy nedozvěděl, zda ještě někdo něco objevil. Bezpečnostní služba neprozradila ani slovo a tisk se o tomto komplotu nedozvěděl také nic.

Později jim Marcel vyprávěl o podezřelém případu v blízkosti ostrovů Crozet. Byla tam objevena ruská velrybářská loď a když posádka zjistila, že je sledována francouzskou torpedovkou, změnila kurs do oblasti, která je mezinárodní komisí vyhrazena pro lov velryb.

Biggles a jeho parta to přivítali jako dobrou zprávu. Co se týkalo jich, neradi by se někdy vraceli do této části Indického oceánu.

Hydrografický institut zanesl do mapy jezero, které objevil Algy, pod jménem, které on sám navrhl: Osamělé jezero.

Na závěr je třeba říci, že nešťastný trosečník Alf Robinson, který sehrál tak důležitou roli v historii ostrovů, se zcela zotavil ze svého zranění. Změnil trochu svoje mínění a přihlásil se k válečnému námořnictvu.

OBSAH

Něco o ostrovech
Toulky plné překvapení
Alf Robinson
Přenechte to Bigglesovi!
Události dostávají spád
Ginger odchází na pevninu.
Cizí přístav
Noc plná dobrodružství
Z bláta do louže
Let s překážkami
Sobotní dopoledne
Marcel se ujímá vedení
S plnou vervou

W. E. Johns: BIGGLES A TAJNÁ ZÁKLADNA

Z holandštiny přeložil Jaroslav Boubín

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress

Dýšinská 279, 109 00 Praha 10-Horní Měcholupy
jako svoji 92 publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát.

Doporučená prodejní cena 69,– Kč

ISBN 80-85611-62-7